Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1821; Vol. 12
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00082 X

+Rex

DET STORE KONGELIGE BIBLIOTHEK

Det Kgl. Bibliotek
130024712894

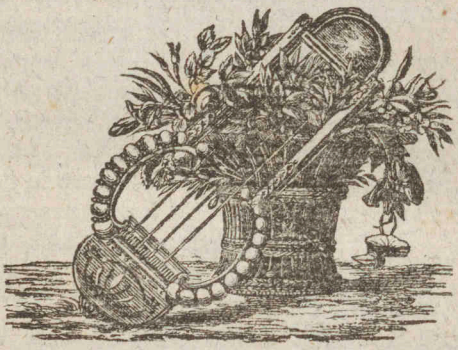
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Tolvte Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1821.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Andreasaftenen 1
Brudstykker af Keiserinde Josephines hemm. Memoirer 17
Alexanders Hiemkomst 23
Theokla. En russisk Historie 31
Grønlandske Frierier 55
Luftballonerne 59
Den største Pandekage 62
Signor Formica 65
Tammeamea, Drot paa Sandwichs-Øerne . . . 99
Endnu et af Napoleons Kiærlighedseventyr . . . 103
Min mærkeligste Drøm 105
Bordvise ved en Farvers Bryllup 109
Miscellen 112

Krystaldolken. En Kriminalhistorie af Prof. L. Kruse 131
Hvad er Magnetismen, Sandhed eller Bedrag? . . 149
Corfits Ulfeld 158
Keiserinde Josephines første Kiærlighed 172
Digterrigets Geographie 175
Signor Formica (sluttet) 179
De og Du 215

Hurra 217
Forsoningen 227
Han elskede hende høiere end sit Liv 262
Tryllеharpen 278
Gravsteenoplag i Paris 289
Hvor kommer Mennesket fra? 293
Treenigheden 296
Phantasiespil 297
Vidunderlig Opdagelse i Jordens Indre 299
Edvards Barndomsdage. 300
Om Sjelens Udødelighed. Brudstykker af to Elskendes Breve 314
Taarepilen 320
En snurrig Ansøgning 321
Men! 323
Og saa? 329
Intet og Noget 332

Andreasaftenen.

„Lad det dog hellere være, Agnes! Man skal ikke friste Arvefienden" sagde den skionne, fromme Lina til sin Veninde, en munter, letsindig Pige, som Lykken aldrig havde ladet mangle Noget. Ja, den havde endog frelst hende fra de Rædsler, der for faa Aar siden havde truffet hendes Fødeby Magdeburg i den haarde Krig, idet hun just dengang befandt sig paa en Reise mange Mile borte. Nu boede hun med sine rige Forældre til Leje i Overetagen af et Huus, som Lina's Moder, en stakkels Enke, ene havde endnu tilbage af sin fordums Rigdom. Dog vare de unge Piger ret fortrolige Veninder. Hveranden Aften kom Agnes til Lina eller Denne til Hiin og saaledes sadde de nu ogsaa i Dag nede hos Enkens ved den venlige Arne. „Men hvad kan det da skade?" spurgte Agnes. — „Hvad det kan skade?" gientog Lina: „Skal en from og ærbar Pige der sætte sig hen i en skummel Stue den hellige Andreasaften og med underlige Ord og Geberder spørge, hvem hendes Kiæ-

reste bliver, ja vel endog bede Aanderne vise hende ham! Agnes, det er en rædsom Spøg. Og i disse Alvorstider! Neppe tre Aar er det siden den slemme Tilly lagde vor skionne Stad i Støv og Aske, saa at næst den høiherlige Domkirke kun faa Huse ere blevne skaanede, hvoriblandt vores ved Guds besynderlige Raade." — „Nu," svarte Agnes, „saa er der jo Lykke ved Huset, og desto før kan man vove et dristigt Spørgsmaal deri. Alt hvad Du fortæller, maa vel virke dybere paa Dig, da Du selv har oplevet den hele Larm og med Nød blev frelst i Kirken ved den ærværdige Præst Bacius's Forbøn. Det maa vel have været ret rørende, at see ham staae i Kirkedøren og tiltordne den vilde Feltoberst Tilly de latinske Vers, saa Dennes Steenhierte rørtes og han benaadede Eder, som i Hundredtal havde søgt Frelse i Kirken. Mig rørte det mindre, da man længe efter fortalte mig det i det prægtige Wien." — „Men hvad tænker Du da," spurgte Lina, „naar Du seer de mange Dødningkors paa vore unge Borgeres Grave, der fandt Heltedøden ved Stadens Forsvar?" — „Jeg tænker," svarte Agnes, „at da her er saa knap Tid paa Friere, maa jeg jo før jo hellere see at komme efter, hvem der er mig beskaaren. Overmorgen er det Andreasaften. Til den Tid betænker Du Dig nok, og giør mig Selskab. God Nat." — Syngende og leende sprang hun ud af Døren, men Lina satte sig ned og græd bitterlig.

Andreasaften var kommen. Med uroligt Hierte stod Lina i den aabne Gadedør og saae ned ad den

sneedækte Gade. Da kom Agnes ængsteligt farende ned ad Trappen, greb skiælvende Lina ved Armen og hviskede, idet hun med hende vaklede ind i det stille Kammer: „Ak, havde jeg dog fulgt Dit Raad! Nu veed jeg jo, at jeg er forloren uden Redning. Det er et grueligt Uhyre, jeg faaer til Mand!"

Lina trøstede den Angestfulde saa godt hun kunde, men længe varede det, inden Denne formaaede at stamme følgende frem: „Jeg havde sat mig ned paa Gulvet i den mørke Stue og fremsagt de underlige Ord. Da gik det paa Trappen — Lina, Du skulde have hørt det! — Tramp, tramp! gik det — stedse nærmere — Døren gik op — en Skikkelse stak Hovedet ind — hu!" Hun slog begge Hænder for Øinene og rystede heftigt. „En Lygte — vedblev hun — bar Uhyret i den tørre Knokkelhaand, som han løftede iveiret, saa et mat Skin faldt ned paa det filtrede Haar, paa de vanvittigt rullende Øine, paa den fraadende Mund. Er Du min Brud? skreg han til mig, og sprang, hoppende paa eet Been, rundt omkring mig. Gud være lovet, han blev ikke længe! Men hvad hielper det? Jeg maa jo dog nu vorde hans for hele Livet. O du ulykkalige Andreasaften!"

Lina smilte vemodigt, saae høitrødmende ned for sig og sagde: „Giv Dig tilfreds, Agnes. Det har sandelig intet Spøgelse været, men en stakkels vanvittig Yngling. Jeg maa fortælle Dig det forfra: Da Fienden rykkede mod Staden her, var Ingen modigere og raskere til at samle Borgersoldaterne, end den unge Lorentz Falk, der alt ved mange Leilig-

heder havde viist sig som et trofast og ærekiært Hjerte." — „Jeg husker ham ret godt — afbrød Agnes Veninden. Som en lille blondlokket Dreng legede han altid med os i min Faders Hauge udenfor Porten." — Lina nikkede og vedblev med qvalte Taarer: „Det var en lykkelig Tid. Under Beleiringen kom han ofte i vort Huus, fordi han havde Post her ved Muren. Hvor han var fuld af Fortrøstning, og kiæk og freidig! Altid loe han ad Tilly og hans Brandkugler, og sloges med Fienden som en ung og modig Løve. Tildeels var han vel ogsaa Skyld i, at man slog sig til Ro, da Beleirerne paa Skrømt droge bort. Men da de pludseligt brøde ind i den sovende Stad — ak, da har Lorentz Falk ret fægtet som en Helt, og med sit Blod udslettet sin Brøde, hvis han var Skyld i nogen. Man fandt ham blandt de Døde, mellem indstyrtede Huses fortbrændte Bielker. Lægt blev hans dybe Hovedvunde vel, men hans Forstand var borte. Maaskee havde han alt mistet den, før han segnede i sit Blod, thi nu gik jo alt hans Haab tilgrunde. Ogsaa sige de, som sidst saae ham fægte, han har leet lystigt og skreget Victoria og raabt, han fægtede paa Ruinerne af den erobrede Hovedstad Rom. — Efter den Tid har han nu hver Aften gaaet til det Sted ved Muren, hvor han havde Post, og naar han seer mig staae i Døren eller sidde ved Vinduet, er han stille og venlig, hilser og lister sig igien tilbage til den lille Hytte, han har bygget sig ved Elbens Bred. Men seer han mig ikke, da bliver han stundom vild og uartig. I Aften havde jeg forsømt det. Han maa have sneget sig ind i Huset og forskrækket

Dig. Thi gandske forvildet, netop som Du beskriver ham, saae jeg ham, kort før Du kom, flyve ud af Gadedøren, uden at han kiendte mig engang." — Agnes takkede sin Veninde for den beroligende Oplysning, og listede sig noget bleg op igien af Trappen.

Klar steg Maanen op paa Himmelen, da den arme forvirrede Lorentz igien begyndte at bringe sine Ting i Orden i den tause Hytte. Fordi han ei havde seet Lina i Aften, kom Alt ham heel forstyrret og hartad fiendtligt fore. Han havde kastet Bord og Bænk, Flaske og Tallerken mellem hinanden i den mørke Skumring, men nu, da Maanelyset brød frem, bragte han sit lille Huusgeraad igien i Orden med venlig Mine og hilste derhos det stille Himmellys med følgende Sang:

„Punktlig altid frem Du stiger,
Maane med den blege Kind!
Jammers Søn Du aldrig sviger,
Titter mildt i Hytten ind.

Piger — ? Man kan staae og stirre,
Aldrig man dem hiemme seer!
Det kan Sielen vel forvirre,
Saa man halvt i Krampe leer.

Kys, Du himmelmilde Maane,
Mine hede Taarer af!
Snart skal mine Læber blaane —
Skin da venligt paa min Grav!"

Unge Borgere, der endnu gik over Elbbroen, stode stille, og lyttede inderligtbevægede til den vemodsfulde Sang; Piger i de nærliggende Huse hørte til bag de halvaabne Vinduer og tørrede deres Øine.

Det var en varm og blank Foraarsdag, da Agnes med sine Forældre spadserede i en Skov tæt udenfor Byen. Under et Lindetræ fandt de en smuk Riddersmand, sovende, holdende sin Hest ved Bidselet, han havde slynget om sin Haand. Glødende vendte Agnes sig bort, thi hun saae kun altfor tydeligt, at det var den skiønne italienske Greve, der i Wien pleiede at ride forbi hendes Vinduer. Ynglingen vaagnede; ogsaa over hans Aasyn fløi det som Morgenrøde, da han saae den smukke Agnes staae foran sig. Rask sprang han op, vidste paa det meest anbefalende at fremstille sig for de Gamle, og havde, endnu før hans Følge kom til og kastede en ny Glands paa den fornemme blomstrende Herre, allerede erholdt Tilladelse til, saa tidt han behagede at besøge den forfængelige Borgers Huus.

I Pragt og Herlighed henrandt fra den Dag af for Agnes mangen Maaned. Enten banketterede den rige Greve i hendes Faders Huus, eller han havde hele Familien til Giæst hos sig. Naar de da i den glimrende Vogn kiørte giennem de halvdøde Gader, saae mangen blegkindet Borger hovedrystende efter dem, og meente, det sik en ulykkelig Ende. Agnes lod ikke sligt anfægte sig, ei heller de stille Taarer, der ofte traadte i Linas Øine, naar hun mødte den

hovmodige Grevebrud. „Det er Misundelse!" tænkte hun da, og engang loe hun høit ud af Vinduet, da den arme Lorentz Falk i stillevemodigt Vanvid gik forbi paa vanlig Tid, og venlig hilste den i Døren staaende Lina. „Vær ikke bange, Jomfru Lina — raabte Agnes ned — jeg skal ikke berøve hende den glimrende Beiler!" — Da gik Lina ind, skiulte Hovedet i sin Moders Skjød, og græd heftigt. Men den Gamle klappede hende paa Kinden og sagde, „Giv Dig tilfreds, mit stakkels Barn! Naar vort Hierte vil briste under den himmelske Faders Tugtelse: da oprinder alt hans Smiil, lønligt forjættende, over os, liig en Regnbue paa vor Taarehimmel!"

Nogen Tid efter var det, som der faldt et Tordenslag i de Banketterendes yppige Liv. — Gandske silde kom Greven en Aften løbende til Huset uden Hat og Kappe, bankede og bankede stedse heftigere, og da Ingen hørte ham ovenpaa, begyndte han at dundre paa Linas Moders Vinduesskoder. Den gode Matrone, som vel mærkede hvem det var, gik ud at lukke ham op; vildt stormede han forbi hende, opad Trappen. Ovenpaa blev der nu en stor Tumult; man hørte, Greven hvæsse sin Klinge mod Vægge og Dørre i Forstuen, hørte Agnes græde bitterlig og tilraabe sin Brudgom, han maatte ikke tage sig noget fortvivlet fore; Faderen talte ogsaa nogle heftige og haarde Ord derimellem. Efter omtrent en Times Forløb blev det roligt. Smilende og hilsende spadserte Greven ned ad Trappen med en dygtig Pose

Penge under Armen, og Agnes's Moder lyste ham ned til Døren med mange Complimenter. — Faa Dage efter vidste hele Byen, hvad der var passeret. Greven havde spilt uhældigt med fremmede Bankører og sat sit Æresord i Pant for øieblikkelig Betaling. Vel havde den tilkommende Svigerfader, næsten tvungen ved Moders og Datters Forbøn, reddet ham fra Skiændsel og Fortvivlelse, men med Lystighederne blev det en Tidlang gandske stille. Gandske ydmyg og stille viste Greven sig nu i Huset; ei heller loe Agnes mere, naar Lorentz Falk med sin vemodigsyge Hilsen gik forbi Lina's Vindue.

Men snart blev det anderledes. Thi fra Grevens Godser kom store Remisser, Agnes's Fader fik den laante Sum tilbage med høie Renter, og prægtige Foræringer ovenikiøbet. Det lystige Liv begyndte sit Løb paa ny, og naaede sin Høide Aftenen før Agnes's Bryllupsfest. For at undvige den bedøvende Larm, var Lina med sin Moder gaaet ud i Marken. Der havde de i Aftenrøden frydet sig ved den nære Høst, og Lina plukket mange smukke Blomster. Men da nu Basunerne fra Agnes's Vinduer lød hende imøde nedad Gaden, blev det hende dog lidt trangt om Hiertet. Moderen saae hovedrystende paa hende og sagde: „Ei, Lina! jeg kan dog aldrig troe, at den onde Avindsdiævel skulde have sneget sig ind i Dit ellers saa rene Hierte." — „Gud, kiære Moder!" sagde Pigen: „det er jo ikke for min, men for Agnes's Skyld. Ak, en bange Ahnelse ængster mig tildøde!"

—„Vi ville prøve, hvorledes det er fat med Dig," svarte Moderen: „Gaae strax op og byd Grevebruden Dine Blomster, men bliv ydmygt staaende ved Døren, til hun kaster et gunstigt Blik paa Dig og Din simple Gave, og kan Du gjøre det med mild og stille Siel, da har det ingen Fare med Dig." — „Ret gierne vil jeg gjøre det, Hiertemoder," sagde Lina: „men ret nu kommer den stakkels syge Lorentz Falk ned ad Gaden, og seer han mig ikke i Døren eller Vinduet, bliver han saa forstyrret. Det veed Du jo kun altfor vel." — „Ei," svarte den Gamle, „lad ham hielpe sig som han kan i Aften! Gaae Du kun strax op, mit Barn, i Himlens Navn!" — Og ydmygt adlød Lina, og skred, sukkende for den arme Lorentz Falk, opad Trappen med sine Blomster.

Oppe i den glimrende Sal saae Agnes sig alt for stolt om efter Tilskuerne, der ved Døren beundrede Festens Pragt, til at hun ikke ogsaa strax havde skullet bemærke den fordums Veninde. Vel ahnede hun, hvad hun vilde. „Men — tænkte hun — lad hende kun vente, den misundelige Tøs!" Da Brudgommen kort efter sprang ned ad Trappen, for at anvise et Musikchor Plads paa Gaden, tænkte Bruden: Nu vil jeg dog afærdige hende! Hun traadte mod Lina og da Denne ydmygt rakte hende Blomsterne, sagde hun: „Behold dem kun, Jomfru. Jeg vilde kun fordærve min Pynt med det Krammerie. Der har hun lidt for sin gode Villie!" Med disse Ord rakte hun Lina en Dukat. Men Denne bævede tilbage og

sukkede hedtgrædende: „Ak Agnes, jeg er angst og bange for Dig. Hovmod Dig ei formeget, men tænk for Himlens Skyld paa Andreasaftenen!" Med tilhyllet Aasyn ilte hun derpaa ned ad Trappen. Blegnende saae Bruden efter hende. — Ikke mindre forstyrret kom Brudgommen tilbage. Nede paa Gaden havde han mødt den vanvittige Lorentz Falk, som, forbittret over at Lina var borte, greb ham haardt ved Armen og skreg ham i Øret: „Andreasaften! Andreasaften! Dengang var hun ogsaa borte!" — Det foer som Dødsrædsel gjennem den glødende Brudgom, uden at han vidste hvorfor. Forvildet rev han sig los, styi op ad Trappen og søgte med Viin og Dands at qvæle den gruelige Følelse.

Strax efter Bryllupet var Greven reist med sin unge Kone og Svigerforældrene. Nu var det igien stille i Huset og Gaden; den arme Lorentz Falk skred hver Aften forbi og savnede aldrig Linas trøstende Hilsen. — Saalunde henrandt nogle Aar. Da udbredtes pludseligt det Rygte, der lurede i Harzbiergene en frygtelig Røver, som ofte vovede sig ned i Dalene og ansaaes for gandske uovervindelig. Flux droge nogle af de modigste unge Borgere ud imod ham, men istedetfor at de skulde have ført Roveren fangen ind ad Porten med Seiersprægt, kom de saarede, udmattede af den hurtige Flugt, tildeels uden Heste og Vaaben, tilbage til Magdeburg. Flere Forsøg havde samme Udfald. Ingen vilde mere vove sig ud. Derved blev Roveren dristigere og med

hans Frækhed voxte hans Magt, saa Magdeburgs Fædre omsider maatte opfordre Alle og Enhver, som følte sig stærk og modig, til at stille sig under Stadens Banner og drage ud mod Roligheds forstyrrerne. Men saa høit og lystigt end Herolden blæste i Trompeten giennem alle Gader, samledes dog kun en gandske liden Skare om ham. Nu drog han over Elbbroen; der stode nogle unge Borgere ved Stranden og talte om, hvor gierne de droge ud i al anden Feide, kun ei i denne. „Skammer Eder! Ere I brave Magdeburgere?" raabte pludseligt en Yngling ved dem, og derpaa flød en Strøm af saa kamplystige Ord, at Alles Hierter luede høit, indtil de saae, at Den, som talte saa, kun var den vanvittige Lorentz Falk. „Gaae ind i Din Hytte, stakkels Lorentz!" sagde de, men han svarte: „Har jeg været syg og forrykt, saa er jeg det dog ikke mere, siden her gives noget Hæderligt at fuldbringe. Troer mig, Heroldens Tale har helbredet mig fra Grunden af." Og hertil føiede han endnu mange herlige Ord, saa Alle ei allene fuldelig overbeviistes om, at hans Forstand var vendt tilbage, men endogsaa under hans Anførsel begave sig til Stadsbanneret, Herolden førte.

Saaledes gik det stedse videre giennem Gaderne, og hvert Øieblik forøgedes Skaren ved Saadanne, der i Begyndelsen kun vilde spørge hvad det var, den vanvittige Lorentz havde fore, men snart af de Andres Vidnesbyrd og hans egen begeistrede Tale erfore den underbare Forvandling, der var foregaaet med ham, og nu ei kunde forlade ham mere. De Frivilliges Skare viste sig omsider for Stadens Fædre og

her tolkede Lorentz Falk med værdig Ydmyghed, hvorledes den frygtelige Tanke, at have havt Deel i Fædrelandets Uheld, havde forvirret hans Sandser, og han nu, i dets nye Fare, havde tilbagevundet Lys og Kraft til at vove noget for dets Frelse. Med lydeligt Raab begierte Ynglingerne ham til deres Anfører, gierne samtykkede det gladeligstudsende Raad, og snart drog Lorentz Falk i fuldt Krigersmykke, ledsaget af det lykønskende Folks Jubel, i Spidsen for sin Skare, hilsende forbi Linas Vindue. Hendes Hierte, som aldrig havde miskiendt ham i Vanvids forvirrende Billed, kiendte ham ogsaa straxt igien udi hans nye Herlighed. Ind i sit Kammer iilte hun til frydfuld Takkebøn.

Efter nogle Dages Forløb indtraf frygtelige Efterretninger, hvorledes den blodige Rover havde lokket Skaren ind i den vildeste Biergegn, og her nedhugget den til sidste Mand. Hele Staden forsagede: kun Linas Hierte slog roligt. „Jeg troer ikke — sagde hun — at den kiære Gud skulde have vakt ham saa forunderligt, for et Nederlags Skyld!" og hun forrettede sine Sysler nu som før, saa Moderen ret frydedes ved sin Datterlille. Da klang el længe efter i den første Morgenrøde lystig Krigsmusik i hendes Øre. Rødmende, som den klare Morgen, iilte hun til Vinduet, og Lorentz Falk drog frem i glimrende Seiers-pragt. Foran ham bares et underligt Sværd og en høi, spids Stormhue, farvet med Blod og næsten knust. „Det er den blodige Rovers Vaaben!" raab-

te en Herold derhos: „den unge tapre Høvedsmand har fravristet ham dem med egen Haand. Fortvivlet har den bistre Ildgjerningsmand derpaa styrtet sig ned ad en Klippevæg. Fangen eller ihielslagen er den hele Røverskare! Egnen er sikker!" — Høit jublede Folket, og Lorentz Falk hilste, dog endnu skiønnere og freidigere, end ved Udmarschen af Staden.

Den af alle Medborgere ærede Yngling havde faa Uger efter den gyldne Raadsherrekiæde om sin Hals, opbyggede igien sit afbrændte Huus ved Elbens Bred, og førte Lina derind som sin Hustru, under Moderens velsignende Glædestaarer.

Over to Aar havde de unge Folk levet sammen i Fred og Glæde, og Lina havde skiænket sin Ægtehere en deilig Dreng. Da sad den hulde Kone en blank Aftenstund udenfor Døren, ventende sin Lorentz, der just var ude i Forretninger. Barnet legede ved hendes Fødder. En usel Vogn, trukken af een eneste mager Hest, raslede langsomt over Steenbroen og holdt udenfor hendes Dør. Lina kastede Øiet op og var nær segnet om af Skræk, thi i Vognen sad en Skikkelse, i hvis blege Ansigt hun strax gienkiendte sin fordums Veninde, den engang saa stolte Agnes. „Min Gud, ædle Grevinde! — sagde Lina, dybthilsende: „hvor kommer I her, og i dette Optog?" — Men Agnes steg ud af Vognen med grædende Øine, og da Lina mærkede, hun havde noget at betroe hende, førte hun hende ind i Huset, efterat have givet

sine Folk Ordre til at aflæsse Vognen og tilfredsstille Foermanden.

En lang, sørgelig Lidelseshistorie havde Agnes at fortælle. I Wien havde Greven efterhaands gandske hengivet sig til Drik og Spil. Efterat han saaledes havde tilsat hele sin Formue og Agnes's med, havde han forladt hende. Agnes's Forældre vare allerede gangne i Graven af Sorg, og saa havde hun da taget sin Tilflugt hid, grundende sit eneste Haab paa den engang forsmaaede Venindes Medlidenhed.

„Gud være lovet, at Du er kommen velbeholden hid!" sagde Lina, anviste hende et smukt Værelse, og sørgede for hende ret med søsterlig Omhu. Da Lorentz Falk kom hiem og hørte, hvem der var kommen, syntes hans Pande at mørknes lidt, men snart fattede han sig igien, og modtog den Fremmede med munter Giæstmildhed.

Snart rødmede Agnes's Kinder paa ny, Luen tændtes atter i hendes Øie, og det samme lette Sind, der engang havde lokket hende i Fordærvelsen, hialp hende nu ogsaa at glemme den. Men som hun nu hver Middag og Aften sad ligeoverfor den ædle Lorentz Falk og meer end een Gang i den huuslige Kreds kom til at sidde ved hans Side, foer det som en Kniv igiennem hendes Hierte, egentlig tilhørte han jo hende; Andreasaften var han jo traadt ind til hende som den Forjættede, og kun en, som hende syntes, ubegribelig Forblindelse havde berøvet hende ham. Ei

heller undlod hun i allehaande skiemtfuld Tale at yttre det. Nægte kunde man ei, at den stille Lina, skiøndt hun vel var fuldt saa smuk som Agnes, ofte tabte ved Sammenligningen, og uvilkaarligt fæstede Lorentz tidt sit Blik paa den yndige Qvinde som, uden at tænke noget ondt derved, i sit glade Mod var ret tilfreds dermed. Men den vakre Lorentz Falk var ei tilfreds dermed, og giorde, hvad der i slige Tilfælde er en brav og from Mands Skyldighed: han undveeg Faren.

En Aften sad Agnes allene i den dæmrende Stue, da vaagnede pludseligt en gammel Erindring i hendes Siel, og hun blev næsten tilmode, som om der hvert Øieblik skulde indtræde en gammel Bekiendter. Idet hun nu tænkte nøiere og nøiere efter, randt det hende endelig i Tanke, at det netop var Andreasaften. Da brast hun i Taarer, vred Hænderne og raabte: „Han var dog min, han var mig dog beskaaren! o kom nu, som hiin Aften, hvad mit er, her er trofast Kiærlighed!"

Og hør! da gik det paa Trappen — Døren aabnedes — en Skikkelse stak Hovedet ind — Agnes var mere død end levende. Alting syntes at gientages fra fordums Tid, kun langt, langt grueligere, som Opfyldelsen af en græsselig Spaadom. Ogsaa nu bar Uhyret en Lygte i den magre, hvidtløftede Haand. „Er Du min Brud?" skreg han, tog hende paa sine Arme og bar hende ud af Døren.

Paa Agnes's Angstskrig løb den vakre Vert hid. Vel slap den Frygtelige nu sit Bytte, men rasende styrtede han over Lorentz, og Denne følte snart, han

havde Vanvids Vrede mod sig, og maatte vige for den. Med allerede halvqvalt Røst kaldte han sine Folk til Hielp. Med Møie styrede og bandt man den gale Fremmede, der omsider faldt i Afmagt og kastedes paa en Seng. Men som nu alle Huusfolkene nysgierrige stode trindtomkring, og Lysskiæret faldt paa det vilde dødningblege Ansigt, foer Lorentz Falk skiælvende sammen og bød Alle gaae ud. Agnes alene blev tilbage med ham hos den skrækkelige Fange.

„Ædle Frue — sagde Lorentz efter nogen Taushed — skynd Eder bort, før Dennes Vaagnen, der vil vorde græsselig." — „Lorentz — svarte hun derimod med alvorlig, hende ellers gandske fremmed Høitidelighed: „Det passede bedre, I gik bort, end jeg; thi I kiender ikke dette Menneske." — „Vel kiender jeg ham" svarte Lorentz: „Det er den blodige Røver, jeg afvæbnede i Harzbierget."

Agnes blev saare bleg og foer synligt sammen. Endelig sagde hun dybtsukkende: „Jeg kunde tænke mig, det forholdt sig saa, ja jeg ahnede det forvist. Men da jeg nu hører det i klare Ord, falder Budskabet centnertungt paa mit Hierte. I maa nemlig vide, Hr. Lorentz Falk, at jeg i denne blodige Røver gienkiender Greven, min ulykkelige Ægteherre. Ak, nu har jo Audreasaftenen hævdet sin fulde Ret!"

Agnes veeg ei fra den Afsindige. Bevidstheden om hendes Brøde var pludseligt oprunden i hendes

Siel, men med den ogsaa Følelsen af hendes Pligt. Lorentz Falk, som i alt dette erkiendte et frelsende og advarende Vink fra Himlen, stiftede fuld af ydmyg Taknemlighed et Hospital, og den ulykkelige Greve var den Første, som kom deri. Hans arme Hustru blev Stiftelsens Forstanderske, og selv da Greven, efter nogle Aars Forløb, ogsaa en Andreasaften, var faren heden i et lyst og haabfuldt Øieblik, blev hun tro sit Alvorskald, og æredes vidt omkring i Stad og Land. Lorentz og Lina derimod levede i mange Aar det lykkeligste Samfundsliv.

(Fr. de la Motte-Fouqué.)

Brudstykker af Keiserinde Josephines hemmelige Memoirer.

Josephine vilde altid følge Napoleon til Armeen, og ofte deelte hun hans Farer. Stundom førte han hende, for at giøre hende kied af disse Reiser, lige overfor de første Batterier, hvor hun havde Kanontordenen lige i Øret, og mange Gange dandsede Kuglerne for hendes Fødder. Naar Generalen maatte klattre op ad Høie, blev hun pludseligt tilbage og faldt hvert Øieblik. Da loe han høit: „Det er Krigshaandværket, Madame!" tilraabte han hende

langtfra: „Courage! Man plukker ikke Laurbær paa Edderdunn. For at være mig værd, maa De trøste de Saarede og pleie dem med egen Haand. Fremfor Alt lade De Deres Damer plukke Charpie!"

Intet overgik Josephines Kiærlighed til sine Børn. Da Fødselsveerne indtraadte hos Hortensia, sendte man Keiserinden en Koureer: øieblikkeligen reiste hun til den kiære Datter, forlod hende intet Øieblik, og indgød hende Mod i Smerten ved sin ømme Omhu. Og da Hortensia nu var forløst og uden Fare, gik hun ind i et andet Værelse og henflød i Taarer. Dattersønnens paafølgende Død tog hun sig meget nær. Da Napoleon fik Budskabet derom, havde han sagt: „Det er meget sørgeligt for Josephine! paa dette Barns Liv hviilte store Forhaabninger!" Fra nu af stod hans Beslutning fast, at skille sig fra hende.

Napoleon sad aldrig længere tilbords end 20 Minuter, da han kun spiste og drak meget Lidet. Dog spiste han i den Tid tre—fire Retter. Man maatte betiene ham meget hurtigt, thi da han slet ingen Tid vilde spilde, maatte de Retter, han havde betegnet, rækkes ham strax efter Suppen, ellers spiste han Mandler eller Andet af Deserten. Naar han stod op, maatte Alle gjøre ligesaa, og derpaa gik han ind i Selskabssalen, hvor han drak en Kop Kaffe. Man kan vel tænke sig, at alle de, han bød tiltaffels, i

Forveien havde forsynet sig med en dygtig Frokost, eller ogsaa spiste til Middag igien, naar de kom hiem. De, som ikke kiendte hans Maneer, vare nærved at omkomme af Hunger, og kunde umuligt sige, de havde holdt et keiserligt Maaltid, skiøndt Taffelet var ypperligt besat.

I sin Kiærlighed var Napoleon ustadig. Josephine maatte erfare det. Saa godt han vidste at tie med en politisk Hemmelighed, saa aabenmundet var han, naar det angik et Elskovseventyr, og det var hans største Moerskab, at bringe Damerne til at rødme. Josephine var altid hans Hiertes Fortrolige, og ofte saae man hende tale mildt og godmodigt med Den, der just nu indtog hendes Plads i hans Inderste. Længe frygtede hun, gandske at vorde fortrængt af hans Hierte, men det skete aldrig. Det var Trang for ham, at betroe hende Alt, hvad hemmeligt han vidste.

Hortensia's ældste Søn robede alt de heldigste Anlæg. Af Karacteer var han sin Onkel liig, ogsaa elskede Napoleon ham gandske særdeles. „Jeg gienkiender mig selv i dette Barn," sagde han ofte, og smigrede sig allerede med den Tanke, at den lille Ludvig engang skulde vorde hans Efterfølger. Men da rev Døden ham bort. Saaledes brast det Rør, den store Mand tænkte at støtte sig ved!

Napoleon sov lidet, aldrig længere end en eller to Timer ad Gangen. Da stod han op og begyndte at arbeide paany. Mere end een Gang har han vakt Josephine om Morgenen Kl. 3, og bedt hende staae op at spadsere med ham. Nei torde hun aldrig sige. Efter en Times Vandring bragte han hende leende tilbage. Saa kunde hun lægge sig igien til Kl. 8.

Naar Keiseren i lille, udvalgt Selskab gik til St. Cloud, var han altid munter, spillede ogsaa gierne Damerne et Puds, og Josephine var den Første, der maatte holde for. En Sommeraften havde man leiret sig i Kreds paa en Græsplet, og Josephine, der var en lidenskabelig Blomsterliebhaverske, begyndte at binde en Krands. Da overstrøede Napoleon Blomsterne med Sand, saa Krandsen blev gandske fordærvet, men strax derpaa stod han op og plukkede Blomster for hende til en ny.

Josephine saae gierne Andre dandse (selv dandsede hun aldrig), især naar hendes Datter var med paa Ballet; ei heller kunde man vel see en bedre Dandserinde end Madame Hortensia; hendes Gratie og Lethed vakte Alles Beundring, og Ingen kunde blive kied af at see paa hende. — En Aften kort efter Kroningen var Keiserparret i St. Cloud. Napoleon fik det Indfald, at man skulde lege Tagfat i Parken aux barres; man indvendte, det var bælmørkt.

Det hialp ikke. Tyve Lakeier maatte tage Fakler i Hænderne og oplyse Scenen. Man begyndte at løbe, men saasnart man kom et lille Stykke bort, løb man med Næsen mod Træerne. Keiserinden løb meget godt, indhentede Keiseren, greb ham ved Kioleskiodet og raabte: „Du er min Fange!" Men han rev sig løs med de Ord: „Jeg Fange! Ingens i Evighed!" — Da han sagde dette, var det ei let for ham at læse i den mørke Fremtid.

Ofte krænkedes Josephine dybt ved urkesløse Hofmænds ondskabsfulde Tale, thi de vovede i selve de keiserlige Sale at tale om, at Mademoiselle Hortensia, Louis Buonapartes Gemalinde, gandske særdeles blev begunstiget af sin keiserlige Svigerfader; ja de formastede sig endogsaa til, frækt at paastaae, at Napoleon var Fader til hendes første Søn. „Slige Taler bedrøvede mig dybt — sagde Josephine: — Jeg kiendte Hortensia og beklagede hende, og man saae, at jeg led for Begge. Ved nogle Hofmænds Tienstfærdighed har jeg i lange Drag indsuget Skinsygens Gift, men jeg frydes ved at kunne gientage: Hortensia er en Engel."

Man troede almindeligt, at Keiseren snuste stærkt Tobak, og, som Frederik den Store, endog havde Tobak i sin Vestelomme. Ogsaa vare adskillige Daaser fordeelte i hans Gemakker. Gardekapitainen havde en i Forvaring for ham, Adjutanten en anden,

Mamelukken og den første Kammertiener en tredie og fierde. Heraf skulde man vel slutte, at han har brugt megen Tobak. Men de, som vare om ham, forsikkre, han havde blot den Vane, at bringe en Priis til Næsen, især naar han var urolig og tankefuld.

Efter Skilsmissen besøgte Napoleon stundom Josephine i Malmaison, talte gierne med hende og fortalte hende Alt, hvad der forefaldt ved Hoffet. Men aldrig skulde han nævne Marie Louise. Den Skaansel meente han at skylde hende.

Josephine vilde endelig see Kongen af Rom. Hendes Ønske blev opfyldt. Hun kiærtegnede den unge Prinds, og hendes Øine fyldtes med Taarer. „Ak! — sagde hun i en Tone, der giennemtrængte Sielens Inderste — jeg har ikke kunnet opfylde Napoleons Ønske, Louise er lykkeligere end jeg!"

Josephine var i Navarra, da de fremmede Hære rykkede mod Paris. De allierede Souverainer sendte hende en Æresvagt til Malmaison. Talleyrand meldte hende skriftligt, at Keiser Alexander og Kongen af Preussen ønskede at tale med hende. Hun modtog disse Fyrsters Besøg, men leed dybt ved Tanken om den sørgelige Lod, der havde truffet hendes Helt, thi hun havde ikke ophørt at elske ham, og hans

Uheld fordoblede hendes Ømhed for ham. Da hun hørte, han gik til Elba, sagde hun: „Om end alle de, der vare hans Hjerte nærmest, forlade ham — jeg svigter ham ikke. Kan ei andet være, vil jeg dele hans Lod paa Elba; maaskee vil her min Jordelykkes sidste Straale tilsmile mig."

Alexanders Hiemkomst.

Det var en Søndagmorgen, Aar 1814, hiin herlige Tid, da Tydsklands Ungersvende vendte tilbage fra den blodige Frihedskamp, da Mester Skrinkelbeen, Skræder i den lille Stad Braunrode, uden at ændse det tredie Bud, i stor Travlhed tronte paa sit Skræderbord, sysselsat med at lukke nogle alt for aabenhiertige Steder paa sin sorte Manchesters Pragtkiole. Ei langt fra ham sad paa en Rørstol hans Hustru Rosine, drikkende sin Morgenkaffe. Da trampede det opad den brøstfældige Trappe, Døren aabnedes med voldsomt Tryk, og ind traen den tykke Smedemester Hammer.

„Fanden annamme Eders Honsestige og den hele Skræderkahyt!" raabte den Indtrædende, idet han kastede Dørklinken, som han havde beholdt i Haanden, paa Bordet: „hvad er det for mort og jammerligt Tøi? en ordentlig Karl riskerer jo at brække Hals og Been paa saadan Fart. Da priser jeg min Sme-

die! Naar jeg træder ind i den, og mine sex Svendes Hammerslag tordner mig imøde og Blæsebælgen brummer sin hule Bas, da hopper Hiertet i mit Liv, og jeg kommer mig ordentlig fore som den hedenske Gud Vulkanius. Men her — — Naa, tag mig det ikke ilde op, Mester! I veed det er saa min Vane, at tale glat væk fra Leveren."

„Hvad driver Dem da — svarte Skræderen fornærmet — ud af Deres kostbare Smedie til min brøstfældige Vaaning?" — „Det skal jeg sige Eder kort og godt: der komme nu vore unge Frivillige hiem idag og hele Byen fryder sig til deres Indmarsch. Naa! I har jo ogsaa en Søn iblandt dem, og føler sagtens, hvorledes en Fader maa være tilmode, thi en Skræder er et Menneske saa godt som en Anden; der har nu min Frants holdt sig ret brav, er bleven Officeer, den Satans Knegt, Adjutant saagar! Jeg vil overraske ham, seer I! I veed, han har længe havt et Øie til Lise, Eders salig Broders Datter. Hun lider ham ogsaa vel, og saa kommer jeg da her at bede Jer, som hendes Formynder, om hendes Haand for min Søn. Jeg har kiøbt ham en net lille Gaard her i Nærheden — hvad mener I, Mester?"

Mester Skrinkelbeen saae med betydningsfulde Blikke paa sin Viv, tog derpaa langsomt en Prise Tobak, og svarte i sarkastisk Tone: „Det giør mig ondt, Papa, at I forgiæves har uleiliget Eder op ad Hønsestigen til min Skræderkahyt. Lise er bestemt for vor heltemodige tappre Søn Alexander, som vi rørte Forældre vente tilbage hæderkronet. Officeer er han rigtignok ikke bleven, Adjutant ikke heller,

men Skræderlaugets Reputation har han forfægtet paa Valpladsen, derfor indestaaer mig det Blod, som ruller i hans Aarer!" — „Skræderblod — svarte heftigt opfarende Mester Hammer. „Forbandet tyndt Skræderblod, siger jeg Eder! Vær ingen Nar, Fatter! Min Dreng har Glutten kiær. Giv Eders Minde. Hendes lille Formue maa I gierne beholde." — „Vi maa virkelig bede Dem forskaane os for Sligt! — tog Rosine nu til Orde. „Vor Alexander og Lise skulle være et Par. Det er nu saa engang vor Villie." — „Fanden fare i Jer Villie! — raabte Mester Hammer i heftigste Vrede: „det gior mig ondt, jeg skulde spilde saa mange kiønne Ord paa Jer. Naa! min Søn faaer sig vel en Kone. Naar Eders Alexander kommer, faae vi see, hvad stort der er blevet af Skræderhelten!" Med disse Ord stormede han ned ad Trappen, der bugnede og knagede under hans tunge Trin.

Frydfuld Jubel tonte om Eftermiddagen udenfor Porten, som just den lille tappre Skare havde naaet. Her standsede den, ventende sin Oberst's Afskedsvink, medens Venner og Bekiendte trængte hid fra alle Sider, Hver at hilse Sine. Ligeoverfor, paa Banken ved et Vertshuus, stod et Ægtepar, som speidede omkring med langstrakt Hals, uden at finde, hvad det søgte. Da galopperede den unge Lieutnant Hammer, Corpsets Adjutant, hen mod de Forskende. „Hilsen med Gud, Mester Skrinkelbeen!" raabte han: „I see Jer vel om efter Eders Søn? Ja, han hviler i Kiærligheds Favn, og kommer først imorgen. Dette Brev fra ham vil sige Eder Resten." Han

rakte Mesteren et forseglet Brev, og iilte derpaa tilbage til Skaren, der kort efter adspredtes, Hver til Sit. Men den værdige Laugsmester satte Brillerne paa Næsen, brød Seglet, rømmede sig og læste derpaa med snøvlende Røst:

„Ak, hvad jeg er salig, min Fader! De veed ikke, hvilken Søn De har. Om mine Krigsbedrifter vil jeg tie, thi Obersten viste mig strax, tilligemed adskillige andre talentfulde unge Skrædere, til Bagagen, hvor jeg holdt mig saa tapper som Nogen; men om den Lykke vil jeg tale, som her, ser Mile fra Hiemmet, er bleven mig til Deel. Med nysnævnte freidige Skrædergemyt vandrede jeg, da vi iforgaars vare komne hid, til Skræderherberget. Her sidder jeg ved Vinduet, da jeg pludseligt i Huset ligeoverfor faaer Die paa en qvindelig Skikkelse, en Engel, min værdige Fader, som smiler til mig med smægtende Elskovsblik. Jeg smilte igien, og faa Minuter efter meldte Opvarteren mig, at den unge Grevinde Popolsky — det var hende, den Huldsalige — havde spurgt om mit Navn og begiert, jeg vilde fryde hende med mit Besøg. Jeg styrtede derover, med aabne Arme floi hun mig imøde i Døren, trykte mig voldsomt til sit Bryst og raabte i gebrochen Tydsk: „Skræder, fortryllende Skræder! hvem kunde modstaae Din Ydighed? See her Grevinde Podolsky, Polens Stolthed, Eierinde af mange Godser, kaste sig i Dine Arme! Er Du beredt, at række hende Din Haand, da er hun Din for evig." — Hvad jeg svarte, høistærede Fader, behøver jeg vel ei at sige. Fra hende iilte jeg til Capitainen, fik min Afsked, og overmorgen drager jeg i Triumph ind i min Fødeby med min høigrevelige Brud. Den Huldsalige

tørster efter Deres Velsignelse, og ønsker, at vor Forlovelse skal feires paa Skræderkroen. Skynd Dem altsaa at forberede Alt, men især stræbe De, at skaffe Jomfru Lise ud af Huset. Hun maa ikke stode sammen med min Brud. Farvel, Hr. Fader! At De paa mine Vegne ville omfavne min værdige Moder, beder

Deres Alexander."

Gladelig bestyrtet tang Parret en Stund, favnedes derpaa i stille Henrykkelse, og ilte saa tilbage til Byen, at forberede Alt.

Neppe smiilte Morgenrøden næste Dag, før Mester Skrinkelbeen treen ind i Hammers Smedie. „Ustadig som Vind er Menneskens Sind!" begyndte han sin Tale. — „I har Ret," svarte Smeden: „jeg selv er et Beviis derpaa. Naar jeg betænker Alting ret, var Eders Lise ogsaa for simpelt et Partie for min Søn." — „Jeg vil dog ikke haabe, Hr. Lieutnanten har skiftet Sind?" — „O, han er ligesaa forelsket i Pigen som før, men jeg synes dog, da han nu er bleven Officeer — — "

Nu begyndte Skræderen i sin Angst vidtløftigere at demonstrere, hvilken Synd det var, at skille to elskende Hierter ad, og da Hammer meente, Tingen havde ingen Hast, han vilde betænke sig, udbrød Hiin: „Hr. Lieutnanten maa øieblikkelig erklære sig, maa forlove sig med min Lise, endnu idag, maa ægte hende jo før jo hellere, hvis ikke jeg og alle Mine skulle gaae tilgrunde." — „Gud bevare mig fra, at

volde en Skræderfamilies Undergang!" raabte Mester Hammer høitlende: „Naa! har Tingen virkelig saadan Hast, saa træd indenfor, at vi kunne høre, hvad min Søn siger til denne Extrapost." Da den unge Krigers hørte, at hans hedeste Ønske saa snart skulde gaae i Opfyldelse, favnede han Faderen med Glædestaarer, og ilte strax, med Møie fulgt af begge de Gamle, paa Kiærligheds Vinger til sin Elskede, der, selvsamme Formiddag, med Pik og Pak drog ind til Hammers, hvor Forlovelsen samme Aften feiredes med stille Glæde.

Imidlertid gik Mester Skrinkelbeen op og ned i Skræderkroen, ventende paa Byens øvrige Mestere, som han havde hidkaldt, for at forkynde dem den Lykke, der ved hans Søn var vederfaret hele Lauget, og med dem at raadslaae, paa hvad Maade Byens Skræderkollegium værdigst kunde modtage Brudeparret imorgen. Da gik Døren op; samtlige sex Mestere traadte ind, En efter Anden, og satte sig paa et stort Bord med korslagte Been, medens Taleren besteeg en Forhøining, hvorfra han hilste dem som følger:

„Ædle og velædle Herrer, mandhaftige Skræddere! Ligesom Napoleon søgte at befæste sin vaklende Trone ved Formæling med en Keiserdatter, saaledes vil nu ogsaa min store Alexander ved ægteskabelig Forbindelse med Grevinde Popolsky, Polens Stolthed, paa det fa-

steste grunde Skræderlaugets længe krænkede Reputation."

Sexstemmig Jubel afbrød Taleren, og neppe kunde han i afbrudte Ord underrette de henrykte Laugsbrødre om Sønnens imorgen berammede Ankomst, hvorpaa de under høie Frydeskrig besluttede, at drage det høie Par imøde in corpore med deres kiære Madammer, i Triumph føre det ind i Byen paa Skræderkroen og her feire dets Forlovelse paa Laugskassens Regning.

Man havde først besluttet, at vandre Parret imøde tilfods. Men da der om Natten havde reist sig en ikke ubetydelig Nordenvind, frygtede man at vorde forslagen fra Kaasen og rullede derfor ud af Porten paa en stor Kurvevogn. Et Stykke ude paa Veien holdt den ved en Kro, og Selskabet giorde sig tilgode med en Flaske tyndt Øl, indtil en Støvsky forkyndte de Ventedes Komme. Jublende styrtede Collegiet dem imøde. Neppe hørte Bruden, hvem de Hilsende vare, før hun, trods den dygtigste Voltigeur, med et dristigt Spring styrtede ud af Vognen i Svigerforældrenes Arme. Da den første Glæde havde sat sig lidt, steeg Brudeparret tilvogns igien og Toget begyndte at ordne sig.

Foran skred Stadstrompeteren, blæsende Melodien af den kostelige Sang: „Manden med Glas i Haand." Ham fulgte med afmaalte Skridt samtlige syv Skrædere, Mester Skrinkelbeen i Spidsen,

Mand for Mand. Nu kom det høie Pars Triumphvogn og Matronerne sluttede Toget.

Udenfor Skrædderkroen standsede det: her var Alting paa det prægtigste beredt, Taffelet serveret. Man satte sig og lod sig det smage. Svigerfaderen greb sit fulde Glas og raabte: „Saa klinker nu med mig, velædle Herrer, mandhaftige Skrædere, ærbare Ægtefæller, paa Grevinde Popolskys Velgaaende!" — Trompeten klang dertil og høit jublede det hele Selskab: „Høit leve Grevinde Popolsky!"

Da reves pludseligt Stuedøren op, og ind styrtede, ledsaget af en anden Officeer, med brunrødt, af Vrede glødende Aasyn, den gamle Oberst Waldau, de tilbagevendte Frivilliges Chef. „Her træffer jeg Dig altsaa, Du Satans Knegt!" raabte han, idet han med raske Skridt ilede mod Bruden og greb hende saa haandfast i Brystet, at samtlige Skræderes Knæ begyndte at dirre: „medens jeg troer, Du Djævleunge er ved Bataillonen, sidder Du her i Fruentimmerklæder blandt en heel Flok Skrædere! — Men jeg skal lære Dig mores. Øieblikkelig paa Vagten, paa Vand og Brød i firetyve Timer!" — Lynsnart, men med gandske muntert Aasyn sprang Lieutnant Waldau ud af Døren, og bar gierne sin Straf, af Kiærlighed til sin Ven Hammer, med hvem han, som Læseren alt vil have gjættet, havde aftalt dette lille Lystspil, for at skaffe ham hans Lise.

En lang Pause herskede efter denne Katastrophe blandt de forfærdede Skrædere. De sex Indbudne havde ved det larmende Optrin forstukket sig bag deres Koner, og forsøiede sig gandske stiltiende hiem.

Men Mester Skrinkelbeen og hans Hustru, der under hele Optrinet havde staaet lig Billedstøtter ved Siden af den hylende Søn, grebe nu fat paa Denne, som besjelede af en sympathetisk Tanke, og pryglede med deres Knokkelhænder saa ubarmhiertigt løs paa den lange Esel, at vi maa slutte Historien, for at ende hans Pine.

(Georg Lotz.)

Theokla.

Det var den 29de Januar 1725 da de høie Porte til Peter den Førstes Sørgegemak knagende sprang op, og tillode den smerteligt ventende Folkemængde at skue sin afsjelede Hersker. Uforandret og, ligesom i levende Live, herlig at skue var den ædle Czars kæmpeformige Helteansigt; kun Øinene, disse Sole for hans store Rige, vare dybt indsunkne. I lydelige Klager udbrøde de tilstrømmende Russer. „Fader!" gienlød fra hver Læbe, og selv graahærdede Oldinge, der just ei havde elsket den Alt omskabende Hersker, hvis Bud voldsomt havde henflyttet dem i en ny Verden, udgøde Taarer ved hans Kiste, og i Dødens Nat opstege hans Herligheds Stiernebilleder pragtfulde for Sielen. Et underfuldt Skin af Skionhed og Ungdom trængte giennem den sørgelige Omgivelse,

da en rank Yngling treen ind fra Slottets inderste Gemakker og stillede sig ved Hovedet af Paradesengen. Alles Øine hvilede paa ham med taus Beundring, thi Ingen havde nogensinde før seet den Ubekiendte. Hvis han ikke havde baaret Uniform og militaire Hæderstegn, havde man skullet troe, at en skinnende Cherubin var stegen ned fra Himlen, at forherlige Sørgefesten, thi som overjordisk viste sig den skiønne Skabning; dog snart tilkiendegav den Smerte, som ogsaa stod præget i Ynglingens Aasyn, at han tilhørte Jorden. Hans Blik hang saa inderligt og fast ved Czarens lukkede Øine, som om han vilde lade udstrømme Følelse og Liv fra sit eget Væsen, og dermed opvække det afstelede Liig. Han ahnede ei det Indtryk, Synet af ham giorde paa de Tilstedeværende; dybt nedsunken var han i sin Sorg, thi Czaren havde elsket ham saare høit, og just nu var han kommen tilbage fra en Reise til Tydskland, hvorhen Czar Peter selv for nogle Aar siden havde affendt ham i Rigets Anliggender. Alt var lyktes efter Czarens Ønske, men selv var han nu vandret heden!

Ei længe havde den smukke Fremmede staaet ved Czarens Kiste, da et nyt rørende Syn overraskede Forsamlingen. Ledsaget af sine tre engleskiønne Prindsesser traadte Enkekeiserinden ind i Salen; de fire høie Damer knælte beslørede ned paa Kistens Trin, kun den yngste og skiønneste blandt Søstrene skiulte ei sit Lilieaasyn, og lod sine Taarer uophørligt rinde paa Faderens blege Haand. Det er Natalia, hviskede Russerne til hverandre; det er hende vel bekiendt, at Faderens Hierte blev hos hende, thi det

faldt ham tungt at skilles fra det kiære Barn. Med Natalia talede han længst, hende omfavnede han inderligst; Gud være med Dig! tilraabte han hende endnu tregange inden hun forlod Gemakket, og da Døren lukkedes efter hende, da følte man, at hans Hierte brast. — Men han levede endnu nogle Timer, sagde en Anden; og han er død en skiøn Død. Da han i Dødskampen bad om Lindring, og Præsterne forelæste ham det hellige Evangelium, sagde han, forglemmende sine Smerter og med et af himmelsk Fryd forklaret Aasyn: disse Lidelser lindre min Tørst, disse Qvaler formindske min Pine! derpaa vendte han sit Sind fra den jordiske Drik, hvormed han havde vædet sine Læber, til den aandelige, saliggiørende Brønd, til den sande Sielevederqvægelse. — Ja, med stor Glæde er han død, sagde en Anden: som en Helt og Seierherre i Slaget! — Men snart vil han hente Nogen efter sig, hviskede en Olding: thi hans Liig er ikke stivnet; Livet vil ikke forlade ham, det venter efter et andet kiært Liv. — Medens de Tilstedeværende saaledes talede med hverandre, sank den blege Natalia afmægtig ned; et Vink af Keiserinden bortfiernede det fremtrængende Folk; kun den keiserlige Familie og de til Hofstaten hørende Fruer og Frøkener forblev hos den lidende Prindsesse; ogsaa den smukke Fremmede tilkiendegaves ved et Vink af Menzikoff, at han kunde blive.

Theokla, Datter af den frygtelige Knees Fedor Jurgowitz af Moskau, som Russerne kaldte Retfærdighedens Ildsværd, nærmede sig den

besvimede Natalia, og kaldte ved de kiærligste Bestræbelser hendes Bevidsthed igien tilbage. Endnu engang kyssede Keiserinden grædende det elskte Liig, og ledsaget af Fyrst Menzikoff forlod hun derpaa Salen med sit hele Følge. Alexis blev tilbage, glemmende i sin Smerte hele Verden. — Pludselig vaktes han af det Udraab: „Derhenne paa Teppet seer jeg det funkler!" Han saae op, og som af en Lynstraale ramtes han af Theoklas fortryllende Skionheds Magt: tæt foran ham stod den huldе Skabning og bukkede sig rødmende efter et Diamantkors, der laae foran Alexis Fødder, paa det Sted, hvor Natalia besvimede. Bag Theokla stod den kæmpestore Knees, lurende opmærksomt paa sin Datter. Alexis havde hurtigen bukket sig, grebet Korset og overrakt det til Frøkenen. Tause og underbart beslelede hvilte Begges Blik paa hinanden, Jorden forsvandt trindtomkring dem; saalunde forbleve de en Stund hensunkne i Beskuelsen, og deres Siele talte til hinanden. Da raabte Knesen: Theokla! og som et Tordenslag havde truffet den spæde Blomst, fremstammede hun bleg og skiælvende endnu et Tak. „Lad mig takke — sagde Alexis med sin søde Stemmes Melodie — lad mig takke, fordi I undte mig den Glæde, at tiene Eder." — „Er Du en Russer?" spurgte ham nu Jurgowitz. — „Nei, en Tydsker — svarede Alexis — Søn af en Adelsmand fra Pfalz, som Eders store Monark tog med sig hid til Rusland. Min Moder var død og jeg et spædt Barn; under Czarens Beskyttelse og Kiærlighed er jeg opvoxen." — „Ja, Czaren havde intet russisk Hierte, sagde Jurgowitz med haanligt Smiil: hans

Hierte det var tydsk!" — „Og hvilket bedre Hjerte kunde han vel have?" raabte Alexis med flammende Blik. „Et tydsk Hjerte er uden Falskhed, fromt, trofast, stolt, fuldt af Kjærlighed, Mildhed og Retfærdighed, og saaledes kiendte jeg Czarens Hjerte; hvis han havde levet længer, da vilde han være bleven det for Moskoviterne, som Carolus Magnus var de hedenske Folkeslag." — „Herligt!" raabte Jurgowitz „og hvad er da Moskoviterne?" — „See Eder omkring i Landet, svarede Alexis: „desuden mener jeg, at J selv maa vide saadant bedst; hvis der ikke blev begaaet saamange Forbrydelser, da havde J ei saa Mange at straffe." — „For Guds Skyld!" raabte Theokla ude af sig selv af Skræk, da hun saae sin Fader med lynende Øine og knyttet Næve gribe til Kaarden og gaae løs paa Alexis, idet han, stammende af Vrede, neppe kunde frembringe disse Ord: „Tydske Dreng! Mener Du jeg ikke veed, hvorledes man tugter Drenge?" — „Det gaaer for vidt!" stammede Alexis, og drog sin Kaarde for at styrte løs paa Jurgowitz.

„Fred her!" tordnede en kraftig Stemme. Det var den stolte Menzikoff, som ubemærket havde hørt og seet den hele Strid. I samme Øieblik reiste Patriarken sig med alle sine Bisper, og nærmede sig truende den rasende Jurgowitz, der ved dette Syn forvandledes til en iiskold Billedstøtte. Alle Vredens Flammer flygtede tilbage til hans Hjertes lønligste Krog; geistlig og verdslig Magt trængte sig i Forening ind paa ham for at ydmyge ham; dette var den første

Krænkelse hans Stolthed havde lidt; han bøiede sig ærbødigen for de Geistlige, foldede korsviis sine Hænder og kysséde sin Czars Liigklæde. Alexis derimod fremtraadte friere og dristigere, og sagde: „Allevegne har Æren Helligdom og Tempel, hvor det gjælder at beskytte den; hvorfor ikke her, ved dette ædle Liig? Jeg er fornærmet; jeg vil søge Satisfaction, men udenfor disse Mure!" Menzikoff smiilte og sagde: „Gaae bort i Fred Alexis, I er hos os bestemt en ædel Løbebane; ved Peter den Stores Kiste maae ei de Kræfter fiendtlig møde hinanden, som i Forening bør virke for Ruslands Vel. Lad Tiden jevne Nationers Tvistigheder; Enkelte kunne ei afgjøre dem.Ræk Knees Jurgowitz Jer Haand!" Alexis adlød; uvillig rakte tvende Mænd hinanden Haanden, der langt heller vilde greben Kaarden. Med høi og kun Menzikoff egen Behagelighed og Værdighed kysséde han Tydskerens Kind, og befalede ham at komme til sig næste Dag. Alexis's Øine hvilede endnu da han gik bort paa Theokla, der, lænet til en af den purpurfarvede Baldakins Støtter, lignede en henvisnende Lilie blandt Roser.

Paa Fyrstens Vink vendte Præsteskabet tilbage igien til deres Bøn; Jurgowitz stod, bævende af Ærgrelse, for Menzikoff, der giennemborede ham med sit Blik. „Jeg kiender Dig, Fedor Jurgowitz, sagde den Mægtige; saa længe jeg kan mindes, have Russerne kaldt Dig Retfærdighedens flammende Sværd; gid Du heller vilde være dens klartskuende Øie! Aldrig kan ædel Troskabs, Fromheds og Dydens Blomster og Frugter spire og modnes hos et Folk, der hol-

des i slavisk Frygt! Hvis Strikken og Knutten besad den Kraft at forædle Mennesker, da maatte vort store Land, og især det District, hvori Du haandhæver Retfærdigheden, være et Mønster for alle Jordens Folkeslag; men det er ei saa! Lader os ei foragte de Nationer, som tidligere end vi have erhvervet sig Cultur, Videnskabelighed, Kunster og Christendom! Lader os efterligne dem, og mindes de evig mindeværdige Ord, vor store Czar udtalte ved sin Tilbagekomst fra Udlandet, om Nødvendigheden af Russernes Forædling. Alle I Store stode for ham med det fyldte Bæger i den ene og Huen i den anden Haand." — „Tro ikke, Fyrst Menzikoff, svarte Jurgowitz med indædt Harme, at jeg nogensinde kunde glemme, hvad Czaren sagde; jeg erindrer endnu meget vel, at det var paa samme Tid, som Czaren engang, da Du, Fyrste, just stod bagved ham, spurgte, om nogen af os kunde sige ham, hvad en Favorit vel var? Det er, svarte En iblandt os, en Mand af store Fortieneſter, som i sin Monarks Gunst og Fortrolighed føler sig høist lykkelig. Du tager feil, sagde Czaren, det er et stort Oxehorn, der fremrager høit, men indvendig er opfyldt med Vind! Erindrer Du det endnu, Fyrst Menzikoff?" — Denne havde vendt sig bort, og som om han ikke havde forstaaet ham, sagde han: „Hvad sagde Du, Fedor?" — Denne Vending var Jurgowitz heel ønskelig, thi neppe havde han udtalt hine Ord, før de angrede ham; Fyrstens Yndest var ham vigtig for sin Søn, han ønskede til Efterfølger i sit vigtige Embede. Han svarte derfor: „Fyrste! jeg sagde, at alle slette Mennesker i Distric-

tet Moskau sige: „Gud boer høit og Czaren langt borte!" derfor maa jeg haandhæve Retfærdigheden. Czaren har ladet Skiæget afrage og Kiolerne skiære korte, men kun Gud kan beskiære Hierterne; de ædle Metaller maae renses, saaledes ogsaa denne store, fra alle Verdens Hiørner sammenløbne Nation; neppe veed man mere hvo der er Indfødt, men jeg veed, at mine Forfædre vare det; Kiærnen er god, Udlændingerne ere Skallen, som man maae tage af og knuse. Mindes Du endnu, hvorlunde Landet strøg over mig, da jeg een eneste Morgen lod to hundrede Stratenrøvere ophænge paa aaben Mark? Landeveiene bleve dog derved sikkre. Da nu Czaren spurgte mig, hvi jeg havde foretaget en saa gyselig Handling, svarte jeg: Herre! naar Riset ikke hielper, maa der bruges Ild, Sværd og Strikke! Czaren klappede mig paa Skulderen, og agtede mig høiere end forhen. Han vidste, jeg dømmer uden Persons Ansees, og at jeg kan løfte Haanden reen mod Himlen." — „Det er godt, Fedor Jurgowitz, handl fremdeles som hidindtil, men lad Tydskerne være i Fred, thi Din Keiser ærede og elskede dem!" — „Vi møde hinanden neppe mere her paa Jorden!" sagde Jurgowitz, og forlod Salen med sin hævende Datter.

Kibitken stod forspændt; Gregor Jurgowitz var reisefærdig, for at begive sig til Keiserinde Catharinas Hof, hvortil han var kaldet. Da reiste Faderen sig, og tiltalte ham saalunde: „Du forlader mig for forstegang, min Søn; Du drager hen til hiint Mo-

rads, som Peter den Første udkaarede til Plads for sin nye Stad, da hans vægelsindede Hierte vendte sig bort fra hans Forfædres Kraft og Herlighed. Dette herlige Moskau, dette skionne Land med Guds gyldne Templer, i hvilket al Verdens Pragt forener sig; dette Kreml, hvor Peters Forfædre hvile, har han forsmaaet; den sølvfarvede Neglinas blomstrende Strand og Moskwas grønne Bredder har han ombyttet med Nevas Moradser; Kunst og Møie skulle der fremtvinge en Skionhed, som Naturen og Himlen her skienke som frivillig Gave; Fremmede indkaldte han, istedetfor at pleie sine egne Børn; letsindigen bortgav han sit Hierte; ingen ægte Russer kan ære hans Minde. Allerede ombytte Konerne deres anstændige, pragtfulde Nationaldragt med Pariserklæder; ogsaa begynde de at læse Bøger, og blande sig i Mændenes Samtaler. Alt seer man Russerne gifte sig hos fremmede Nationer; fremmede Sæder blive indenlandske, ærværdige Skikke forsvinde, Ærefrygten for det Hellige synker, hver ung, riig Russer besøger Udlandet, hver hiembringer en ny Daarlighed, en fremmed Last, og dette kalde de Cultur! Ja, allerede ere vi ikke mere det, som vore Forfædre vare! Lader os derfor, min Søn, staae urokkelige i Stormen! Forbliv i Alt de gamle Sæder tro! Vandre paa Dine Forfædres Veie! Bring ingen fremmed Ægtefælle ind under mit Tag! Slut aldrig Venskab med Nogen, som ei bekiende sig til den græske Tro, over hvilke Du hver Paaskefestdag hører den almægtige Guds Forbandelser forkyndes giennem hans hellige Tieneres Organ! Dette Anathema, som det

hele Folk udraaber, maa Du stedse tilbagekalde i Dit Hierte, naar en Kiætter møder Dig; hvo som elsker dem, træffes ogsaa af Forbandelsen! Saa tilsværg mig da, min Søn, her for vor Helgen, at Du helligen vil holde dette mit Bud! Tilsværg mig ogsaa, naar Du bliver min Efterfølger, aldrig at skaane den Skyldige, med Ild og Sværd at tilintetgiøre enhver Forbryder, og ikke ved strafværdig Eftergivenhed krænke den hellige Retfærdighed; thi den, som dømmer i Guds Sted, maa løsrive sig fra den menneskelige Barmhiertigheds Svaghed!" Gregor blegnede, da Fedor Jurgowitz nu taug og med bydende Blik betragtede ham; skiælvende aflagde han Eeden; da kysfede Faderen Sønnens Pande og sagde: „Amen! nu vil min Velsignelse følge Dig!" Derpaa vendte Kneſen sig til den blege Theokla og sagde: „Ogsaa Du, mit Barn, maa tilsværge mig, aldrig at give nogen Udlænding Din Haand, end ikke efter min Død, thi vid, at min Forbandelse vilde træffe Dig!" — Theokla svarte intet; uden Bevidsthed sank hun i sin Faders Arme; hendes Mund var lukket, hun lignede en Død. Kneſen, heftig forskrækket, ilte med hende paa sit Værelse; Gregor steg sørgmodig i Kibitken.

„Det er bleven mig fortalt — sagde Jurgowitz en Aften nogle Uger efter til sin Datter — at den unge Tydsker som vi traf ved Czarens Liigparade, overalt forfølger Dig med sine Elskovsblikke og selv i Kirken ei undlader, at forstyrre Din gudelige Andagt; selv har jeg seet ham ved Reglinas Bredder hæfte sine

Øine stift og ufravendt paa Dine Vinduer. Jeg stoler paa Din Ufkyldighed og Redelighed Theokla, men dog vil jeg advare Dig: fly den Fremmede, min faderlige Forbandelse vilde ellers ramme Dig! Dog nei, Du vil jo ei bedrøve mine sidste Dage! Begiv Dig nu til Hvile, og Du Milinka, pas Du vel paa hende!"

Theokla kysfede Faderens Kind og gik, støttende sig paa Ammens Arm, til sine Værelser i Taarnet, hvorfra man havde Udsigt hen til Skoven. „Alexis er allerede deroppe!" tilhviskede Milinka hende paa Trappen, og disse Ord forøgede den dybt nedbøiede Theoklas Gysen. Men ligesom Morgenrøden fordriver Nattens Mørke, saaledes bortjagede Alexis Blik Skyerne paa Theoklas Pande; hun saae ham igien, og lænede sig, da hendes Smerte opløste sig i Taarer, hulkende til hans Bryst. Alexis spurgte hende hvad det var, der bedrøvede hende saameget, men hun fortaug sin Kummer, og yttrede kun, det var en bange Ahnelse. Milinka skiød langsom Skaaden for Døren; de Elskende satte sig ved Gittervinduet, hvilket Maanen ziirligen afbildede paa det hvide Steengulv, indtil mørke Skyer fordunklede den. Alexis saae længe taus ned i Bølgerne, der lidt efter lidt bevægede sig sagtere, og endelig gandske lagde sig, som om de vilde byde Maanen, der seierrig trængte atter frem, et klart Speil. Da Alexis saae Fuldmaanen bleg og skyfuld speile sig i Floden, gysede han og sagde: „Det forekommer mig som om jeg saae mit eget blege Billed stige frem af Bølgen." Theokla saae forskrækket ned i Reglina, men alt var Maanen

skiult af Skyer, og Floden viste sig som Jorden. „O, gid jeg var i Tydskland med Dig, min Theokla!" udbrød Alexis: „hvor anderledes, hvor herligt er det ikke der! I Skiødet af det skovbekrandsede Bierg ligger min kiære Fødeby, ved Neckars blomstrende Bred, omslynget af Viinranker, omduftet af Roser, en guddommelig Hauge, hvor alle Glæder blomstre! O Kiærlighed! søde Kiærlighed, gid Du var med mig der!" — „Aldrig!" raabte Theokla smertelig, „ogsaa derhen rækker — hun taug. „Min Theokla," gientog Alexis: „hvorfor er Du i Dag saa haabløs og bedrøvet? Er det nogen Forbrydelse at vi elske og tale med hinanden? Er jeg Dig uværdig? Er vor Sammenkomst ikke uskyldig? Ja, huldе Pige, saa sand og hengiven er min Kiærlighed, at den kun længes efter Din Gienkiærlighed, ei efter Din Besiddelse. Elskede Theokla! sig, hvad vil Du jeg skal giøre?" — „Ak, hvis min Fader nogensinde fandt Dig her! Allerede hans Blik vilde dræbe mig. Alexis! Din Kiærlighed gav mig Himlen her paa Jorden, ak, gid Himlen ei igien berøves mig derved! Ja, jeg føler, at vi begaae noget som er Urigtigt; vi vide, at vi elske hinanden, dermed burde vi os lade nøie, og aldrig stiæle os til nogen Sammenkomst, thi hver Hemmelighed, hver Løgn bærer Spiren til Ulykken i sig selv. Hvo veed hvad der endnu kan skee, naar vi føie os i from Undværelse." — Efter en lang vemodig Taushed sagde nu Alexis: „Min Theokla, om jeg end aldrig havde elsket Dig, saa maatte jeg det nu, jeg skuer Dig i Din hele Herlighed. Ja, jeg vil skilles fra Dig! Jeg vil frasige mig hele min

himmelske Lykke. Kun fra det Fierne skulle mine Blikke naae Dig. Hinsides Floden vil ogsaa jeg vandre omkring som Fisker; ikke solvfarvede Fiske vil jeg fange, men Dine Blikke skulle liste sig ind i mit Hiertes Garn; der skulle de døe, for igien sødere at oplives. Min Opfindelseskraft skal være uudtømmelig paa Midler til at see Dig, og skulde jeg end i hele Aar savne Din Nærværelse, saa vil jeg dog taalmodigen udholde det, thi det er jo for Dig, min evigelskede Theokla." — „Nu afsted!" raabte Milinka: „Klokken ringer alt til Aftenbøn, og Nattevagterne udstilles!" — „Lev da vel!" hviskede den blegnende Theokla. For forstegang trykte Alexis hende til sit Bryst; de skiltes ad, med en Himmel af Kiærlighed og Længsel i deres Hierter. —

Sommeren forsvandt med sine varmende Solstraaler; mange søde Minuter havde den skiænket de Elskende. Kiærlighedens Sendebud, hvide Duer, de konstigste i deres Svingninger, dreiede sig som en hvid Flammering tusindgange omkring, toge derpaa med deres Næb skiønne Blomster af en liden Kurv, forsvandt dermed i Luften, indtil man saae dem som en hvid Prik paa Slotstaarnets øverste Spidse. Derfra lode de Blomsterne falde ned paa Theoklas Vindueskarm; ofte skiulte Rosens Bæger eller den hvide blodfarvede Nellike et lidet Blad eller en Ring, glimrende som Alexis's Kiærlighed. Ethvert Tegn, enhver Hilsen gav Flammen, som gjennemglødede hendes Bryst, nyt Liv. Enhver sielden Blomst, som paa Alexis hemmelige Foranstaltning bragtes Theokla som en Foræring fra hendes Fader, var Kiærlighe-

dens fyrige Sprog. Kiærlighedens hele Tryllerie omslyngede de unge Hierter; i Baggrunden viste sig den faderlige Trudsels Skrækkebillede, men det blev stedse svagere, indtil det, fordrevet af Kiærlighedens Glæder, svandt aldeles. — Melinka, hendes Barndoms tro Veninde, der havde aabnet Banen for Alexis's hemmelige Samtaler med Theokla, nærede og begunstigede denne Stemning i sin Pleiedatters Siel. Da hun saae Theokla fortæres af Længsel, gik hun en Dag selv til Alexis og bad ham, endelig engang endnu at komme til Theokla giennem hiin underjordiske Gang ved Bredden af Reglina; den Listige talte saa rørende og overbevisende om Theoklas smægtende Længsel, at hun overvandt den ædle Ynglings Betænkeligheder. Milinka fandt Theokla kun altfor tilbøielig til at modtage den Elskede; med glødende Længsel ventede hun paa den ottende Time, der skulde bringe hende sin Alexis. —

Iwan, Knesens Tiener og Melinkas Søn, var en vild, fræk Yngling, smuk af Skabning, med et listigt og bedragersk Hierte. Fedor Jurgowitz nærede en blind Tillid til ham, og gav ham uindskrænket Adgang til sig. Hans urene Hierte antændtes ved Straalerne af Theoklas opblomstrende Skionhed, men altfor klog til ikke at skiule denne Lidenskab, omspændte han den hulde Pige med et fintvævet Garn af smme Opmærksomheder, saa at hun daglig havde noget at takke ham for, og holdt ham for det bedste Hierte. Gierne betragtede hun Iwans Ansigt, der skiulte Slangen under Blomsterne, rakte ham ved Paaskefesten de smukke Kinder til et Kys, og giod da

med sine Rosenlæber sin Aandes Balsom paa hans høirøde Kinder; det fromme Barn vidste ikke, at hun gjød brændende Olie i Helvedes Flammer.

Iwans lurende Blik havde ikke mærket den af Milinka begunstigede og kunstigen skiulte Forstaaelse mellem hendes Herskerinde og Alexis. Han haabede at finde et gunstigt Øieblik, da han kunde erklære Theokla sin Kiærlighed, vinde hendes Gienkiærlighed og flygte med hende. Han vidste, at hun besad sieldne Kostbarheder og flere tusinde Guldstykker, som hendes Fader havde givet hende. Knesens Tillid gav ham Midler ihænde til at sikkre sin Flugt, langsomt lod han sin Plan modnes; allerede forlængst havde han betinget en Præst udenfor Jurgowitz's Gebeet, til at fuldbyrde den hemmelige Vielse.

Hiin ulykkelige Aften, da Alexis fik Tilladelse til igien at see sin Elskede, hændte det sig, at Iwan traadte ind i Forgemakket, at tale med Frøkenen angaaende den nære Kirkefest. Milinka blev blodrød, skiælvede og lod sig aflokke den hele Hemmelighed. Alt erfoer den Skiændige, indtil den mindste Omstændighed; neppe formaaede han at styre Udbruddet af sit Raserie. Det var ham kiært, at Theokla nu var i hans Hænder. Hurtig havde han taget sin Beslutning. Han lovede Milinka, ikke at forraade noget for Knesen, og iilte strax til den underjordiske Gang, hvorigiennem Alexis endnu samme Aften maatte begive sig ud af Slottet; Milinka skulde med en Fakkel ledsage Alexis giennem de fugtige lave Hvælvinger, og lukke efter ham den Dør, som førte ud til Skandserne ved Havets Bredde.

Iwan undersøgte Gangen nøie, og opdagede i Nærheden af Udgangen en Jernring i Gulvet, hvorunder han hørte en huul Susen. Med kraftig Haand greb han i Ringen for at løfte den; en Steen, som den var fæstet i, vilde næsten draget ham mod Jorden, dog lykkedes det ham at faae den op. En Kilde rislede for hans Fod; han stak sin Stok deri, og fandt ingen Bund. „Herligt!" raabte han jublende, „saa behøves der kun List og ingen Voldsomhed; hvis Sværmeren gaaer forsigtig langs med Væggen, da er han frelst!" Iwan vendte nu tilbage til Dagens Lys, for at udføre det Skielmsstykke han nu havde ifinde. Bleg og skiælvende indtreen han i sin Herres Værelse, og bad ham komme strax til Frøkenen, der var bleven meget syg. Jurgowitz klappede Hykleren paa Kinden, roste hans Troskab, og ilte til sin Datter. „Din Fader!" raabte Milinka høistforskrækket, da hun hørte den kæmpeagtige Kneses tunge Trin paa Vindeltrappen. Theokla sank bleg tilbage; Milinka greb Alexis's Haand, trak ham ind i Sideværelset, der havde en Udgang ned til Trappen, og i samme Øieblik hun hørte Knesen aabne Døren, tilhviskede hun Alexis: „afsted! igiennem den underjordiske Gang. Jeg kommer at lukke Eder op naar Alle sove!" og hurtigen lukkede hun Døren ilaas efter Alexis, der, som bedøvet, listede sig ned ad Trappen og tog den ham bekiendte Vei til Gangen, der alt saa ofte havde leder ham til Kiærlighedens Salighed. Her lurede Iwan, lig Slangen, i Mørket; han havde slukket sin Fakkel ved Cisternens Rand. Trygt gik Alexis fremad, pludseligt aabnede Jorden sig under

ham, og han styrtede ned i Vandet; med kraftig Næve stødte Iwan den Gienopstræbende tilbage i Gravens Svælg, og forseglede med Stenen det morderiske Dyb. Da listede han sig forsigtigen tilbage langs med Væggen, med en diævelsk Glæde i sin Barm. —

Imidlertid forblev Jurgowitz bange og vemodig hos sin Datter, der forgiæves strøbte at forjage et Rædselsbillede, som truende viste sig for hendes Indbildningskraft, uden at hun dog ahnede sin Elskede i Fare. Den indvortes Stemme, som sielden slumrer og aldrig skuffer, tilraabte hende uophørlig, at hun burde holdt Alexis borte fra sig, og hun giorde sig nu selv det Løfte, at hun aldrig mere vilde see ham i sit Værelse. Angest og Urolighed virkede som en Feber paa den omtsølende Pige; hun var nærved at falde i Afmagt. Faderen kaldte alle Helgene til Hielp, og giorde store Løfter for Theoklas Helbredelse. Med stigende Angst tænkte hun sig derimod Alexis eensom ventende og ængstelig bekymret for hende i de fugtige underjordiske Hvælvinger. Først ved Midnat forlod Knesen hende, og neppe saae Theokla og Milinka Faklerne skinne i Knesens Værelse, før Milinka nedsteg i den underjordiske Gang, at befrie Alexis. Den flagrende Lampe kastede sælsomme Skygger paa de skimlede Vægge; klagende suste Cisternen under Jernringen; Alexis var ingensteds at finde — en dødelig Angst overfaldt Milinka — hun vilde flye, men Kræfterne nægtede hende det. Alt en god Stund havde hun tilbragt saalunde i stum Bedøvelse af Skræk og Angest, da Iwan, med en Lampe i sin

Haand, traadte ind i Gangen og reiste hende op. „Hvad gior Du her, Moder?" sagde han med mørk og bister Mine: „Er det Din Forretning at vandre her omkring ved Midnatstide?" Milinka skialv; hun kiendte Iwans ondskabsfulde Karacteer, og ahnede en Ulykke. „Uhyre! — stammede hun — hvor er Alexis?" Med en diævelsk Latter tog han Moderen ved Haanden og førte hende til Cisternen. „Spørg denne Steen," sagde han, „hvor Forføreren hviler! Søg ham ikke blandt de Levende; sikkert bevare Moskwas Bølger Din Hemmelighed og Dit Liv. Ubesindige Moder! hvorledes vilde Din Skiæbne være bleven, hvis Kneisen havde opdaget denne Forstaaelse? Begaae ei oftere slig ugudelig en Handling, og tak Gud og Helgenen, som have frelst Dig!" Milinka stivnede af Skræk; hun var nærved at besvime og kunde ikke fatte en saa dyb Fordærvelse, skiondt hun ei selv var reen, ei uden Falskhed. „Han havde jo ikke giort Dig noget?" stammede hun endelig. „Ikke giort mig noget?" raabte Iwan: „hvorledes? veed Du ikke, at jeg elsker Theokla, at hun maa vorde min. Hvorfor lod Du mig fra Barndommen af være i Nærheden af hende? Hvorfor legede vi som Børn sammen? Hvorledes torde Du af blind Tienesteiver for hendes Luner vove at berøve mig min Eiendom? Vogt Dig at opirre mig til Vrede! vær virksom for min Lykke, som Du var det for Udlændingens! Theokla har jeg nu kiøbt med Blod, derfor lover Diævelen mig hende; vend Du tilbage til den Beængstede! sig hende, Alexis han er druknet! Skuf hende med et Eventyr; Du kiender jo

den Konst, thi jeg har lært den af Dig!" Med disse Ord førte Iwan den bedøvede Milinka op af Hvælvingen, og listede sig tilbage til sit Kammer.

Man tænke sig Theoklas Jammer og Fortvivlelse, da Milinka, den med navnløs Angest længe Ventede, med flagrende Haar og sønderrevne Klæder, dødbleg styrtede ind i Værelset, raabte: „Han er borte!" og sank som livløs ned til Jorden. Theoklas Bestræbelser kaldte den Besvimede tilbage til Livet; nu fortalte hun det i en Hast opspundne Eventyr, at Gulvet i den fugtige Gang var sunket under Alexis's Fødder, at hun selv var faldet samme Sted og nær var bleven dræbt, at hun paa Tilbageveien havde mødt sin Søn, som hun i sin Hiertensangst havde aabenbaret Alt, men — tilføiede hun — Hemmeligheden var i gode Hænder, og bevaret i et Hierte, der fra Barndommen af havde elsket Theokla med den inderligste Kiærlighed. Disse Ord aabnede Theoklas Øine, og bragte hende til at kaste et dybt Blik ind i den djævelske Plan. Hun kastede sig paa sit Leje, og lod de hede Taarer frit Løb, og da Smerten havde afskudt sine skarpeste Pile mod hendes Bryst og den udmattede Siel maatte bukke under, da dryppede Balsom ovenfra i det dødeligtsaarede Hierte, og hun fornam den evige Kiærlighed. Faderen fandt næste Morgen sit ulykkelige Barn i den heftigste Feber; Tanken om at Døden kunde berøve ham hende, vakte hans hele glødende Ømhed. Hans hele Væsen var forandret; han var bleven mild og eftergivende, stedse beredt at tilgive. Theokla følte hans Kiærlighed, der opholdt

hendes Tilværelse; hendes Længsel efter Døden forvandlede sig til stille Hengivenhed; kun Hemmeligheden, hun maatte skiule for Faderen, nedtrykte hende; ofte var hun beredt at tilstaae ham den, men snart vaklede hun igien. En beklagelsesværdig Vildfarelse bedrog hende, idet hun meente, at al Ulykke nu var skeet, og at hun ikke havde mere at befrygte; hun vidste ikke, at en begyndt Ulykke aldrig ender.

Omtrent et Aarstid efter Alexis's Død blev Fedor Jurgowitz kaldet til Rigets Grændse angaaende en vigtig Proces. Det var Knesen umuligt at skilles fra sin Datter; han besluttede derfor at hun, ledsaget af Milinka, skulde reise med. Iwan skulde blive hiemme, at bestyre Slottet i Knesens Fraværelse. — Som de Reisende en Aften befandt sig i Nærheden af en Landsbye ved Moskwas Bredde, gik Knesens Kibitke istykker; det var umuligt at naae den nærmeste Stad, og man maatte søge Natteqvarteer i Landsbyen. Dennes tømrede Træhytter syntes nylig kiøbte paa Markedet i Moskau og slæbte hid, og beboede af pialtede, mavre Skikkelser, Type og Røvere ei ulige. Af Mangel paa Plads maatte Theokla beslutte sig til, at overnatte med Milinka i en af disse Træhytter, hvis Beboer, som det hed, var paa en Reise. Der blev lagt Halm paa Gulvet; Theokla beklagede sig ikke over det usle Leje; „maaskee — sagde hun til Ammen — søger Sovnen mig her, da den flyer mig i mit Sovekammer; denne vilde Eensomhed ligner min Kummer, og derfor er den mig

velkommen!" Nu forrettede hun sin Bøn, og lagde sig paaklædt til Hvile. Knesen vilde overnatte paa Ovnen i Værtshuset i den usle Landsbye; to Tienere lagde sig paa Bordet foran Døren til Theoklas Kammer; de sov, paa russisk Viis, overmaade haardt; deres Søvn var forstærket ved berusende Drikke. —

Udmattet af Reisen havde ogsaa Theokla nydt nogle Timers Vederqvægelse; i forunderlige, søde Drømme viste sig for hende den Elskedes Billed; en himmelsk Fred omleirede hendes Siel. Det kunde omtrent være Midnat da det søde Billed pludselig forsvandt som i en mørk Nat; det forekom Theokla som om en Slange snoede sig hen til hendes Hierte; hun følte sig berørt. Hun aabnede de trætte Øienlaage; Iwan stod hos hende, gyselig at skue i det klare Maaneskin, som trængte ind giennem de smaae Vindues-ruder. Theokla holdt Synet for at være en ængstelig Drøm; hun vilde jage den fra sig, men Iwan var der virkelig: han greb den ulykkelige Piges Haand. „Nu eller aldrig!" mumlede den Frygtelige; „Timen er kommen, Frugten er moden til at indhøstes; staae op, Theokla! Du er nu gandske i min Vold!" — „Hvad vil Du her, og hvad forlanger Du?" raabte Theokla: „hvorledes vover Du, paa denne Tid saa bydende og truende, at nærme Dig Din Velgiørers Datter?" — „Jeg har kiøbt Dig dyrt, Theokla!" svarte Iwan: „Du er nu min; kom, Præsten venter! Vil Du ei, da vækker jeg Din Fader med Fortællingen om Din Misgierning! Du veed, at hans Forbandelse da er Dig

vis!" — „Vig fra mig, Ugudelige," jamrede Theokla: „lad mig døe i Fred! ak, jeg vil jo gierne døe!" — „Nei, ingen jordisk Magt kan nu befrie Dig; Alt har jeg forberedet til denne længselfuldt forventede Time; uundgaaelig er Din Skiebne, dog dersom Kiærlighed og Troskab kunne røre et Hierte, saa vil Du vorde lykkelig med mig. Kom Theokla, Hanen galer, Øieblikkene ere talte!" — „Lad mig endnu bede" bønfaldt Theokla: „Naar Misdædere skulle henrettes, saa forundes de dog Frist til at forrette deres Bøn; ogsaa jeg tør vel endnu paakalde Gud; jeg har fortørnet ham, men hans Kiærlighed er uendelig!" — „Saa tilsværg mig, at Du vil følge mig naar Du har forrettet Din Bøn!" raabte Iwan. — „Ja!" sagde Theokla. Derpaa knælte hun og hævede sig i Bønnen fra sin Elendigheds Afgrund op til Gud. Da nu Iwan saae den blege Theokla bede, saae hendes Øine ubevægeligen henvendte imod Himlen, hendes Hænder krampagtigen foldede paa Brystet, hendes flagrende Haar, hendes forklarede Aasyn, hendes blege, forunderligt smilende Læber, da blev han næsten bange, og var nærved at beslutte, aldrig at begaae Udaaden; men Diævelen var altfor mægtig i hans Hierte, og snart blev han utaalmodig over, at Theokla endnu bad. Pludselig reiste hun sig, dog viste hun Iwans tilbudne Haand tilbage med en saa alvorlig Høihed, at han ei formaaede at modstaae Kraften af hendes Blik, men frygtsom fulgte efter hende, da hun, taus skuende op mod Himlen, forlod Hytten og tog Veien til Kirken saa rigtig som om Nogen viiste hende den. Fodstien

gik langs med Floden. Theokla syntes at lytte til Bølgernes Brusen, idet hun ofte standsede; Iwan vovede ikke at tale til hende. Ikke langt fra Kirken, som den evige Lampes Skin forkyndte fra en Høi, stod ved Flodens Bred et Trækors støttet til en sortbelsvet Sørgebirk, venlig belyst af Maanens matte Skin. Høitgrædende sank Theokla ned paa denne Gravplet, omslyngende Korset fast med sine Arme. Iwan vilde rive hende løs derfra, men formaaede det ei med al sin Magt; som i Dødskamp holdt hun det fast omslynget; tilintetgiort stod Forbryderen for Uskyldighedens Overmagt.

Imidlertid var Præsten, utaalmodig og bekymret over Brudeparrets lange Udeblivelse, gaaen ud af Kirken; Milinka, der ventede sammesteds som Vidne, formaaede ham til at gaae Iwan og Theokla imøde. Snart skuede han den Ulykkelige ved Korsets Fod, og spurgte Iwan, om dette var hans Brud? Da Iwan bejaede dette, sagde Præsten: „Hvad vil den unge Pige her paa dette Sted? Skulde han som hviler der, maaskee være en Beslægtet eller kiær Ven af hende? Fiskerne, som boe i disse Hytter, fandt engang den Ulykkelige, kastet op af Bølgerne; jeg velsignede den skionne Ynglings Liig, og vi bragte det til Hvile; endnu seer jeg ham; aldrig havde mine Øine skuet et herligere Værk af Skaberen.“ — „Ja, her slummer min Alexis, udbrød Theokla: mit Hierte siger det! Dette Kors kaldte mig til sig; jeg viger ei herfra! O, Guds Mand! frels mig fra dette Uhyre, som jeg kun lovede at følge til Kirken, for at anraabe Herrens Tiener om Beskyttelse!“ — „Hun

raser, raabte Iwan, troe hende ikke; hun er for længe siden bleven min!" — „Hvad skal jeg troe?" spurgte den forbausede Præst. Iwan hviskede, græsseligt smilende, til Theokla: „Din Faders Forbandelse!" men hun sagde: „Jeg har, medens jeg bad, seet min gode Engel; han slog den onde Aand og styrtede ham ned i Afgrunden; Du har ei mere nogen Magt over mig, Elendige! Jeg frygter ei, thi Gud har sikkert hørt mig!" — „Ædle Jomfrue, sagde Præsten, gaae hiem, og Alt kan endnu vorde godt. Miskiend mig ei; jeg meente, at I godvillig fulgte Iwan til Guds Alter." — „Ei kan jeg mere tænke paa noget Jordisk, sagde Theokla, her vil jeg døe; vogt Eders Siel fra Synd, og lad ikke Menneskefrygt faae Overhaand hos Eder!" — „Døe vil Du her! raabte Iwan, hvorledes, uden Belønning har jeg givet mig i Diævelens Vold!" Og da Theokla tavs og med Foragt saae ham stivt i Øinene, drog han sin Kniv, stødte den i hendes Bryst og styrtede sig derpaa i Moskwa. Høit skummede Bølgerne, som om de alvorligen vilde hilse det længe ventede Bytte, Giengieldelsens Haand overantvordede dem.—

„Gud velsigne Dig, som jeg velsigner Dig! Gud tilgive Dig, som jeg tilgiver Dig!" tilraabte den dybtnedbøiede Fader sit Barn, som uden Bevidsthed bares hen til ham. Var det den faderlige Velsignelses himmelske Kraft, som kaldte Theokla endnu engang tilbage til Livet? Blidt smilende slog hun Øinene op, stammede: Amen! og opgav derpaa sin Aand ved Faderens Bryst. Fedor Jurgowitz forhørte endnu Hyklerfken Milinka, og underskrev hendes

Dødsdom, derpaa nedlagde han fra samme Time af sit Dommerembede; det blev ham forundt at see sin Søn beklædt med denne Værdighed. Han løste nu Gregor fra hiin frygtelige Eed, drog sig tilbage i et Klosters Eensomhed; ei længe forblev han paa Jorden, snart udslukkede Angerens Taarer den matte Livsflamme.

Landboerne der i Egnen ære endnu Alexis's og Theokla's Minde. I mange Aar var Korset bekrandset med Grønt og omplantet med Blomster. Deres Skygger — saa hed det — svævede om Natten ved Bredden af Floden, og smilede venligt til de Elskende.

(Helmine v. Czezy.)

Grønlandske Frierier.

Anstændighed vil, at en Pige maa ikke ville giftes, og at Forældrene ikke maae give deres Minde til hendes Giftermaal; men derfor tage og Karlene deres Piger med Magt. Nogle Venner følge Frieren, gaae ind i Huset eller Teltet, og uden Omstændighed snappe Pigen, endog i Forældrenes Nærværelse. Ofte er hun uvidende om Frierens Kiærlighed til hende; men om end ikke, saa maa hun dog giøre al mulig Modstand, hvilken ikke sielden gaaer saa vidt, at hun lader sig slæbe ved Haaret, og om hun vedbliver, ikke

at lade sig reise og at følge, faaer endog et dygtigt Slag i Ansigtet. Naar hun endelig kommer i Frierens Huus, sidder hun bedrøvet, med udslaget Haar, og passer første Leilighed til at løbe bort; hun indhentes, og løber atter, og atter hentes. Dersom hendes Uvillie er forstilt, sørger hun vel endnu een eller to Dage, men derefter overgiver hun sig; kan hun derimod ikke lide Frieren, saa bliver hun ved at flygte, indtil han enten opgiver at lede oftere efter hende, eller, om han er rasende forelsket, bruger virkelig Tvang. I de ældre Tider skiar Frieren, under disse Omstændigheder, den gienstridige Pige nogle Snit under Fodsaalerne, temmelig vis paa, at hun capitulede inden hun igien kunde gaae. Afskyer Pigen virkelig af en eller anden Grund Ægteskabet, og kan dog ikke undgaae det, saa afskiærer hun i denne Nød sit lange Haar, og løber til Fields; men hun giver derved tillige Afkald paa hvert Ægteskab i Tiden; man undre derfor ikke over, at denne Maneuvre er saare sielden. Naar de urolige Frierdage ere forbi, og Pigen er bleven Kone, da indtager hun og Hustruens Plads paa Brixen, og forsyner Manden og Huset, som Kone; men er hans Moder levende, da vedbliver denne Bestyrelsen, og Konen er for saavidt ikke mere end Pige. Disse voldsomme Frierier tillades ikke de døbte Grønlændere, de overgive derfor og Sagen til Præsten, og Fremgangsmaaden er da almindelig følgende: Frieren kommer til Præsten og siger: „Jeg vilde gierne have mig en Kone." — „Hvem?" — Han nævner hende. — „Har Du talt med hende?" Undertiden sige de: „ja, hun vil nok, men Du kien-

der Menneskene"; oftere svare de: „Nei!" — „Hvorfor ikke?" — „Det er vanskeligt; Pigerne ere saa pene; tael Du med hende." I dette Tilfælde kalder Præsten Pigen; hun kommer, og efter nogle ligegyldige Spørgsmaal begynder han Frieriet som saa: „Nu er det vel paa Tiden at Du bliver gift." — „Jeg vil ikke gifte mig." — „Det var Skade, thi jeg har en Frier til Dig." — „Hvem?" — Præsten nævner ham. — „Han duer ikke, jeg vil ikke have ham." — Nu opregner Præsten hans Dyder: han er ung, en god Forhverver, sidder rank i sin Kajak, kaster sin Piil sikkert og med Kraft, og fremfor Alt, han er from og elsker Dig. Hun hører opmærksomt, og hendes Mine siger med Bifald hans Roes, men svarer alligevel endnu: „Jeg vil ikke gifte mig, jeg vil ikke have ham." — „Ligemeget, jeg vil ikke tvinge Dig; jeg faaer nok en Kone til den raske Karl." Præsten tier nu, som om han ansaae hendes Nei for Hiertets Sprog. Endelig siger hun sagte, med et Suk eller med Taarer i Øinene: „Ligesom Du vil, Præst!" — „Nei! ligesom Du vil; jeg vil ikke videre overtale Dig." — Nu kommer med et dybt Suk et Ja, og Sagen er afgiort. Frieren venter imidlertid sin Dom. Han kaldes, underrettes om sin Lykke, men tillige om, hvor vanskelig hun var at overtale. Brylupsdagen bestemmes, hvorom Pigen allerede veed Besked. Den kommer. Brudgommen møder i Præstens Huus, pyntet, med sit Følge. Bruden derimod tøver, maa undertiden hentes, og naar hun endelig kommer med sine Fruentimmer, da nedslagen, i sine Hverdagsklæder, og med upyntet Haar. Han

træder med Anstændighed frem for Brudeskammelen; hende maa Præsten tage ved Haanden og anvise sin Plads. Hun tager den rigtignok, men vender sig dog saaledes fra Brudgommen, at Præsten maa ofte dreie hende lidet, for ved Spørgsmaalene af Alterbogen at faae hendes Haand lagt i hans. Denne Haandrækning og det Ja, de skal sige for alle Tilstedeværende, er dem det sværeste. De fleste Gange svare de kun med Øinene, og dette tages billigen for fuldt Ja. Nu gaae de Viede til Brudgommens Huus, han glad, hun, som det synes, ursrt og kold. Lidet derefter sender Præsten dem en Skieppe Gryn eller Erter og nogle Stokfisk, med Hilsen, at de dermed ville giøre sig noget tilgode med deres Venner. Snart komme Kiedlerne over Lamperne; Giesterne kaldes, de snakke og nyde deres lidet Giestebud med Munterhed. Bruden lader sig undertiden overtale til at nyde Lidet med, men yderst sielden til at gaae i Brudeseng om Aftenen. Hun løber imidlertid aldrig bort, som de hedenske Brude, finder sig efter nogle Dage ret vel i at være Kone, og faaer sin forrige Snakkesomhed og Munterhed tilbage. Naar hun tager alt dette i Agt som Pige, og Forældrene tillige have viist sig utilbøielige til at samtykke i Ægteskabet, saa har Hver giort Sit. Hun har reddet sin Ære, og de ere ufortalte.

Luftballonerne.

— — Nu afskiares Strikkerne. Majestætisk svævede Ballonen mod høien Sky, Fanen vaiede i den brogede Gondel, Vovehalsen svingede sin Hat, halvtredsindstyve tusinde Munde gabede, hundred tusinde Øine stirrede, og ligesaamange Hænder klappede. Jeg stod midt i Trængselen, det ophøiede Skuespil aflokkede mig Taarer. Luftseileren tabte sig i Skyerne, medens jeg fordybede mig i Betragtninger over Menneskets Aandskraft.

Et sælsomt Syn vakte mig af mine dybe Tanker. Tre Skridt fra mig stod en lille Tipoldefader, af saa forunderlig Dragt og Udseende, at jeg var tvivlraadig, om jeg skulde anse ham for en gammel Græker, eller en Bramin, eller en Muselmand. Med sine smaae graae Øine blinkede han mod Skyerne, hans Mund fortrak sig til et Haansmiil, og hans skaldede Hoved vaklede betænkeligt fra den ene Skulder til den anden.

Uvillig traadte jeg ham nærmere, sigende: „Jeg ønsker Dig til Lykke, gamle Graahoved, at Du før Din Død har faaet sligt et Skuespil at see.“

„Gammel kalder Du mig? Vel med Rette! Sextusind Aar har jeg levet, det kan jeg takke de Visses Steen for, som min Ven Henoch meddeelte mig, før han foer til Himmels. Til Lykke ønsker Du mig nu? Du Daare! Du veed ei, hvor det smerter mig, at maatte være Vidne til Eders fiantede Hurlumhei.“ — Den Gamle havde draget mig ud af

Trængselen, og vedblev: „Den første Tidsalder, I mindes, kalde I Guldalderen. Dengang holdt Naturen endnu Menneskene i Ledetraad, og de løb ret artigt om paa alle Fire. Tusind Aar efter oplevede jeg en svær Revolution. En Vovehals slog Sedler op paa alle Gadehiørner, hvorved han giorde bekiendt, han var tilsinds, at gaae paa begge Bagbenene, uden anden Forsigtighed, end en Faldhat. Du kan let tænke, at det hele Publikum var indtaget imod ham. Han bedrager os! skreg Alt hvad skrige kunde: han kan umuligt gaae paa Bagbenene, og giør han det virkelig, vil han bestemt falde paa Næsen. Dagen kom. Det meest glimrende Udfald kronede Kunstnerens Forvovenhed. Alt det Onde, heraf udsprang, er nokſom bekiendt. Menneskene løb paa to Been fra den ene Ende af Verden til den anden, og naaede snart den saakaldte Sølvalder.

Tusind Aar efter atter en stor Revolution! En anden Vovehals lovede, at svømme om paa Vandet i en Tønde, der kun var bundet til Strandbredden med nogle Strikker. Endelig vilde han endog lade disse afhugge, og for hele Verdens Øine, blot ved Hielp af en Stang, sætte over fra den ene Bred til den anden. Publikum forbausedes over al Maade. Hvad der kunde mæle, skreg: Pas paa, han vil nok lade det være! og lader han det ikke være, drukner han bestemt. — Men see! den Forvovne holdt Ord, og druknede ikke. Saaledes lærte Menneskene, at bevinge et nyt Element, og skøde med gunstig Vind en god Fart ud af Sølvalderen i Jernalderen.

Tusind Aar efter trængte Herkules paa en Baad ind i Middelhavet. Stolt af sin Forvovenhed vilde han forevige Mindet om denne uhørte Daad, og opreiste to Støtter midt i Hesperidernes Have med den pralende Indskrift: Videre vil Ingen komme! Ny Gjæring i de menneskelige Hierter; Skibsfarten fødte Handelen, klædt i Purpur og Guld spankede Menneskene over i Jernalderen.

Tre tusind Aar efter faldt det en Genueser ind at skamme sig ved, at man endnu ængsteligt maatte fare langs med Kysterne af de tre Verdensdele; han vovede, at giennemseile det vide Ocean. Ny Forbauselse, ny Vantro! Almindelig Mumlen: Han reiser ikke, og gjør han det, bliver han bestemt borte med det samme. Han reiste og kom igien, efterat have opdaget en Verden. Hans Skib lignede Pandoras Æske: Guld, Kryderier og ødelæggende Sygdomme oversvømmede Verden. Laan mig et Navn, Yngling, for denne ulykkelige Alder! Blev det ikke stedse værre med Menneskene? Og jeg skulde ikke skiælve, idet en Forvoven atter aabner den menneskelige Aand nye Skranker?

Den største Pandekage.

Kong August af Polen holdt i Aaret 1730 en Lystleir ved Mühlberg ved Elben. Blandt de Store, som bivaanede den, var ogsaa Kong Frederik Wilhelm af Preussen tilligemed Kronprindsen. Den pragtelskende August havde intet sparet, for at more sine Gieſter. Den 26de Junii anrettedes, for Fronten af Leiren, et Giæstebud for den hele Armee, hvortil vare slagtede 80 Oxer og en Mængde andre Kreature. Som Dessert, blev en Kage kiørt frem paa en Vogn, af 20 Alens Bredde, trukken af 12 Heste. Denne Kage var 28 Alen lang, 12 Alen bred og 2½ Alen tyk. Man havde brugt dertil, 29 Tønder Hvedemeel, 205 Skokke Æg, 7 Tønder sød Fløde, 3¼ Tønde Giær, 3 Tønder Smør, 2½ Tønde Confekt-Rosiner, Skallen af 1200 Citroner, 8 Pund Muskatblomme og 9 Pund Safran. Ovnen, hvori denne uhyre Kage var bagt, var bygget til det samme, tilligemed en Maskine, efter Ingenieuroberst v. Dellous Tegning, til at faae den ind og ud af, og vendt i Ovnen. — Kagen blev anskaaren i Overværelse af de høie og allerhøieste Herskaber. — Den franske Kok ved Augusts Hof, Jeannot de Capre, der var en ualmindelig lille Dverg, som selv havde forestaaet Kagens Tillavning og Bagning, gik, klædt i lillafarvet Silke-Tricot, og med Vinger paa Skuldrene, forestillende Amor, omkring paa Kagen, og traf sine Dispositioner. I en rød Saffians Læderrem, hang en Kniv, 3 Gange saa lang som Guden selv; med den

ne skiar den lille Kok et Hul i Kagen af 3 Alens Vid- de og 2 Alens Dybde; deri blev heldet 4 Tønder Ribs- og Kirsebærsaft. Denne lækre Grav havde nær blevet den lille Franskmands. Han havde nem- lig skiaaret nogle af de fra Hullet opkastede Kagestyk- ker til, og vilde dyppe dem i Saften, for derpaa at præsentere de høie Herskaber samme. Idet han buk- kede sig ned til Svælget, gled Foden paa Brædtet, der laae over samme; han tabte Ligevægten, og styr- tede paa Hovedet ned i Kirsebærsaften. Da nu Ing- en kunde komme op paa Kagen, uden at træde ned i den, og der altsaa først maatte anbringes noget Fast at træde paa, saa varede det, til stor Moroe for Herskaberne, der gottede sig meget over Amorinens Forlegenhed i Kirsebærsaucen, længe, inden nogen kom ham til Hielp. Endelig fik man ham da fisket op. Ved denne Leilighed udmærkede Vagtmesteren af de warschauske Bosniakker Jollovsky sig, ved en sielden Aandsnærværelse; thi da Ingen kunde faae ret Hold i den lille Person, formedelst den Glathed, hvormed Dyppelsen havde overtrukket ham, idet han smuttede ud imellem Fingrene paa dem, dristede Vagtmesteren sig til at gribe ham i den lange Pidk, han bar i Nakken, og saaledes trække ham ud af Syltebadet. Han fik derfor Ordenen pour le Cou- rage & la Vertu anciennites (5te Klasse), blev Lieutenant, og desuden frie Equipage, Traktement og Forpleining for sig og Familie af Kagelevningerne efter Monstringen. Den arme lille Amor var ilde faren, skiondt hans Liv var frelst. Lugten af den lækkre Saft lokkede en uhyre Mængde Fluer sammen

om hans Person, og da han ikke kunde slippe bort, for at faae det indsyltede Draperie af sig, formedelst de høie Herskabers Drillerier og Løier, og hans Embedsiver ikke heller vel tillod ham at være ligegyldig ved sit Værks Skiebne ɔ: Kagens videre Behandling, maatte han holde Trop. Der bleve to Pager beordrede til at ledsage ham overalt, for med store Vifter at slaae Fluerne af Veien, men disse Skielmer passede enten kun slet paa Fluerne, eller og de daskede Manden med Vifterne, saa at han maatte frabede sig Sauvegarden, og hielpe sig selv saa godt han kunde. Det gik ham gandske taalelig, og han var næsten omsider bleven vant til Fluernes Krillen og Sværmen omkring sig, da i det samme Kongens to Abekatte slap uforsigtigviis, eller maaskee forsætligen, ud af deres Bure. Saasnart de lugtede hvor Hr. de Capre havde været, fore de rasende løs paa ham, kastede ham omkuld midt ovenpaa Pandekagen, og hørte ikke, uagtet al anvendt Hysen og Jagen, op med at slikke ham, før han var saa reen, at der ikke meer var Slik for den mindste Flue at hente hos ham. Nu fik han først rigtig Fred, og kommanderede da, uden flere tilstødende Uheld, ovenpaa Kagen, indtil alle de allerhøieste, høie, fornemme, velbyrdige og velædle Herskaber, der vare tilstede ved Mønstringen, og derpaa den hele respective Armee havde faaet, hver Mand sit Stykke, af Kagen. Da nu Alle havde faaet nok, bleve Levningerne overgivne den nyeslagne Ridder som retmæssig Eiendom. Han levede godt deraf i mange Tider efter.

Signor Formica.

En Novelle.

Den berømte Maler Salvator Rosa kommer til Rom og falder i en svær Sygdom. Hvad der mødte ham i denne Sygdom.

Om de gjæveste Mænd gaae stundom de værste Rygter. Saaledes gik det ogsaa den navnkundige Maler Salvator Rosa. Hans Misundere paastode, han havde i sin Ungdom slaaet sig til en Røverbande, ja, at han havde været indviklet i den blodige Sammensværgelse, Masaniello var Hovedet for. Man fortalte, hvorledes dette var tilgaaet, indtil de mindste Omstændigheder.

Ordet gik: Den store Bataillemaler Aniello Falcone, en af Salvators ypperste Læremestere, var bleven rasende forbittret over, at de spanske Soldater i et Opløb havde dræbt En af hans nære Frænder. Flux samlede han en Hob forvovne Ungersvende, de Fleste vare Malere, gav dem Vaaben og kaldte dem Dødskompagniet. Virkelig udbredte ogsaa denne Skare alle de Rædsler, dens frygtelige Navn forkyndte. Om Dagen giennemstreifede de Sammensvorne Staden og nedstødte uden Naade hver Spanier, som mødte dem. Endnu mere! — de brøde ind i Templerne og myrdede uden Skaansel dem, som, drevne af Dødsangst, vare flygtede did. Men om

Natten begave de sig til deres Høvding, den blodtørstige Masaniello, som de afmalte ved Fakkelskin, saa over hundrede af disse Billeder kom i Omløb om føie Tid.

Hos denne morderske Hob skal nu Salvator Rosa have været og om Dagen hugget dygtigt ned, men om Natten have malet ligesaa dygtigt. Vist er det, at alle hans Værker bære Præg af Rædsel og Vildhed, men at han derfor ogsaa har været et vildt og rædselfuldt Menneske, troer jeg nu ingenlunde, og haaber, at hvad jeg har at fortælle om ham, ogsaa vil overbevise Dig derom, min kiærlige Læser! Jeg for min Deel kan ei Andet mene, end at netop Masaniellos blodige Mytterie har drevet ham fra Neapel til Rom, hvor han, som en stakkels trængende Flygtning, ankom kort efter at Fiskeren var falden.

Heel tarveligt klædt, kun med et Par Zechiner i Lommen, listede han sig giennem Porten, da Natten alt var indbrudt. Han kom, selv vidste han ei hvorledes, paa Pladsen Navona. Her havde han i bedre Dage beboet et herligt Huus. Mismodig saae han op til de store Vinduer, der funklede i Maanens Lue: „Hm! raabte han vredt: det vil koste broget Lærred, inden jeg igien opslaaer mit Værksted histoppe!" — Mat segnede han ned paa Husets Steentrappe, en kold skiærende Natvind giennemhvinte Gaden. Salvator følte Nødvendigheden af, at søge et Herberg. Med Møie stod han op, vaklede afsted, om i Gaden Bergagnona. Her standsede han udenfor et lille Huus, kun to Fag bredt, som en fattig Enke beboede med sine to Døttre. Hos hende havde han logeret for en

ringe Betaling, da han første Gang var kommen til Rom, kiendt og agtet af Ingen, og hun tog vel ogsaa mod ham nu, i hans kummerlige Stilling, meente han.

Trøstig bankede han paa Døren og nævnte sit Navn. Omsider hørte han, hvorledes den Gamle muntrede sig. Hun tøfiede til Vinduet og skiændte vredt: hvad er det for en Skielm, der turberer mig ved Nattetide? Mit Huus er intet Vertshuus o. s. v. Der maatte nu tales længe frem og tilbage, inden hun kiendte sin gamle Logerende igien; men nu tog hun paa: Er det Eder, Signor Salvator? Nu! Eders Overstue staaer ledig endnu, og det gamle Figentræ beskygger nu begge Vinduerne, saa I kan sidde og arbeide der som i et kisligt Lysthuus! — Ak, hvad mine Døttre ville frydes, at I er her igien, Signor Salvator. Men veed I vel, at Margerita er bleven ret stor og deilig? — Hende lader I nok være, at tage paa Skiødet nu. Jomænd! — Men tænk Jer engang, Eders gamle Hankat er død af et Aalebeen for tre Maaneder siden. Nu, den Vei skal vi Alle. Vide maa I dog ogsaa, at den tykke Nabomutter langt om længe har faaet sig en Mand, et smukt ungt Menneske —

„Men — afbrød Salvator den Gamle — men, Signora Caterina, jeg beder Eder for alle Helgenes Skyld, lad mig dog komme ind, saa kan I efter Hiertenslyst fortælle mig om Figentræet, Eders Døttre, Hankatten og den tykke Nabomutter. Jeg forgaaer af Mødighed og Kulde."

Nu vakte den Gamle Døttrene, slog saa Ild, langsomt, langsomt! — Omsider lukkede hun op for den arme Salvator, men neppe var han inde, før han, overvældet af Mathed og Sygdom, styrtede som død til Jorden. Til Lykke var Enkens Søn, som ellers boede i Tivoli, just hos hende. Han blev nu ogsaa vakt, og indrømmede gierne den syge Huusven sin Seng.

Den Gamle elskede Salvator inderligt, satte ham, hvad hans Kunst angik, over alle Malere i Verden, og var nu ude af sig selv over hans Jammer. Sønnen meente, det var bedst at søge en dygtig Læge, og sprang strax afsted til den spanske Plads, hvor den berømte Doctor Splendiano Accoramboni boede. Saasnart Denne hørte, at Maleren Salvator Rosa laae syg i Gaden Bergagnona, lovede han, strax at komme.

Uden Besindelse laae Salvator i den stærkeste Feber. Den Gamle havde ophængt et Par Helgenbilleder over Sengen og bad ivrigt. Svømmende i Taarer søgte Døttrene nu og da at give ham nogle Draaber af en kiølende Limonade, de havde lavet, medens Sønnen, der havde taget Plads ved Hovedgierdet, tørrede den kolde Sved af hans Pande. Saaledes var det bleven Morgen, da Døren med megen Larm gik op, og den berømte Doctor Signor Splendiano Accoramboni traen ind.

Vel er det Umagen værdt, at sige, hvorledes Manden saae ud. Neppe havde han kunnet skyde sig iveiret til fire Fods Høide, men havde man kunnet veie hans Hoved for sig selv, vilde man vist have

fundet det saa tungt som den halve Krop, saa stort og uformeligt var det. Ja, naar man saae ham spadsere paa Gaden, skulde man have meent, at en bomstærk, sex Fod høi Karl var løben bort under sit eget Hoved, og at dette var faldet paa en Marionet-dukke, der nu maatte bære det omkring som sit eget. Den lille sære Figur havde forstukket sig i en ubillig Mængde storblommet Damask, der var forskiaaret til en Sleprok, bar under Brystet et bredt Læderbelte, hvorved der hang en Kaarde, tre Alen lang, og paa den sneehvide Paryk en høi spids Hue, der lignede en Obelisk.

Den værdige Splendiano Accoramboni saae gjennem sine Briller først paa den syge Salvator, saa paa Caterina, og kaldte Denne tilside. „Der ligger — snerrede han halvsagte — der ligger nu den dygtige Maler Salvator Rosa for Døden hos Eder, Mutter, og han er forloren, hvis min Kunst ikke redder ham, min Salighed forloren, Mutter! — Siig mig dog, naar kom han til Jer? Har han medbragt mange smukke Billeder? —"

Ak, allerkiæreste Herr Doctor! svarte hun: han er kommen i Nat, den Stakkel, og hvad Billederne angaaer, staaer der i Forstuen en stor Kasse, han har bedt mig giemme vel. Der er vist et deiligt Billed i, han har malet i Neapel.

Det var nu en stor Løgn, men vi ville siden erfare, hvad Grund hun havde til at binde Herr Doctoren den paa Ærmet.

„Saa! saa!" sagde Doctoren, strøg sig smidskende om Skiæget, nærmede sig den Syge saa gra-

vitetisk, som han kunde for den lange Kaarde, hvormed han overalt blev hængende ved Stole og Borde, greb hans Haand og følte hans Puls. Derpaa nævnede han paa Latin og Græsk 120 Sygdomme, som Salvator ikke havde, dernæst ligesaamange, som han havde kunnet have, og sluttede dermed, at han vel ikke for Øieblikket saa lige vidste at nævne Salvators Sygdom, men om føie Tid nok skulde finde et passende Navn dertil, og med dette ogsaa de tilbørlige Midler derimod. Derpaa gik han ligesaa gravitetisk som han var kommen, og lod Alle tilbage i Angst og Bekymring.

Ude i Forstuen forlangte Doctoren at see Salvators Kasse. Caterina viste ham virkelig en, hvori der laae nogle Par af hendes salig Ægteherres gamle Støvler. Smilende klappede Doctoren paa Kisten hist og her, og sagde tilfreds: Vi vil see til! vil see til! — Efter nogle Timers Forløb vendte han tilbage med et meget smukt Navn til Salvators Sygdom og nogle store Flasker ildelugtende Mixtur, som han befalede uden Ophør at øse i den Syge. — Men hvad enten Salvators Sygdom nu, den havde faaet et Navn og altsaa virkelig forestillede Noget, vilde vise sin Myndighed, eller Doctorens Mixtur var lidt for diævelsk, nok er det, med hver Dag, ja med hver Time blev den arme Salvator svagere og svagere, saa man maatte tvivle om hans Redning.

En Dag begav det sig, at Salvator, der neppe syntes at kunne røre et Lem, pludseligt kom i brændende Feberhede, sprang ud af Sengen, greb de fulde Medicinflasker og rasende kastede dem ud af Vinduet.

Doctor Splendiano Accoramboni vilde just træde ind i Huset, og saaledes traf det sig, at et Par Flasker klirrede sønder mod hans Hoved, og den brune Drik i rige Strømme overflød hans Paryk, Ansigt og Kryds. Rask sprang han ind ad Døren og skreg som besat: Signor Salvator er bleven gal, er falden i Raserie, ingen Kunst kan redde ham, han er død om ti Minuter. Hid med Billedet, Caterine, hid med Billedet! Det er er mit, en ringe Løn for al min Møie! Hid med Billedet, siger jeg! —

Men da nu Enken aabnede Kassen for ham, og Doctoren fik de gamle bundløse Støvler at see, rullede Øinene som et Par Ildhiul i hans Hoved; han skiar Tænder, stampede med Fødderne, overgav den arme Salvator, Enken, det hele Huus, til alle Afgrundens Diævle, og styrtede piilsnart, som udskudt af en Kanonmunding, ud af Huset.

Da den rasende Feberparoxysmus var forbi, faldt Salvator atter i en dødelig Tilstand. Caterina meente nu ikke andet, end at hans Ende virkelig var kommen, løb derfor til næste Kloster, og hentede Pater Bonifacio, at meddele den Døende Sakramentet. Men Denne meente, Hielp var mulig endnu, kun maatte Herr Doctor Splendiano Accoramboni med hans græske Navne og diævelske Mixturer ei betræde Huset mere. Den gode Pater lovede at skaffe Redning, og gik.

Salvator vaagnede af sin Afmagt og følte sig giennemstrømmet af en velgiørende Livsvarme, kun syntes det ham, som hans venstre Arm var fængslet. „Hvor er jeg?" raabte han med mat Stemme: da

styrtede et ungt, smukt Menneske frem, knælte ved hans Leie, greb hans høire Haand, kysede den, vædede den med hede Taarer, og raabte: O, min bedste Herre! — min høie Mester! — Nu er Alting godt — I er frelst! —

„Men sig mig blot —" begyndte Salvator. Det unge Menneske bad ham skaane sig, han vilde fortælle, hvorledes Alt var tilgaaet. See, min kiære, høie Mester, I var vel meget syg, da I hidkom fra Neapel; dog vilde Eders stærke Natur uden tvivl snart have hiulpet Jer paa Benene igien, hvis I ikke var falden i den usalige Pyramidedoctors Hænder. Han er en stor Liebhaber af Malerier, og besidder virkelig ogsaa en udsøgt Malerisamling, som han har erhvervet sig ved en besynderlig Praktik. Snu og ivrig efterstræber han nemlig Malerne og deres Sygdomme. Især veed han at lokke fremmede Mestre, saasnart de blot have spiist et Par Maccaroni formeget, eller drukket et Glas Syrakuser over Torsten, i sit Garn, og paadigter dem nu hiin, nu denne Sygdom, som han døber med et uhyre Navn og kurerer løs paa uden videre. For Kuren betinger han sig et Maleri, som han sædvanligt henter af den stakkels fremmede Malers Efterladenskab, efterat man har baaret Denne til Cestius-Pyramiderne og begravet ham her. Denne Kirkegaard er hans Sædemark, som han flittigt dyrker, og derfor kaldes han Pyramidedoctoren. Caterina havde, rigtignok i god Hensigt, bildt ham ind, I havde medbragt et smukt Maleri, og nu kan I tænke, med hvilken Iver han kogte sine Mixturer for Jer. Eders Lykke, at I i

Feberparoxysmen kastede Doctoren hans Flasker i Hovedet; en Lykke, at Eders Vertinde sendte Bud efter Pater Bonifacio. Han forstaaer sig noget paa Lægekunsten, han bedømte Eders Tilstand gandske rigtigt, han hentede mig.

„Altsaa er J ogsaa en Doctor?" spurgte Salvator med mat, hartad grædefærdig Røst.

Nei, svarte Ynglingen, idet en høi Rødme overfløi hans Aasyn: nei, min kiære, høie Mester, jeg er ingenlunde en Doctor som Signor Splendino Accoramboni, men vel en Saarlæge. Jeg tænkte, jeg maatte synke i Jorden af Skræk, da Pater Bonifacio sagde mig, Salvator Rosa laae dødsyg i Gaden Bergagnona, og behøvede min Hielp. Jeg ilte hid, jeg aabnede Jer en Aare paa den venstre Arm; J var reddet! — Hid have vi bragt Jer i Eders kiølige Værelse, J fordum beboede. See Jer om, hist staaer endnu Staffelinen, J lod tilbage, hist ligge endnu et Par Haandtegninger, Eders Vertinde har bevaret som en Helligdom. — Tillad nu, at den arme Antonio Scacciati lader sit hele Hierte udstrømme i Henrykkelse og fyrig Tak, fordi Himmelen forundte ham, at redde den høie, herlige Mester Salvator Rosas Liv! — Og dermed knælte Ynglingen paany, greb Salvators Haand, kysfede den, og vædede den med hede Taarer, som før.

Jeg veed ikke, sagde Salvator, jeg veed ikke, kiære Antonio, hvilken besynderlig Aand der driver Eder til, at vise mig saamegen Ære.

„Naar J — svarte Ynglingen med nedslagne Øine, naar J, min kiære Mester, har faaet flere

Kræfter, skal jeg sige Eder Meget, som nu hviler tungt paa mit Hierte."

Gior det, sagde Salvator, sat kun Tillid til mig. I kan det trygt, thi jeg veed ei, at have følt saameget for noget Menneske ved første Møde, som for Eder.

Samme Øieblik treen Caterina ind med Pater Bonifacio, der bragte Salvator en Drik, som smagte og bekom den Syge bedre, end Pyramidedoctorens acherontiske Vand.

Antonio Scacciati kommer i Ry ved Salvator Rosa, betroer Denne Grunden til sin vedvarende Kummer, og faaer af ham Trøst samt Haab om Hielp.

Snart seirede Salvators kraftige Natur over Sygdommens Magt, saa han snart igien følte sig istand til, at tænke paa sin Kunst, og for det første udkastede dygtige Haandtegninger. Antonio veeg ikke fra hans Side og Salvator mærkede vel, han maatte være indviet i Kunstens Helligdom. Da han en Dag yttrede dette, svarte Antonio: vel er det nu paa Tiden, jeg aabner Jer mit hele Hierte, min kiære Mester! skiøndt jeg er en Saarlæge, er jeg dog Kunsten hengiven med usigelig Kiærlighed, og jeg er stolt af, at kunne kalde Guido Reni min Lærer. — Ei, ei! raabte Salvator: hvor har I Eders Billeder? — Antonio førte ham til sit Værksted. Hvor behageligt overraskedes han her! overalt dristige Tanker, korrekt Tegning, frisk Colorit, stor Smag i det

brede Foldekast! — Med alvorlig Tavshed stod Salvator længe for de skionne Billeder. „Hør Antonio! sagde han derpaa: I er ret egentlig født til den ædle Malerkunst, og det er vist, at I langt overgaaer vore Mestere der bryste sig her i Akademiet San Luca.“ — Og dog, afbrød Antonio ham, dog er det just dem, der med Haan betragte Alt, hvad jeg med stor Flid har frembragt, og foragteligt sige: See engang, den Chirurgus vil male! Paa Eder, min værdige Mester, har jeg nu sat alt mit Haab. Eders Ord gielder meget, I kan, I vil tale for mig, nedtordne mine avindsyge Forfølgere, og stille mig paa den Plads, jeg skabtes for.

I har, svarte Salvator, I har megen Tillid til mig; men virkelig veed jeg ikke heller, for hvem jeg hellere gik i Kampen med al min Kraft, end for Eder!

End engang betragtede han derpaa Antonio's Malerier, og blev staaende ved et, der fremstilte en Magdalena for Frelserens Fødder, og behagede ham gandske særdeles. „Det har I malet med Begeistring — udbrød han — og feiler jeg ikke, lever Originalen til denne Magdalena i selve Rom — tilstaae det, Antonio! — I elsker!“ — Antonio slog Øinene til Jorden og sagde sagte og bly: Intet undgaaer Eders skarpe Blik, min kiære Mester: det maa vel være, som I siger. Dette Billed er mig saare kiært, og som en hellig Lønbom har jeg skiult det for hver Mands Øie til dette Øieblik. „Hvad?“ afbrød ham Salvator: „Ingen af Malerne har seet det? Nu, saa forlad Jer paa, at jeg skal nedtordne Eders avindsyge Forfølgere og bringe Eder i det Ny, I saa fuldelig

fortiener. Betroe mig Eders Billed, og lad mig sørge for Resten. Vil J det?" — Ak, hvor gierne! svarte Antonio: men om jeg nu engang skulde bede Jer, ogsaa staae mig bi i min Kiærlighed med Raad og Daad — „Da forlad Jer paa, at J kan regne paa mig, naar og hvor det gielder!" sagde Salvator trofast, og begge Vennerne skiltes ad.

Nogle Dage efter begav det sig, at Akademisterne af San Luca samledes i deres Kirke, for at bedømme de Maleres Værker, der havde meldt sig til Optagelse. Her havde Salvator ladet Scacciatis skiønne Billede opstille. Uvilkaarligt bleve Malerne henrevne af dets Styrke og Ynde, og fra alle Læber tonte de yppigste Lovtaler, da Salvator forskrækkede, han havde medbragt Billedet fra Neapel, som en ung, tidlig bortdød Malers Efterladenskab.

Om kort Tid strømte hele Rom hen at beundre Maleriet. Man var enig i, at sligt et Billed ei var bleven skabt siden Guido Reni's Tider. Blandt Mængden, som stedse dvælede ved dets Beskuelse, bemærkede Salvator en Dag en Mand, der, foruden at han saae heel besynderlig ud, ogsaa gebærdede sig gandske fiantet. Han var til Aarene, høi, tør som en Pind, bleg af Ansigt, med lang spids Næse, en zirlig lille Knebelsbart og graae, blinkende Øine. Paa den tykke, blonde Paryk havde han sat en høi Hat med en statelig Fieder, bar en liden mørkrød Kappe med mange blanke Knapper, en lang spansk Kaarde ved Siden, lysegraae Strømper, trukne over de spidse Knæe og bundne med gule Baand, ligesaadanne gule Baandsløifer paa Skoene.

Denne sælsomme Figur stod nu som henrykt for Billedet, hævede sig paa Tæerne, dukkede ned igien — hoppede saa pludseligt iveiret med begge Been — stønnede — vaandede sig — kneb Øinene fast til, saa Taarerne perlede frem, slog dem derpaa høit op igien, saae med ufravendt Blik paa den yndige Magdalene, sukkede, læspede med fiin, klagende Castratstemme: Ah carissima — benedettissima — ah Marianna — Mariannina — bellissima &c. Salvator, der var en stor Nar efter lignende Figurer, trængte sig frem til den Gamle, for at indlade sig i Samtale med ham. Uden synderligt at agte paa Salvator, forbandte han sin Fattigdom, der ei tillod ham, at give en Million for dette Billed og saa giemme det inden Laas og Lukke, for at ingen Andre skulde kaste sine sataniske Øine derpaa. Og derpaa hoppede han atter op og ned, og takkede Jomfruen og alle Helgene, at den forrykte Maler var død, der havde malet det himmelske Billed, som styrtede ham i Fortvivlelse og Raserie.

Salvator sluttede, Manden maatte være vanvittig, eller en hem ubekiendt Akademist af San Luca. —

Da nu Malerne paany samledes, for at afgiøre, hvem af de Anmeldte der skulde optages i Akademiet, spurgte Salvator Rosa pludseligt, om ikke den Maler, hvis Værk han havde ladet opstille, havde været denne Ære værd. Alle forsikkrede eenstemmigen, at saadan høi Mester vilde have været en Prydelse for Akademiet, og beklagede i de udsøgteste Talemaader hans Død, skiøndt de, ligesaavel som hiin Gamle, i deres Hierte priste Himlen derfor. Ja, de gik i

deres Enthusiasmus saavidt, at de besluttede, endnu i Graven at udnævne den fortræffelige Yngling, Døden saa tidligt havde fraevet Kunsten, til Akademiker, i hvilken Hensigt de af Salvator udbade sig den Afdødes fuldstændige Navn, hans Fødselsaar, Fødested o. s. v.

Da reiste sig Salvator Rosa og talte med lydelig Røst: Ei, I Herrer! den Ære, I ville vise en Død i Graven, kunne I bedre tilvende en Levende, der vandrer iblandt Jer. Vider: det Malerie, I beundre saa meget, er ei en neapolitansk Malers Værk, som jeg foregav, for at Eders Dom kunde vorde aldeles fri, men Saarlægen Antonio Scacciati's! —

Nedtordnede sadde Malerne der. En Stund gottede Salvator sig ved deres Forlegenhed, og vedblev derpaa: Nu, I Herrer! I have ikke villet taale den vakkre Antonio iblandt Jer, fordi han, som I sige, er en Chirurgus; men nu mener jeg, det værdige Akademie behøver netop en dygtig Chirurgus til at hielpe paa Kroblingfigurer, der saa tidt krybe ud af Eders Maleres Værksteder. — Men nu ville I vist intet Øieblik betænke Eder paa, at gisre, hvad I forlængst havde kunnet gisre, nemlig at optage den dygtige Maler Antonio Scacciati i Akademiet San Luca.

Akademikerne slugte Salvators bittre Pille, stillede sig høilig glade over, at Antonio paa en saa afgisrende Maade havde dokumenteret sit Talent, og udnævnte ham med stor Hørtidelighed til Medlem af Akademier.

Neppe bliver det bekiendt i Rom, at Antonio havde skabt det underskiønne Billed, før Lovtaler og Æresbevisninger strømte ham imøde fra alle Kanter. Saaledes kom Ynglingen, pludseligt fremdragen af sit Mørke ved Salvators Klogskab, i stort Ry, just som han vilde begynde sin egentlige Kunstnerløbebane.

Antonio svømmede i Salighed og Fryd. Destomere undredes Salvator, da Ynglingen, efter nogle Dages Forløb, kom til ham, bleg, ukiendelig, gandske Græmmelse og Fortvivlelse. Ak Salvator — sagde han — hvad hielper det mig nu, at I har bragt mig til al den Ære, da just det Billed, jeg næst Eder, min kiære Mester, har at takke for min Seier, gior mig redningsløs ulykkelig!

„Stille! — svarte Salvator: — I veed ikke, hvor ilde jeg lider den Lamenteren. Sæt Jer hist hen og fortæl mig roligt, hvorledes det forholder sig med Eders huldе Magdalena, med Eders Elskovskrønike overhovedet, og hvor de Anstødsstene ligge, vi maae rydde bort, thi jeg tilsiger Eder forud min Hielp. Jo eventyrligere de Ting ere, vi maae foretage, desto kiærere er det mig."

Antonio satte sig og begyndte at fortælle: I Gaden Ripetta boer den naragtigste Kegle, der maaskee findes i hele Rom. En gammel Pebersvend, gierrig, forfængelig, forliebt! — han er lang, tør som en Pind, gaaer i broget spansk Dragt, med blond Paryk, spids Hat, Kaarde ved Siden. —

„Holdt, holdt!" raabte Salvator afbrydende, og dermed vendte han Billedet om, han malede paa,

tog Kullet i Haanden og aftegnede paa Bagsiden med nogle kiække Strøg den sælsomme gamle Mand, der havde skabt sig saa narrisk til for Antonio's Malerie.

Ved alle Helgene, skreg Antonio, idet han sprang op og, trods sin Fortvivlelse, skoggerloe: ved alle Helgene, det er ham, det er Signor Pasquale Capuzzi, om hvem jeg just taler, som han gaaer og staaer! —

„Seer I nu vel — sagde Salvator rolig — jeg kiender alt Patronen, der høist sandsynligt er Eders arge Fiende; men bliv kun ved."

Signor Pasquale Capuzzi — talte Antonio videre — er steenrig, derhos, som jeg alt har sagt, en smudsig Gnier og en stor Nar. Det Bedste ved ham er, at han elsker Kunsterne, især Musik og Malerie; men der løber saamegen Galskab iblandt, at der ei heller i den Henseende er mindste Udkomme med ham. Han holder sig for den bedste Componist i Verden, og for en Sanger, hvis Lige der ei findes i det pavelige Capel. I sine tidligere Aar bragte han en Oper paa Theatret, der jammerlig blev udpeben, hvilket dog ei har helbredt ham for den Sygdom, at gjøre afskyelig Musik. Hans troe Pylades er en mislykket Overgkastrat, som Romerne kalde Piticchinaccio. Til de To slutter sig nu — tænk Eder hvem! — Nu! ingen Anden, end Pyramidedoctoren, der giver Toner fra sig som et melankolsk Esel, og dog mener, han synger en fortræffelig Bas. Disse tre værdige Personer samles nu om Aftenen, stille sig her paa Balkonen og synge, saa alle Hunde og Katte i hele Nabolaget udbryde i høie Jammerskrig, og de

Omboende ønske det djævelske Trio til alle Djævle. Hos denne narriske Signor Pasquale Capuzzi gik nu min Fader ud og ind, fordi han tilstudsede hans Paryk og Skiæg. Da min Fader var død, paatog jeg mig dette Arbeid og Capuzzi var over al Maade veltilfreds med mig, først, fordi han paastod, jeg forstod, som ingen Anden, at give hans Bart under Næsen et forvovent Sving opad, dernæst, fordi jeg var fornøiet med det Par usle Quattriner, han gav mig for min Umage. Dog troede han, meer end rigeligt at lønne mig derved, at han, hvergang jeg havde tilstudset hans Bart, med fast tiltrykte Øine forehvæsede mig en Arie af sin Composition, der sønderrev mine Øren, skiøndt den Gamles gale Gebærder igien morede mig usigeligt, saa jeg stedse gik derhen igien. En Dag stiger jeg gandske rolig opad Trappen, banker paa Døren, aabner den — da træder mig en Pige — en Lysets Engel imøde! — I kiende min Magdalena! — hende var det! — Ubevægelig bliver jeg staaende. Den hedeste Kiærlighed havde grebet mig i samme Øieblik. Smaaleende fortalte den Gamle mig, Pigen var hans afdøde Broder Pietras Datter, heed Marianna, havde hverken Moder eller Søskende; som Onkel og Formynder havde han derfor taget hende til sig. I kan tænke, at Capuzzis Huus fra nu af var mit Paradiis. Men jeg maatte bære mig ad som jeg vilde, aldrig lykkedes det mig, at være allene med Marianna et Øieblik. Dog — hendes Blikke, mangt et lønligt Suk, ja mangt et Haandtryk lod mig ei

tvivle om min Lykke. Den Gamle kom efter det, meente, min Opførsel mod hans Niece behagede ham ingenlunde, og spurgte, hvad jeg da egentlig vilde? — Aabenhiertet tilstod jeg, at jeg elskede Marianna af gandske Siel, og ei vidste høiere Held paa Jorden, end at eie hende. — Da maalte mig Capuzzi fra Hoved til Fod, brast i en Haanlatter, og meente, han havde slet ikke troet, slige høie Tanker kunde spøge i en Skiæggeskrabers Hoved. — Min Vrede luede op: jeg sagde, han vidste ret vel, jeg var ingen usel Skiæggeskraber, men meget mere en dygtig Saarlæge og desuden, hvad den herlige Malerkunst angik, en tro Discipel af den ypperlige Guido Reni. Da brast han endnu i stærkere Latter og fniisede: Ei, min søde Signor Skiæggeskraber, min fortræffelige Signor Saarlæge, min huldsalige Guido Reni, pak Jer til Helved og lad Jer ikke see mere inden mine Dørre! — Dermed greb mig den gamle vanvittige Pibestilk og havde intet Mindre i Sinde, end at kaste mig ud af Døren, ned ad Trappen. — Nei! det gik for vidt! — Rasende greb jeg den Gamle ved de tynde Storkebeen og vippede ham overende, saa det knagede i ham, løb ned ad Trappen og ud af Døren, der fra nu af var lukket for mig. — Saalunde stode Sagerne, da I kom til Rom. Ved Eders Klogt kom jeg i Ry, gik nu lige til den Gamle, og stod pludseligt for ham i hans Stue, som et truende Spøgelse. Han blev dødningbleg, og trak sig, skiælvende over hele Legemet, tilbage bag et stort Bord. I fast Alvorstone foreholdt jeg ham, at det ei nu var nogen Saarlæge og Skiæggeskraber, men vel en berømt Maler

og Academiker Scacciati, som han vel ikke vilde nægte sin Nieces Haand. Da skulde I have seet det Raseri, den Gamle kom i! Han hylte, han slog om sig med A mene som en Dælebesat; han skreg, jeg var en ryggesløs Mørder, der tragtede efter hans Liv, jeg havde stiaalet ham hans Marianna, idet jeg havde malet hendes Billed, som styrtede ham i Fortvivlelse og Raseri, da nu hele Verden — hele Verden kunde kaste sine graadige, lystne Blikke paa hans Marianna — hans Liv — hans Haab — hans Alt; — men jeg skulde vogte mig, han vilde stikke Huset i Brand over mit Hoved, at jeg kunde brænde op med samt mit Malerie. Og dermed begyndte han saa dievelsk at brøle: Brand — Mordere — Tyve — Hielp! at jeg gandske bestyrtet skyndte mig, at komme ud af Huset. — — Den gamle, vanvittige Capuzzi er dødelig forelsket i sin Broderdatter; han lukker hende inde; han vil, hvis det lykkes ham at erholde Dispensation, tvinge hende til den afskyeligste Forbindelse. Alt Haab er ude!

Ei, hvorfor ikke! sagde Salvator leende: Jeg mener meget mere, at Eders Sager aldrig kunne staae bedre! — Marianna elsker Eder, og det kommer kun an paa, at rive hende fra den gamle Signor Pasquale Capuzzi. Men jeg indseer virkelig ikke, hvi et Par raske Karle, som vi, ei skulde kunne sætte dette i Værk. Fat Mod, Antonio! tænk istedetfor at klage. Hvor vi skulle tage den gamle Giæk ved Næsen! det Galeste synes mig ikke galt nok. Strax paa Ste-

det vil jeg ud at rekognoscere. I gaaer hiem, og kommer til mig imorgen tidlig, at vi kunne lægge Planen til det første Angreb.

Signor Pasquale Capuzzi kommer til Salvator Rosa. Hvad der gaaer for sig ved denne Leilighed. Listigt Puds, udført af Rosa og Scacciati, og sammes Følger.

Antonio undredes ikke lidet, da Salvator næste Morgen paa det nøieste beskrev ham Capuzzis hele Levemaade, som han imidlertid havde udforsket. Den arme Marianna — sagde han — martres af den vanvittige Gamle paa diævelske Viis. Han sukker og smidsker til hende den hele Dag, og foresynger hende alle mulige forliebte Arier, for at røre hendes Hierte. Derhos er han saa rasende skinsyg, at han nægter den arme Pige den sædvanlige qvindelige Betiening, af Frygt for Elskovsintriguer. I dets Sted kommer hver Morgen og Aften et lille hæsligt Spøgelse med hule Øine og blege hængende Kinder, at forrette Ternetieneste hos den huldе Marianna. Og dette Spøgelse er ingen Anden end den vindige Tomling, denne Pitichinaccio, som maa kaste sig i Fruentimmerklæder. Er Capuzzi fraværende, lukker og tillaaser han omhyggeligt alle Døre, og desuden holder en forbandet Karl Vagt, der først var Bandit, siden Sbirre, og boer i Capuzzis Kielder. At trænge

ind i Huset, synes derfor umuligt, og dog lover jeg Eder, Antonio, at I allerede næste Nat skal være hos Capuzzi's og skue Eders Marianna, skiondt for denne Gang kun i hans Nærværelse. Jeg maa sige Jer, at jeg staaer i Forbindelse med ham, uden at jeg vidste det. Det usle Spinet, som staaer i Krogen hist, tilhører den Gamle, og jeg skal betale ham den uhyre Priis af ti Dukater derfor. Da jeg var kommen mig, længtes jeg efter Musik, og bad min Vertinde skaffe mig et Spinet. Hun kom snart efter, at der i Gaden Ripetti boede en gammel Herre, der vilde sælge sligt et Instrument. Det blev skaffet hid. Jeg bekymrede mig hverken om Prisen eller om dets Eiermand. Først iaftes fik jeg tilfældigviis at vide, at det er den ærlige Signor Capuzzi, som har besluttet at prelle mig med sit gamle, brøstfældige Spinet. Cateriua havde henvendt sig til en af sine Bekiendte, der boer i Capuzzi's Huus, og nu kan I vel tænke, hvor jeg har alle mine smukke Nyheder fra!

Ha! raabte Antonio: saa staaer Adgangen aaben. Eders Vertinde —

Nei, afbrød ham Salvator: hun er for aabenmundet til, at vi skulde betroe os til hende. Hør kun rolig til! Hver Aften i Mørkningen bærer Signor Pasquale, hvor blodsuurt det end falder ham, sin lille Castrat, saasnart hans Ternetieneste er endt, hiem paa sine Arme. Ikke for al Verdens Guld vilde den frygtsomme Pitichinaccio sætte en Fod paa Gaden efter Solens Nedgang. Naar altsaa —

I dette Øieblik bankedes paa Salvators Dør, og til Begges store Forundring traadte Signor Pas-

quale Capuzzi ind i fuld Pragt og Herlighed. Da han fik Øie paa Scacciati, blev han, som lynslagen, staaende, og snappede efter Luft, som om Veiret skulde gaae fra ham. Men Salvator sprang ham rask imøde, greb ham ved begge Hænder og raabte: Min bedste Signor Pasquale, hvor føler jeg mig æret ved Eders Komme i min ringe Vaaning! sikkert er det Kiærlighed til Kunsten, som fører Eder til mig — tael, min bedste Signor Pasquale! hvori kan jeg tiene Eder?

Jeg har — stammede Capuzzi med Møie: jeg har et Ærende til Eder, bedste Signor Salvator! — men jeg vil gaae og komme igien en anden Gang, naar I er ene.

Ingenlunde, sagde Salvator, idet han holdt fast paa den Gamle: ingenlunde, min bedste Signor! I slipper ei herfra. Aldrig kunde I komme beleilligere; thi da I er alle dygtige Maleres Ven, vil det glæde Eder, naar jeg her forestiller Eder Antonio Scacciati, vor Tids første Maler, hvis underskiønne Magdalena hele Rom beundrer med den hedeste Enthusiasme. Sikkert er ogsaa I gandske henrykt deraf, og I har vel ønsket ivrigt, selv at kiende den vakkre Mester!

En heftig Skiælven overfaldt den Gamle, han rystede sig som i Feberkulde, medens han skiød rasende Ildblik paa den arme Antonio. Men Denne traadte til ham, hilste frit, forsikkrede, han frydedes inderligt ved, saa uformodentligt at træffe Signor Pasquale Capuzzi, hvis dybe Indsigt saavel i Musik som

Malerie ei blot Rom, men hele Italien beundrede, og anbefalte sig til hans Protection.

At Antonio lod, som om han saae ham første Gang, at han tiltalte ham med saadanne smigrende Ord, det bragte paa eengang den Gamle til sig selv. Han tvang sig til at smile, strøg sig om Skiægget, fremstammede nogle uforstaaelige Ord, og vendte sig derpaa til Salvator, som han begyndte at prelle for de ti Dukater.

Vi ville — svarte Salvator — siden afgjøre den lumpne Bagatel, bedste Signor! Lad det først behage Eder, at betragte Skizzen af et Maalerie, jeg har udkastet, og imidlertid drikke et Glas ædel Syrakuservin. Med disse Ord stillede Salvator sin Skizze paa Staffelinen, rykkede en Stol frem til den Gamle, og rakte ham, da han havde taget Sæde, en stor smuk Pokal, hvori den ædle Syrakuser perlede.

Alt for gierne drak den Gamle et Glas god Vin, naar han ei behøvede at betale det; havde han nu dertil det Haab i Hiertet, at faae ti Dukater for sit gamle forslidte Spinet, og sad han for et herligt og kiækt udkastet Malerie, hvis underbare Skiønhed han meget godt forstod at vurdere, saa kunde det vel aldrig feile, han maatte blive særdeles behageligt tilmode. Denne Behagelighed yttrede han da ogsaa, idet han smaaloe gandske venligt, trykte Øinene halvt til, glattede slittigt paa sin Knebelsbart, og een Gang efter den anden læspede: Herligt, kosteligt! uden at man vidste, hvad han meente, Maleriet eller Vinen! —

Som nu den Gamle var bleven gandske oprømt, begyndte Salvator pludseligt: Siig mig dog, min bedste Signor, I skal jo have en himmeldeilig Niece, ved Navn Marianna? Alle vore unge Herrer rende, drevne af Forliebelsens Vanvid, uophørligt giennem Gaden Ripetti, og ere færdige at forstrække Halsen ved at gabe op til Eders Balkon, for blot at nyde eet eneste Blik af Eders huldе Mariannas Himmeløie.

Pludseligt var hvert Smiil, al Munterhed, den gode Viin havde tændt, forsvunden af den Gamles Aasyn. Mørkt henskuende for sig, sagde han barsk: Der seer man vor syndige Ungdoms dybe Fordærvelse. Paa Børn fæste de deres sataniske Blikke, de afskyelige Forførere! Thi jeg forsikrer Eder, min bedste Signor, et puurt Barn er min Niece Marianna, et puurt Barn, neppe voxen fra Ammen.

Salvator talte om noget Andet; den Gamle kom sig igien. Men som han, med nyt Solskin i sit Aasyn, satte den fyldte Pokal til sine Læber, begyndte Salvator atter: Siig mig dog, min bedste Signor, har Eders sextenaarige Niece, den huldе Marianna, virkelig saadanne underskiønne kastaniebrune Lokker og saadanne Øine, fulde af Himlens Salighed og Fryd, som Antonios Magdalena? — Man paastaaer det overalt! —

Det veed jeg ikke — svarte den Gamle i endnu barskere Tone end før — det veed jeg ikke! Men lad os tie om min Niece. Vi kunne jo vexle vigtigere Ord om den ædle Kunst, hvortil Eders skiønne Malerie tauft opfordrer mig! —

Men da nu Salvator, hvergang den Gamle satte Pokalen mod Munden for at tage sig en dygtig Slurk, paany begyndte at tale om den skiønne Marianna, sprang den Gamle omsider op i fuldt Raserie, stødte Pokalen ned mod Bordet, saa den nær var brusten, skreg med hvinende Røst: Ved den sorte Pluto, ved alle Furier, til Gift, til Gift giør I mig den Vin! Men jeg mærker det nok, I og den smukke Signor Antonio vil spille mig paa Næsen! Dog — det skal ingenlunde lykkes Jer. Betal mig strax de ti Dukater, I er mig skyldig, og saa overlader jeg Jer samt Jer fidele Broder, Skiæggeskraberen Antonio, til alle Diævle! —

Da skreg Salvator, som overmandet af rasende Vrede: Hvad? I understaaer Jer, at begegne mig grovt i min egen Stue? — Ti Dukater skal jeg betale Jer for den raadne Kasse, hvoraf Træormene forlængst have borttæret al Marv og Tone? — Ikke ti — ikke fem — ikke tre — ikke een Dukat skal I faae for det lumpne Instrument, der neppe er en Quattrino værdt; bort med den usle Tingest! — Og dermed stødte Salvator det lille Spinet med Foden fra den ene Ende af Stuen til den anden, saa Strængene gave en høi Jammerstone fra sig. —

Ha! brølte Capuzzi: endnu er der Lov og Ret i Rom. Jeg lader Jer bringe i Arrest, lader Jer kaste i det dybeste Fængselhul, tyve Favne under Jorden! — og brusende som en Hagelsky vilde han storme ud af Døren. Men Salvator greb ham fast om Livet med begge Arme, trykte ham ned i Lænestolen og tilhviskede ham med søden Røst: Min bedste Signor

Pasquale, mærker J da ikke, at jeg spøger? — Ikke ti, tredive blanke Dukater skal J have for Eders Spinet! — Og saalænge gientog han: tredive blanke Dukater! til Capuzzi med mat afmægtig Stemme sagde: hvad siger J, bedste Signor? tredive Dukater for Spinettet uden Reparatur? — Da slap Salvator ham og satte sin Ære i Pant paa, at Instrumentet inden en Time skulde være tredive — fyrretyve Dukater værdt, og at Signor Pasquale skulde faae saameget derfor.

Den Gamle mumlede med et dybt Suk, dragende Aande paany: tredive, fyrretyve Dukater? Derpaa begyndte han: Men J har chagrineret mig gyseligt, Signor Salvator! — Tredive Dukater! gientog Salvator. — Den Gamle smaaloe, men sagde igien: J har saaret mit Hierte, Signor Salvator! — Tredive Dukater! faldt Salvator ham i Ordet, og gientog uafladeligt: tredive Dukater, tredive Dukater, saalænge den Gamle vilde skiænde, indtil Denne endelig udbrød gandske oprømt: kan jeg faae tredive, fyrretyve Dukater for mit Spinet, da være Alting giemt og tilgivet, bedste Signor! —

Dog, begyndte Salvator, dog har jeg, før jeg opfylder mit Løfte, endnu en lille Betingelse, J meget let kan indgaae. J er den første Componist i hele Italien, og derhos den fortræffeligste Sanger. Med Henrykkelse har jeg hørt den store Scene i Operen: Le nozze di Teti, som den forrykte Cavalli tyvagtigen har fravendt Eder og udgiver for sit Arbeide. Vilde J vel, mens jeg her istandsætter Spinettet,

foresynge mig denne Arie; jeg veed virkelig ikke, hvad Behageligere mig kunde vederfares.

Den Gamle fortrak Munden til det sødeste Smiil, missede med de graae Smaaøine og sagde: Man mærker, at J selv er en dygtig Musiker og en stor Kiender, bedste Signor. Saa hør da nu den første af alle Arier!

Dermed stod den Gamle op, løftede sig paa Tæerne, udbredte Armene, trykte begge Øine til, saa han gandske lignede en Hane, der laver sig til at gale, og begyndte strax at hvine, saa Væggene gave Gienlyd og Caterina styrtede ind med begge sine Døttre, i den Formening, det gruelige Jammersskrig forkyndte en skeet Ulykke. Gandske forbausede standsede de i Døren, da de saae den galende Gamle. Men Salvator havde imidlertid opreist Spinettet, slaaet Laaget tilbage, taget Palletten i Haanden, og med kiæk Haand i kraftige Penselstrøg paa selve Spinetlaaget begyndt det forunderligste Malerie, man kunde see for sine Øine. Hovedtanken var en Scene af den Cavalliske Oper Le nozze di Teti, men paa heel fantastisk Viis blandede en Mængde andre Personer sig derimellem. Blandt dem Capuzzi, Antonio, Mariänna, tro efter Antonios Malerie, Salvator, Caterina og begge hendes Døttre, alle kiendelige ved første Øiekast, ja selve Pyramidedoctoren feilede ikke, og det Hele var ordnet med saadan Genialitet, at Antonio ei kunde dølge sin Forundring over Mesterens Aand og Praktik.

Den Gamle lod det ingenlunde blive ved den Scene, Salvator vilde høre, men brølte, henreven

af det musikalske Vanvid, uden Ophør, idet han gjennem de grueligste Recitativer arbeidede sig fra en djævelsk Arie til en anden. Det havde vel varet to Timer omtrent, da sank han, med kirsebærrødt Ansigt, uden Aande ned i Lænestolen. Men samme Øieblik havde ogsaa Salvator udarbeidet sin Skizze saavidt, at det Hele havde faaet Liv og Ild, og i nogen Frastand lignede et fuldendt Malerie.

Jeg har holdt Ord, bedste Signor Pasquale, med Hensyn paa Spinettet! tilhviskede Salvator nu den Gamle. Han foer op som af en dyb Søvn. Strax faldt hans Blik paa det bemalede Instrument, der stod ligeoverfor ham. Da giorde han store Øine, trykkede den spidse Hat paa Parykken, tog Stokken under Armen, foer med eet Spring hen til Spinettet, rev Laaget løs, løftede det høit over Hovedet og løb som besat ud af Døren, ned af Trappen, ud af Huset.

Den gamle Gnier veed, sagde Salvator, at han blot behøver at bære det bemalte Laag til Grev Colonna, eller til min Ven Rossi, for at faae fyrretyve Dukater og vel endnu mere derfor.

Begge, Salvator og Antonio, udkastede nu Angrebsplanen, der skulde udføres næste Nat. Vi ville ret strax faae at see, hvad begge Eventyrerne begyndte paa, og hvorledes Anslaget lykkedes dem.

Da det var bleven Nat, hiembar Signor Pasquale, efterat have tillaaset sine Døre, som sædvanligt, det lille Uhyre af Castrat. Hele Veien miauede og pustede den Lille og klagede jammerligt over den sure Tieneste, han havde. Den Gamle trøstede ham, som han kunde bedst, lovede herefter bedre at forsyne

ham med Sukkergodt, ja, da den Lille slet ikke vilde ophøre at qvække og lamentere, forpligtede han sig endogsaa til, af en gammel sort Plydsvest, som hiin ofte havde betragte med begierlige Blikke, at lade ham sye en net lille Rabatkiole. Den Lille forlangede endnu en Paryk og en Kaarde. Capitulerende herom, kom de til Gaden Bergagnona, thi her boede Pitichinaccio, kun fire Huse fra Salvators Bopæl.

Forsigtigt satte Capuzzi den Gamle ned, aabnede Gadedøren, og nu stege Begge, den Lille foran, den Gamle bagefter, op ad den smale Trappe. Men neppe vare de komne Halvveien, før der oppe paa Gangen opstod en gruelig Larm, og en vild, beskiænket Karls Stemme lod sig høre, der besvor alle Helvedes Diævle at vise ham Veien ud af det forhexede Huus. Pitichinaccio trykte sig tæt op mod Væggen, og lod Capuzzi gaae foran for alle Helgenes Skyld. Men neppe var Denne kommen et Par Trin høiere op, før Karlen ovenfra styrtede ned ad Trappen, greb Capuzzi som en Hvirvelvind og styrtede sig med ham ned giennem den aabne Gadedør midt ud paa Gaden. Der blevе de liggende; Capuzzi nederst, den drukne Karl ovenpaa ham som en Meelsæk. Capuzzi skreg ynkeligt om Hielp, og snart indfandt sig ogsaa et Par Mænd, der med megen Møie befriede Signor Pasquale fra hans Byrde; Karlen tumlede bandende afsted, da de havde faaet ham paa Benene.

„Jesus! Hvad er hændet Eder, Signor Pasquale — hvorledes kommer I her paa denne Tid — hvad slem Affaire har I havt i Huset her?" — Saa spurgte

Antonio og Salvator; thi ingen Andre vare de tvende Mænd.

Det bliver min Død! stønnede Capuzzi; alle mine Lemmer har han sønderslaget, den Helvedhund. Jeg kan ikke røre mig af Stedet. — Lad mig see engang — sagde Antonio, overfamlede den Gamle, og kneb ham derved pludseligt saa stærkt i det høire Been, at han udstødte et høit Skrig.

Alle Helgene! raabte Antonio gandske forfærdet: Bedste Signor Pasqual, Eders høire Been er brækket, og det paa det allerfarligste Sted. Faaer I ikke hastig Hielp, maa I ufeilbarlig døe, eller bliver i det mindste halt saalænge I lever. — Capuzzi hylte frygteligt. — Berolige Eder, bedste Signor, blev Antonio ved: skiøndt jeg nu er Maler, har jeg dog ikke glemt Saarlægen endnu. Vi bære Eder til Salvators Bopæl og jeg forbinder Eder øieblikkeligt.

Min bedste Signor Antonio – jamrede Capuzzi — I er min Uven — jeg veed det — Ak, faldt Salvator ham i Ordet, her er ei Talen om Uvenskab. I er i Fare, og det er nok for den ærlige Antonio, til at opbyde al sin Kunst for at redde Eders Liv. Grib fat, Ven Antonio! —

Begge løftede nu den Gamle op og bare ham stille og forsigtigt til Salvators Bopæl, medens han skreg over de usigelige Smerter, Beenbruddet voldte ham.

Caterina forskrækkede, hun havde ahnet en Ulykke, og var derfor bleven oppe. Da hun saae den Gamle og hørte, hvorledes det var gaaet ham, udbrød hun i de bitreste Bebreidelser; Jeg veed nok, sagde hun,

jeg veed nok, Signor Pasqual, hvem I nu har bragt hiem igien. Net skiændigt og gudsbespotteligt misbruger I den arme Pitichinaccio, stikker ham i Fruentimmerklæder og lader ham opvarte Eders skiønne Niece Marianna i Ternes Sted. Skam Jer Noget! Skal I giøre Eders Huus til en Arrest for den arme Pige? Men I er en ugalant, haardhiertet Mand, vel endog paa Eders gamle Dage forliebt og skinsyg — thi, skamme maa I Jer i Eders inderste Hierte, I udulige og meget affældige Staader! Bliv ikke vred, jeg siger hvad jeg mener. Nu, døer I ikke, som man maa formode, af Eders Beenbrud, tænker jeg vel, I fatter et andet Sind og lader Eders Niece ægte det smukke unge Menneske, som jeg nok kiender. —

Saaledes gik det i een Strom, mens Salvator og Antonio forsigtigt afklædte den Gamle og lagde ham paa Sengen. Caterinas Ord vare lutter Dolkestik i hans Bryst; men saasnart han vilde tage til Gienmæle, betydede Antonio ham, han maatte for Alting tie. Salvator sendte endelig Vertinden bort, for, efter Antonios Begiering, at besørge Iisvand.

Salvator og Antonio overbeviste sig om, at den til Pitichinaccios Bopæl affendte Karl havde giort sine Sager fortræffeligt. Nogle blaa Pletter undtagne havde Capuzzi slet ingen Skade taget, hvor frygteligt end Faldet syntes at være. Antonio tilsnørte hans høire Fod, saa han ikke kunde røre den af Stedet. Og derhos omvikklede de ham med Klæder, dyppede i Iisvand, for, som de foregave, at

forebygge Betændelse, saa han rystede sig som i Feber uldе.

Min gode Signor Antonio, stønnede han sagte, sig mig: er det ude med mig? maa jeg dø? — „Berolige Eder blot, svarte Antonio: Eders Standhaftighed holder nok Smerten ud. Men forlade Jer tør jeg ikke, før den værste Fare er forbi.“ — Ak Antonio, jamrede den Gamle, I vee, hvor jeg elsker Jer! — hvor jeg agter Eders Talenter! — Forlad mig ei! — ræk mig Eders kiære Haand! — saa! — ikke sandt, min gode, kiære Søn, I forlader mig ikke? — „I var rigtignok lidt barsk imod mig forleden —“ — Tal, tal ei om det, min bedste Antonio! — „Eders Niece dør vel af Angst for Eders Skyld. Saasnart Dagen dæmrer, ville vi bære Eder hiem. Her efterseer jeg Bindet endnu engang og siger Eders Niece, hvad hun har at giøre, for ret snart at faae Eder paa Benene igien.“

Den Gamle sukkede dybt, lukkede Øinene, og laae stum nogle Øieblikke. Derpaa udstrakte han Haanden efter Antonio, drog ham tæt til sig og sagde gandske sagte: ikke sandt, bedste Signor, det med Marianna var kun Eders Spøg, saadant lystigt Indfald, som unge Mennesker stundom have —

Tænk aldrig paa den Ting mere! svarte Antonio: Det er sandt, Eders Niece stak mig i Øinene; men nu har jeg gandske andre Ting i Hovedet og er ret tilfreds med, at I afærdigede mig saa kort. Jeg bilde mig ind, at være forelsket i Eders Marianna, og saae dog i hende kun et skiønt Model til min Magdalena. Deraf maa det vel komme, at hun, efterat

jeg har fuldendt Maleriet, er bleven mig aldeles li: gegyldig! —

Antonio! raabte den Gamle høit: Du Himlens Velsignede! Du er min Trost — min Hielp — min Vederqvægelse! Da Du ikke elsker Marianna, er al min Qval forvunden! — „Isandhed, sagde Sal: vator, isandhed, Signor Pasquale, kiendte man Eder ei som en forstandig og alvorlig Mand, skulde man troe, I bar en vanvittig Kiærlighed til Eders sextenaarige Niece." — Den Gamle lukkede Øinene paany og stønnede og lamenterte over de græsselige Smerter.

Morgenrøden dæmrede giennem Vinduerne. An: tonio sagde den Gamle, nu var det Tid at skaffe ham hiem. Han svarte med et dybt og ynkeligt Suk. Sal: vator og Antonio løftede ham ud af Sengen og svøbte ham i en vid Kappe. Den Gamle bad, man maat: te dog for alle Helgenes Skyld aftage de skiændige Jisklæder, man havde vikkiet om hans skaldede Ho: ved, og give ham hans Paryk og Fiederhat paa. Og: saa skulde Antonio om muligt bringe hans Knebels: bart i Orden, at ikke Marianna skulde blive alt for bange ved at see ham. — To Mænd stode alt for Dø: ren med en Baare. Caterina, der uden Ophør ved: blev at giennemhegle den Gamle, bar Sengeklæder ned. Vel indpakket i dem bragtes han hiem, ledsa: get af Salvator og Antonio.

Da Marianna saae sin Onkel i denne ynkelige Tilstand, udstødte hun et høit Skrig, og Taarer styrtede af hendes Øine. Men et Par betydningsful:

de Blikke af Salvator var nok til at underrette hende om Sagens Sammenhæng, og det var saare skiønt at skue, hvorledes et skalkagtigt Smiil seirende brød frem giennem Taarerne. Signor Pasquale glemte sin Smerte over den ømme Modtagelse, smaaloe, smidskede, spidsede Læberne og pustede og gav sig ei af Smerte, men af lutter Forliebelse.

Kunstmæssigt beredte Antonio Leiet, snørte, da man havde lagt Capuzzi derpaa, Bindet endnu fastere og indsvøbte ogsaa det venstre Been, saa den Gamle maatte ligge uden Bevægelse som en Trædukke. Salvator begav sig bort, og overlod de Elskende til deres Lykke.

Capuzzi laae begravet i Puder, til Overflod havde Antonio endnu bundet ham et tykt vaadt Klæde om Hovedet, saa han ei kunde høre de Elskendes Hvisken, der nu for første Gang lode deres hele Hierte udstrømme og under Taarer og søde Kys svore hinanden evig Troskab. Ei ahnede den Gamle, hvad der foregik da Marianna uophørligt spurgte efter hans Befindende og endogsaa tillod, at han trykte hendes lille hvide Haand mod sine Læber.

Da det nu var høit paa Dagen, ilte Antonio bort, for, som han sagde, at hidskaffe de for den Syge nødvendige Midler, men egentlig for at tænke paa, hvorledes han, i det mindste for nogle Timer, skulde bringe den Gamle i en endnu hielpløsere Tilstand, og med Salvator overlægge, hvad videre der var at giøre.

(Sluttes i næste Hefte.)

Tammeamea, Drot paa Sandwichs-Øerne.

(Af Capitainlieutn. Kotzebues Reisebeskr.)

Der stod jeg nu for den berømte Tammeamea, der har draget hele Europas Øine paa sig. Han førte mig til sit Straapallads, der kun bestaaer af een eneste rummelig Sal. Man bød os ret nette europæiske Stole, satte et Mahognibord for os, og saa havde vi Palladsets samtlige Meubler i Brug. Skiøndt Kongen eier grundmurede paa europæisk Maneer byggede Huse, foretrækker han dog denne simple Vaaning, for at følge Landets Skik. Jeg undredes over Kongens Dragt, der kun bestaaer af en hvid Skjorte, blaa Buxer, en rød Vest og et sort Halstørklæde; thi heel anderledes havde min Phantasie udmalet sig ham i hans kongelige Smykke; men stundom skal han klæde sig ret pragtfuld. De Fornemme, der vare tilstede ved vor Audients og alle havde taget Plads paa Gulvet, vare endnu sælsommere klædte end Kongen, thi de sorte Frakker paa den bare Krop tage sig høist latterligt ud; dertil kommer, at de sielden passe dem, da de ere indtuskede paa amerikanske Skibe og de fornemme Sandwichanere ere ualmindelig svære og tykke. Paa En af Ministrene sad Taillen midt oppe paa Ryggen; med yderste Gevalt var Kiolen sammenpiint om Livet, han svedte ynkeligt i sin snevre Stads, og man saae, hvilken Vaande han var i; men Moden tillod ham ei, at kaste Kiolen. — Skild-

vagterne ved Døren vare gandske nøgne, en Patrontaske med et Par Pistoler havde de bundet om Livet og en Bøsse holdt de i Haanden. Efterat Kongen havde skiænket nogle Glas Viin for os og drukket vor Skaal, yttrede jeg mit Ønske, her at indtage friske Levnetsmidler, Vand og Brænde. En ung Mand, ved Navn Cook, den eeneste Hvide, Kongen havde om sig, talte færdigt Landets Sprog. Han havde før tient som Styrmand paa et Skib, men alt for flere Aar siden nedsat sig her paa Øen, hvor han stod høit i Kongens Naade og eiede et betydeligt Stykke Land. Han var nu vor Tolk. — En af Kongens Hustruer spadserede forbi Huset og hilsede venligt ind ad Døren, men torde ikke komme indenfor, da det var Kongens Spisehuus. Med Hs. Majestæts Tilladelse giorde vi, ledsaget af Cook, en Spadseretour, hvorpaa fem nøgne Soldater bleve os medgivne som Æresvagt. Vi besøgte Favoritdronningen Kahumanna, fandt hos hende ogsaa de to andre Hustruer, og modtoges venskabeligt af dem Alle. De sadde paa Gulvet, gandske tilhyllede i det fineste Tøi. Mig bade de sidde paa Gulvet ligeoverfor dem, og giorde derpaa adskillige nysgierrige Spørgsmaal. Deres Hovedsysssel bestaaer i at ryge Tobak, kæmme deres Haar, bortvifte Fluerne og spise. Tobaksrygen er her saa almindelig, at smaae Børn ryge før de lære at gaae. Dronningerne bære hver et Pibehoved paa Brystet, og dette ansees som en Deel af den kongelige Prydelse. Med særdeles Velbehag giorde Kahumanna nogle Drag af Piben, slugte en Deel af Røgen og lod Resten gaae igiennem Næseborene; halvbedøvet

rakte hun mig Piben, og da jeg betakkede mig, gav hun den, forundret over min europæiske Dumhed, til sin Naboerske, og saaledes vedblev den at cirkulere, indtil den var udrøgt. Derpaa stoppedes en ny, der begyndte samme Kredsløb. Damernes anden Hovedsysssel er at frisere deres, efter Moden kortskaarne Haar. Kun over Panden lade de det voxe et Par Tommer langt, indsmøre det med et Slags Vomade og kæmme det saa iveiret. De snehvide Straaler, der saaledes hæve sig over det mørkebrune Ansigt, give dette et eventyrligt Udseende. Alle tre Dronninger vare meget store, tykke Damer, der havde overlevet et halvt Aarhundred og vel aldrig været smukke. Udenfor Døren sad Kongens Datter, en ret vakker Pige. Bag hende stod en liden Negerdreng, der holdt en Silkeskierm over hendes Hoved, for at beskytte hende mod Solens Straaler; et Par andre Drenge bortjoge Fluerne fra hende med røde Fjederbuske: den hele Gruppe tog sig nydeligt ud. — Efter at have forladt Kongens Hustruer, besøgte vi hans Søn. Cook fortalte mig, at denne Prinds, som Thronfølger, alt var traadt i Faderens Rettigheder, og, efter Sædvane, havde modtaget Hædersnavnet: Hunden over alle Hunde. Vi traadte ind i et reenligt lille Huus, hvori han, en lang, tyk, nøgen Figur, laae udstrakt paa Maven og dovent løftede Hovedet op, for at betragte sine Giæster. Hos ham sadde nogle nøgne Soldater, som bevogtede Uhyret. Da han havde summet sig en Stund, reiste Hunden over alle Hunde sig op, og et dumt, intetsigende Ansigt gloede gabende paa os. Min Uniform syntes at

have hans Bifald, thi han talte meget vidtløftigt om den med et Par nøgne Kammerherrer. Hans Alder kunde jeg ikke erfare, da man herover ingen Regning fører; jeg kunde omtrent anseé ham for at være en 28 Aar, og troer, at hans uhyre Korpulents kommer af den evige Liggen. Da vi kom tilbage til Kongen, stod Bordet allerede dækket paa europæisk Viis. Mændenes Maaltid tør Qvinderne ei bivaane. Der er sat Dødsstraf paa. Kongen og hans Ministre sadde hos os. Hiin spiste meget hurtigt og med fortræffelig Appetit. Istedetfor Brød tiente Tarodeigen, som, fortyndet med Vand, bliver til en Vælling, der staaer paa høire Haand i en Agurkskal. I denne farer nu Hs. Majestæt med Pegefingeren, naar han spiser Fisk eller Kiød, og smører sig med stor Behændighed en god Portion deraf ind i Munden, og denne uappetittelige Maade at spise paa følges af Alle, indtil den Allersimpleste. Kongen, som ved hele Maaltidet kun betiente sig af sine Fingre, og vel mærkede min Forundring, sagde: „Det er saa Landets Skik, og den svigter jeg ikke!" — Hans Spyttedaasebærer forlader ham intet Øieblik. Laaget lukkes op, naar Kongen er tilsinds at spytte, og saa hastigt lukket igien. Det kongelige Spyt bevares som en Helligdom, thi Indbyggerne have den Overtro, at deres Fiender da ei kunne hexe dem nogen Sygdom paa. — Jeg fremtog nogle Æbler, jeg havde medbragt fra Californien. Dem havde Kongen aldrig seet før, men de smagte ham fortræffeligt; han deelte broderligt med sine Ministre, og Alle forvarede Kiernerne, for at saae dem. — Vor Maler havde i en Hast af-

tegnet Nogle af de Fornemme, og truffet dem ypperligt. Men Kongen modstod længe mine Bønner, ogsaa at lade sig male, da han med denne Kunst rimeligviis forbandt Forestillingen om Trolddom. Først da jeg forestillede ham, hvor Ruslands Keiser vilde frydes ved, at faae hans Billed, fandt han sig deri, og til min store Forundring lykkedes det Maleren at træffe ham, skiøndt Denne, for ret at giøre ham det vanskeligt, ei sad stille et Øieblik, men giorde de forunderligste Grimasser, uden at mine Bønner frugtede det mindste. — Henved Aften toge vi Afsked fra Hs. sandwichanske Majestæt.

Endnu et af Napoleons Kiærlighedseventyr.

(Af hans Selvbiographie.)

En irlandsk Bankeur havde spilt Fallit og var kort efter død. Hans Enke havde med sin ulignelige deilige Datter nedsat sig i Paris. Madame Gebewortt vilde anbringe sin Datter hos en Hofdame, men det var ikke let, thi hun havde ingen Anbefaling. Omsider lykkedes det hende, at faae Datteren forestillet for Josephine. Irlænderindens Skiønhed vakte hendes høieste Beundring.

Dorothea var ikke allene skiøn, hun havde en herlig Forstand. Med lige Færdighed talte hun en-

gelsk, fransk og italiensk, med Glæde hang hun ved de skionne Kunster og [illegible]dte dem alle. Efter udført Prøve antog Josephine hende til sin Forelæserinde. En Eftermiddag treen jeg ind i hendes Kabinet, Mademoiselle Gebewortt stod just hos hende. Hun kiendte mig ikke, og jeg havde ikke seet hende før. Hendes Skionhed blændede mig saa gandske, at jeg ikke kunde giøre et Skridt fremad. „Kiære Ven — sagde Josephine til mig — De kommer som de var kaldet. Jeg forestiller Dem her denne unge Demoiselle, Datter af en nylig afdød irlandsk Bankeur. Jeg behøver en ny Forelæserinde og ønsker at antage hende dertil." — Hvis nogen Dødelig har været i Besiddelse af den store Kunst, strax at kunne fatte en Beslutning, da har det været mig. Jeg har viist det i Kiærlighed, Statskunst og paa Ærens blodige Mark. Dorothea blev mit Hofs Prydelse.

Men intet Held paa Jorden er bestandigt. Stolt af sin Skionhed og min Kiærlighed begyndte hun snart at blande sig i Statsanliggender og raisonere over mine Handlinger. I Begyndelsen hørte jeg paa hendes Snak, og giorde hvad jeg vilde alligevel; stundom havde hun dog fortræffelige Indfald og gav mig ofte bedre Raad end mit hele Ministerium. Men engang var hun saa uforskammet næsviis, at jeg i rasende Forbittrelse gav hende et Slag paa Øret. „Godt!" sagde hun, rystende min Haand: „denne Ørefigen har dethroniseret Frankrigs Keiser!" Hun løb bort, og samme Dag var hun forsvunden af Paris. — Tre Maaneder efter kom et Brev fra Thorn

under min Adresse. Man tænke sig min Vrede, da jeg læste:

„Havde Napoleon faaet en Ørefigen af En af sine Undersaatter, mon han havde tilgivet? Nei, han havde sønderknust Majestætsforbryderen. Fanny Dorothea Gebewortt har faaet en Ørefigen af Napoleon, Frankrigs Keiser, Italiens Konge. Mon hun tilgiver ham? Nei! Hun forfølger ham til Døden med sit dræbende Had.

F. D. Gebewortt."

Min mærkeligste Drøm.

(Et ringe Bidrag for dem, der philosophere over denne Materie.)

„Exeat e mundo, qui joca docta fugit!"

Forleden Nat — hvor selsomt ikke? —
Jeg drømte, at jeg Amor var,
Jeg ligned' ham til Punkt og Prikke,
Og Bue, Kogger, Pile bar,
Jeg var som han saa skjelmsk og lille
Og var som han saa lunefuld,
Mit Die overalt mon spille,
Og overalt man var mig huld.

Jeg skjød min Piil paa gamle Qvinder,
Og de — Hvem skulde det vel troe? —
Stærkt blussed' paa de runkne Kinder
Og fik ei til at sidde Ro,
Forsængelig afsted de tripped'
I Haabet om lidt Kjerlighed,
Begjerlig, ak! de Stakler nipped';
Men Pilen ud af Hjertet gled.

Paa mine lette Silkevinger
Med Brusen rask jeg Flugten tar
Og dristig overalt mig svinger,
Hvor der i Barmen Hjerte var;
Jeg skaaned' Ingen, selv ei Præster!
Selv Fruen ei med kreppet Haar,
Ja, ei den djerve Borgemester,
Som vaagen jeg at lystre faaer.

Men nu jeg faaer den gale Grille,
At smutte ind til Stinemoer,
Og Tanken „var just ei saa ilde" —
Et fyldigtrindt blaaoiet Noer!
Jeg flyver ind ad Vinduesrammen,
Hvor Barnet i Ufkyldighed
Forlyster sig med alskens Gammen —
Som ikkun jeg og Piger veed.

Men smukt jeg kommer der i Køien!
I Kammerset jeg flagrer om —
Der blev en Larmen og en Støien,
Françaisen i det samme kom!
Den gamle Dame, ak! som hovler
Paa Pigebarnets arme Sjel,
Paa Fransk igjennem Næsen snovler,
At snart jeg skulde vende Hæl.

Men, tænkte jeg, den Pimpernille
Ei faaer mig bort saa billig Kjøb!
Polidsk jeg tav da ganske stille
Og sagte under Sengen krøb;
Der hørte jeg nu hvor Madammen
En Pokkers Ramse læste frem
Og takked' Gud, at gjennem Rammen
Sjeur Amor alt var fløiet hjem.

Men da der blev i Huset stille
Og Pigen muttersene laae,
Da lod jeg mine Pile spille —
Dog atter jeg Fortred skal faae!
Den gustne Qvindes strenge Byden
Saa dybt var trængt i Stines Sind,
At hun mig putter ned i Gryden,
I Fadeburet sluttet ind!

O Jemini! I Ertegryden! —
Jeg sammenknuget sidde maa
Og værre faren var, end Lyden,
Der angst i den paa Havet laae.
Det tunge Laag min Nakke trykked',
Her blev mig dyrt det gode Raad,
Fortvivlet jeg i Vingen rykked'
Og hulkede i barnlig Graad.

Men Alt forgjeves! ak! jeg Arme
Her maatte kukkelure slemt,
Tre Dage leve kun af Harme,
Af Frygt for reent at vorde glemt!
Da kom en af de Musasønner,
En Regentianer rask og glad,
Og ved hans Klogt og snilde Bønner
Der undtes mig en Smule Mad.

Ved Maden atter vaagned' Modet,
Og al min Qval jeg glemte snart,
Lidt Ild der smutted' ind i Blodet:
En Pil jeg sendte med en Fart;
Og Stine, som nu nysfen lukked'
Mig grumt i Fadeburet ind,
Den arme Pige stod og sukked' —
Og kysfed' min Befriers Kind!

Hvor tidt han hende salig krysted',
Hvor tidt han kysfed' hendes Mund,
Der sødt i Drømmen mig forlysted',
Som Bærret var den rød og rund!
Hvor tidt hun Armen om ham slynged',
Om otte Gange eller syv,
Hvor heftig Barmens Fylde gynged'
For den studeerte Hjertetyv —

Hvor tidt han hvisked': søde Hulde!
Ved Maanens Lue, Løbens Glød,
Min Elskede! min Yndefulde!
Min Aften- og min Morgenrød'!
Hvor tidt hun saae ham dybt i Øiet
Ved Kammersets det lille Bord,
Og kort, hvordan de sig fornøied' —
Derom jeg siger ei et Ord!

At røbe det, som Andre dølger,
Og lægge det for Publikum,
Den Dyd Forfatteren ei følger,
Men er i det Kapitel stum;
Hvi skulde tredie Mand vel vide
Hvad der i Kabinetter skeer?
For min Part, jeg kan ei det lide —
Som jeg, vist tænke mange Fleer.

Nok, at Du, smukke Læserinde!
Vist gjerne gik i hendes Sted;
Jeg, tro mig! nægter ingensinde,
Jeg glad i hans da fulgte med.
Engang iblant en Smule Løier,
Et bitte Korn Uskyldighed,
Saa allerbedst man Livet døier,
Dets bittre Piller synker ned.

Hvad videre der siden skede,
Derom jeg, ak! maa sige stop!
Thi som jeg vilde Vingen brede,
Jeg vaagnede af Drømmen op;
Men dette kun, Du fromme Læser!
Jeg til Moral Dig gir i Løn,
At gamle rynkede Françaiser
Ei veie op mod Musers Søn!

(Sylvester — Hertz.)

Bordvise ved en Farvers Bryllup.

Mel. Vil du være stærk og frie.

Yndig er vor gamle Jord,
Evig ung den samme;
Trindt paa den fra Syd til Nord
Tusind Farver bramme:
Grøn er Dalen, Klippen graae,
Snehvid Bølgen skjælver;
Himlen rød og guul og blaae
Over dem sig hvælver.

Grøn er Vaarens Højtidsdragt,
Rosens unge Knopper;
Grøn er Engens Morgenpragt,
Skovens høje Topper;
Grønt er Haabets Farve skjøn —
Himlens bedste Gave;
Haabet blomstrer eviggrøn
Her i Livets Have.

Hurra for den grønne Vaar,
Glædens rige Kilde,
Kjærlighedens raske Aar,
Haabets Dage milde!
Hurra højt med Sjæl og Mund
For den Mand og Qvinde,
Som i Vaarens glade Stund
Myrthekrandsen binde!

(Brudeparrets Skaal!)

Guult er Høstens Farve huld,
Marken guul henbølger;
Guult er og det ædle Guld,
Jordens Skorpe dølger;
Guult er Frejas lange Haar,
Guul er Sol i Østen;
Hvad engang var grønt i Vaar,
Blier jo guult i Høsten.

Hurra for den gule Høst,
Haabets modne Alder;
Agrens fulde rige Bryst,
Frugt, som gylden falder!
Hurra for hver Viv, som var
Mandens Sommerglæde!
Først i Høst sig prise la'er
Vaarens Myrthekjæde.

(Konernes Skaal!)

Hviid er Usky'ds Farve blid,
Hvid er Alpens Tillie,
Jomfruebarm som Snee er hvid,
Hvid er Dalens Lillie;
Ak! men hvid er Vinteren,
Hvid er Gubbens Isse;
Grønt og gult skal falme hen,
Alt blier hvidt tilvisse.

Hurra dog de kolde Aar!
Lad kun Storme kule!
Hurra for de hvide Haar,
Gamle Hoved skjule!
Hvide Vinter har sin Fryd,
Hvide Haar sin Ære —
Skaal for hver, som Aldrens Pryd
Kan med Hæder bære!

(De Gamles Skaal!)

Purpur er min Livkulør;
Saa er Pigens Kinder,
Og er Vinen, som den bør,
Purpurrød den rinder;
Rosen Blomsterdronning sød
Purpurfarvet smiler;
Morgensolen purpurrød
Op af Havet iler.

Hurra for den Pigelil!
For de røde Druer!
Hurra for den Glædesild,
Som i Hjertet luer!
Sommer, Vinter, Vaar og Høst
Hver sin Fryd, sin Lyde;
Muntert Sind og ærligt Bryst
Skal dem alle nyde.

(St. St. Blicher.)

Miscellen.

Naar Kiøbmændene i Golkondas Miner handle om Diamanter, skeer dette i dybeste Taushed. Kiøbere og Sælgere sætte sig, som et Par Skrædere, lige overfor hinanden; den Ene tager sit Belte af, og Begge stikke Hænderne derunder. Her tales hverken med Læberne eller med Øinene, men kun med Hænderne. Naar Kiøberen griber Sælgerens hele Haand, siger dette saameget som: Jeg byder Dig tusinde (Pagoder). Saamange Gange han trykker Haanden, saamange Tusinde vil han betale. Tager han blot fem Fingre, siger det femhundrede; een Finger er hundrede; den halve Finger halvtreds o. s. v. Saaledes kan i faa Timer et Partie Diamanter, i hundrede Vidners Overværelse, vorde solgt syv—otte Gange, uden at Nogen af Tilskuerne erfare Prisen.

En Triumphator, der ønskede at holde sit Indtog i en erobret Stad paa en gandske original Maneer, kunde man anbefale den kunstige Elephant, som Kongen af Golkonda engang betiente sig af ved sit Indtog i Musalipatan. Denne Elephant blev nemlig dannet af ni velafrettede Glædespiger, af hvilke fire giorde Fødders Tieneste; fire andre, der vare sammenslyngte og bares af Fødderne, dannede Ryggen, hvorpaa Monarken sad, og den Niende forestillede Snablen.

Krystaldolken.

En Kriminalhistorie.

(Af en Geistligs Papirer.)

Ofte mindedes jeg den lille venlige Stad D** i ***. Her havde jeg levet nogle sorgfulde Aar, men ogsaa efterladt mangen deeltagende Ven. Aldrig kunde jeg tage Aviserne i Haanden, uden straxt at eftersee, om ingen Efterretning vilde smile mig imøde fra den kiære Egn. — Desto større var min Glæde, da jeg engang heel uventet i *** Avisen fandt en heel Spalte, dateret D**, den 24de Septbr. 17**; men snart forvandledes min Glæde til Skræk og Kummer, da jeg læste Følgende:

„Vor gode Stad er ved en her uhørt Tildragelse sat i Skræk og Angst. En af vore meest agtede og velhavende Medborgere, den hæderligt bekiendte Collegieraad v. S**, er afvigte Nat bleven myrdet i vor fredelige Midte. — Denne rædsomme og uforklarlige Daad er forbunden med ligesaa uforklarlige Omstændigheder. — Den os frarevne Ven, der var agtet lige høit som tro Embedsmand, mild Husherre og kiærlig Ægtemand, indelukkede sig i sin Skriverstue, der støder til hans Sovekabinet, efter at han i Aftes henimod Klokken ti selv havde fulgt sin Kone til den Vogn, der skulde bringe hende

til Residentsen, og befalede sine Folk at gaae tilsengs, da han efter Sædvane vilde arbeide en Stund endnu. — Men da hans gamle Tiener i Morges treen ind i hans Værelse, fandt han til sin Forundring Sengen tom og uberørt, og sin Herre hverken her eller i Skriverstuen. Hans Hat og Stok stod paa sædvanligt Sted; Gade- og Havedøren vare fast tillukkede indenfra. — Ahnende noget Ondt, kaldte Tieneren Folkene sammen og gik med dem giennem de øvrige Værelser. — Men man tænke sig deres Forfærdelse, da de, ved at aabne den i Gaar afreiste Frues Sovekammer, fandt hendes Mand liggende tværs over Sengen, paaklædt, svømmende i sit Blod. Vel bemærkede man tillige, at Sekretairen i samme Værelse var opbrudt. Paa Gulvet ikke langt fra Liget laae en afbrudt Dolk af Krystal, med Elphenbeensgreb, og ved Sekretairen fandtes den Myrdedes Guldur sønderslaaet; Viseren stod paa Et. —Paa Liget saae man kun een eneste dyb Brystwunde. — Ellers har man intet Spor opdaget af Gierningsmanden eller Noget, som kunde lede til Oplysning om dette Mord; kun ville nogle af de hidkaldte Retsbetiente paastaae, at Dolken hører til det fyrstelige Kunstkabinet paa det nærliggende Lysslot, og maa være stiaalet der, skiondt man ei har savnet den endnu. Vel kan Fruens Fraværelse give Formodning om, at nogle Skurke har benyttet denne Omstændighed, til uforstyrrede at stiæle i det ubeboede

Værelse, men det er saameget uforklarligere, som der slet Intet savnes. Ogsaa s nes den Gaade uopløselig, hvorledes den Myrdede er kommen hid, da der slet intet Spor er af voldsomt Indbrud. En Stafet er sendt efter den ulykkelige Enke, og vi see hendes Tilbagekomst imøde, i det Haab, at hun vil forene sig med os, til Opdagelsen af Sandheden i denne rædselfulde Sag."

Jeg tabte Bladet af Skræk, thi fremfor Alle havde jeg kiendt denne Mand temmelig nøie; hans første Kone havde været min Niece, og skiøndt jeg kun havde seet den anden flygtigt et Par Gange og slet ikke kiendte hende, pleiede man dog endnu at kalde mig Onkel der i Huset. Dog kunde min Overbeviisning ikke istemme den Roes, hvormed den Myrdedes Charakter i Anmeldelsen var omtalt. Thi den milde og muntre Vert forsvandt strax, saasnart Giæsterne havde forladt Huset; den smilende Mine fortrak sig til mørkt Grublerie, ondt Lune bortskræmmede Huusfindet og den i Andres Overværelse kunstigt skiulte Skinsyge brød desto heftigere frem i eensomme Timer mod hans første Kone, der dog hverken var ung eller meget elskværdig, saa jeg vel kunde formode, det maatte være gaaet den Anden meget værre, især da hun i høi Grad besad de nævnte Egenskaber. Men jeg kiendte i min vide Fraskand hans huuslige Forhold for lidet til, herom at have nogen Vished. Dog skrev jeg et Brev til Kriminalrets-Præsidenten i D**;

ogsaa han var min Ven, en redelig men haard Mand. Jeg kunde regne paa, at han vilde meddele mig Alt hvad han vidste, for at tilfredsstille min Deeltagelse i denne Families Skiebne.

Ei heller tog jeg feil. Alt efter faa Ugers Forløb fik jeg en Beretning, aldeles overeensstemmende med den i Avisen, skreven af hans Secretair, og nogle Linier fra ham selv. Han syntes at dele min Anskuelse; ogsaa tilstod han, at Avisartiklens Forfatter med sin fordeelagtige Skildring af den Dræbtes Character meest havde havt til Hensigt, at qvæle et Rygte, der havde udbredt sig samme Morgen om et høist sandsynligt Selvmord, dog naaedes denne Hensigt ikke; den hurtigt tilbagevendte, aldeles utrøstelige Enke gav det ny Næring, idet hun forsikrede, selv at have medtaget alle Kostbarheder af Sekretairen. Ogsaa blev hun synlig slagen ved Synet af Dolken, skiøndt hun nægtede at have seet den før og skiød Aarsagen til sin Bestyrtelse paa den Følelse, Synet af et Mordinstrument, der havde dræbt hendes elskede Mand, maatte vække hos hende. Byen synes imidlertid ikke at ville lade denne Undskyldning gielde. Men denne Mistanke giendriver sig selv, thi alt er det beviist, at den fundne Dolk er stiaalen af Kunstkabinettet; naar og hvor, lader sig, da Opsynsmanden ei har savnet den, ei bestemme. Saameget mindes han dog, at nogle Snedkere for flere Maaneder siden have arbeidet i det til Kabinettet stødende Forgemak, endog i de Timer, hiint stod aabent for Fremmede. — I Sekretairen har man ikke fundet Noget af Betydenhed, kun nogle Papirer,

blandt hvilke Enken med Urolighed syntes at savne nogle, hvilket hun dog paa mit Spørgsmaal har nægtet. Ogsaa gaaer i Byen det Rygte, at en heftig Strid mellem begge Ægtefolk skal være gaaet forud Konens pludselige Reise. — Endnu en lille Omstændighed — tilføiede han — maa jeg omtale, om det endog ikkun var for at bevise, at selv den mindste Tildragelse kan være den skarpsindige Jagttager til Nytte. Saaledes har i Gaar ved Liigbegiængelsen et, som det synes, ubetydeligt Tilfælde frembragt en physisk og moralsk Virkning, af hvilke maaskee ingen vil være uden Fordeel: Da Kisten, som blev baaren, var forbi Hiørnet af Sørgehuset, og havde naaet den hertil hørende Have, snublede en af Bærerne udenfor en lille Jerngitterdør, der gaaer ned til Haven; derved tabtes Ligevægten, og udentvivl vilde Kisten være falden af Bærernes Hænder, hvis ikke En af de Forreste havde givet den et raskt Stød til Siden, hvorved den et Øieblik kom til at hvile paa Jerngitteret saa et Stykke af Kistens sorte Fløielsbetræk blev hængende derpaa. Det Hele var et Øieblicks Sag og Toget gik strax videre; dog foranledigede det, at Sørgefølget betragtede Gitteret med nogen Opmærksomhed og saaledes bemærkede ogsaa Retsaktuaren derigiennem en lille uanselig overhvidtet Dør, der førte fra Haven ind i Huset. Denne Omstændighed var ham paafaldende, og han meddeelte mig den strax; jeg kiørte derfor ligefra Kirken tilbage til Sørgehuset, for at søge Oplysning derom hos Enken. Hun syntes at undres over, at Ingen havde tænkt derpaa, og viste mig selv en i det, til hen-

des Sovekammer stødende Kabinet, fortræffeligt maskeret Tapetdør, der gik ud til en lang Gang, som endtes ved en lille Trappe, der virkelig førte ned i Haven. Den gamle Tiener forsikrede mig, denne Dør blev aldrig brugt, og Enken giorde mig opmærksom paa, at den indvendige Skaade endnu var skudt for; men ved nærmere Undersøgelse fandt jeg, at denne temmelig let lod sig bevæge frem og tilbage, ogsaa bemærkede jeg en lille, maaskee tilfældig Spalte i Træet bag Laasen, der altid godtgiorde Muligheden af, at aabne Døren udenfra. Dog beholdt jeg denne Bemærkning for mig selv. — Den moralske Virkning af hiint Tilfælde bestaaer deri, at det blandt Folk gaaende Rygte om et Selvmord derved næsten gandske synes at tabe sig, i det Overtroen forsikrer, at den Døde, ved den omtalte Bevægelse af Kisten, har valgt Jerngitteret til sin Hævner; i det mindste, saa paastaaer man, vil man faae at see, at Gierningsmanden derved vil vorde robet. Mig mishager det ikke, at denne latterlige Snak har dæmpet hiint hæslige Rygte."

Føie Tid efter faaer jeg et Brev fra samme Haand. Dette meldte mig, at man blandt den Myrdedes Papirer havde fundet et allerede for mange Aar siden udfærdiget Dokument, der endnu er dateret fra den Tid, jeg var ansat ved Sognekirken i D**, og udnævnte mig til Executor testamenti; kun en Codicil til Fordeel for den efterladte Enke var, strax efter det andet Giftermaal, tilføiet hiint. Præsidenten bad mig antage denne Udnævnelse og om muligt løsrive mig fra mine Sysler nogle Uger, da min

Nærværelse i D** af mange Grunde vilde være vigtig og velgiørende, især for Enken, hvis synlige Grædmelse, forsøget ved allehaande Bysnak om hendes huuslige Forhold, gav det blandt Almuen næsten gandske qvalte Rygte om Selvmordet en ny Vægt blandt de høiere Stænder. Man vilde nemlig vide, at den Afdøde, dreven af en ikke gandske ugrundet Skinsyge, der rimeligviis foranledigedes ved Prinds Max's hyppige Besøg, ofte havde havt heftige Optrin med sin anden Kone; nu kunde vel aldrig den ikke meget elskværdige, aldrende og desuden noget vanskabte Fyrste indgyde den unge, lykkeligt gifte Kone nogen sand Tilbøielighed, men den qvindelige Forfængelighed kunde dog maaskee, alt bestukken derved, at Prindsen hele den forrige Vinter havde forladt sin Broders Hof og valgt det herværende Lystslot til sit bestandige Opholdsted, have forledt hende til en Eftergivenhed, der let i den heftige Ægtemands Øine kunde faae Skin af Brøde. Saameget er vist, at Prindsen næsten aldrig var fra Dørrene, og man vil paastaae, at hans sidste Besøg skal have foranlediget Konens Afreise eller Bortsendelse til Residentsen. Den før saa muntre Enkes Kummer syntes at have en dybere Grund, end blot hendes Mands Død; ei heller er det blevet ubemærket at Prindsen slet ikke har været i Huset siden, ei engang for at bevidne hende sin Deeltagelse. Af alle disse Omstændigheder vil man nu udlede et Selvmord, og i Enkens Grædmelse seer man kun en brødetynget Samvittighed. —

Her var Brevet pludseligt afbrudt, og først under næste Dags Dato endt med følgende Linier:

„Som jeg i Gaar vilde slutte dette Brev, er der mødt en besynderlig Omstændighed, der pludseligt synes at give os et Glimt af Lys. Jeg var i et Ærende hos min Juveleer, da en gammel, usselklædt Kone treen ind i Boutiken og falbød et lidet Stykke Sølv. Han tog det i Haanden; uvilkaarligt kastede jeg et Blik derpaa. Det var en enkelt, temmelig grovt forarbeidet Sølv-Ærmeknap. Strax bares det mig fore, som jeg etsteds havde seet Magen til den. Jeg betænkte mig, og pludseligt faldt det mig ind, at der i hiin opbrudte Sekretair blandt andre Ubetydeligheder var funden en lignende, der strax, formedelst sin Plumphed, som kun stemte lidet overeens med den øvrige Elegance, faldt mig i Øinene, uden dog at vække nogen Mistanke hos mig. Jeg gav Juveleren et hemmeligt Vink, og under det Paaskud, nu havde han ingen Tid, bad han Konen komme igien mod Aften, for at modtage Sølvets Værdie. Strax iilte jeg til Enken med Ærmeknappen, og ledsaget af hende betraadte jeg igien det ulykkelige Værelse, som jeg strax efter den første Undersøgelse havde ladet forsegle. Ærmeknappen laae altsaa endnu paa samme Sted, og begge vare hinanden saa lige, at man ei kunde tvivle om, de hørte sammen. Enken erklærede gandske frit, hun aldrig havde seet nogen af dem før, kunde ei heller begribe, hvorledes den ene var kommen i hendes Skuffe. Jeg lovede, ufortøvet at melde hende Udfaldet af denne Opdagelse, og begav mig henimod Aften til Juvelereren igien. Den gamle Kone lod mig ikke længe vente; paa mit Spørgsmaal, hvor hun havde faaet Knappen, saae

hun tvivlraadig paa mig og svarte langsomt, hun havde fundet den. „Naar og hvor?" spurgte jeg vredt og heftigt. Jeg vilde giøre hende bange, og det lykkedes mig; hun begyndte at græde, forsikrede mig om sin Ærlighed, men stammede i sine Svar. Jeg lod hende fængsle, for at give hende Tid at betænke sig, og fik paa Efterspørgsel at vide, hun var en Vaskerkone, gav sig ogsaa af med at spaae i Kort. Om et Par Timer skal jeg igien forhøre hende. Kom snart."

Neppe vare fem Uger forløbne, før jeg med tungtaandende Bryst vinede det velbekiendte D**. Jeg steg af paa et Giæstgiversted og var alt paa Veien til min Korrespondent, da jeg udenfor Raadstuen saae en Vrimmel af Mennesker, der strømmede ind og ud af de aabne Dørre. Paa mit Spørgsmaal, hvad her var paafærde, fik jeg til Svar: „Folk besee det underjordiske Fængsel, der nys er bleven opmuret til Collegieraad S**s Mørder." — „Altsaa — raabte jeg gladelig overrasket — er Gierningsmanden opdaget?" — „Man siger det! Noget maa der vel være om, ellers vilde man vel ikke bringe Mennesket i det underjordiske Hul, for at tvinge ham til at bekiende. Dog synes mig, det havde været tidsnok, at bringe ham derned, naar han havde bekiendt."

De sidste Ord bragte mig til at gyse, men hvilken Følelse greb mig, da man samme Øieblik bragte Forbryderen fra Vagten til hans nye Fængsel, lige forbi mig. Et Blik paa den høie ranke Skikkelse, de rene blege Træk, paa de mørke mod Himlen løfte-

de Øine, var nok til, i ham at gienkiende Philip Dorn, En af mine kiæreste fordums Confirmanter. Jeg stod som forstenet: min Siel fulgte det friske Ungdomsliv ned under den sorte Jord — jeg var med et bleven den Skyldiges Forsvarer. Langsomt fatte: de jeg mig, og vandrede til min, ak kun alt for ivri: ge Ven.

„Vi har Forbryderen!" raabte han mig imøde. — „Morderen? Philip Dorn? er det muligt?" — „De veed det alt?" — „Jeg har seet ham og gien: kiendt ham, da man førte ham til det skrækkelige Fængsel." — „Ha! han skal ikke tiere slippe bort. Derfor har jeg sørget!" — „Altsaa overbeviist?" — „Ikke gandske, men snart! Lad mig kun raade." — Han forelagde mig Forhørerne.

Den gamle Kone havde strax tilstaaet, at have faaet Ørmeknappen til Forære af en Snedkersvend, ved Navn Philip Dorn, alt for nogle Maaneder si: den. Nu først bød hun den fal, deels fordi hun trængte haardt, deels fordi hun hidtil havde haabet, at finde Magen dertil, som Dorn foregav at have tabt i hendes Stue. Paa Spørgsmaalet, hvi hun ikke strax havde tilstaaet dette, svarte hun, det var skeet af Frygt, fordi hun havde spaaet Philip Dorn og hans Kiæreste, hvilket jo var forbudet. Konen bragtes efter dette første Forhør tilbage i Arresten, og man erkyndigede sig ufortøvet om Snedkeren. I Begyndelsen hørte man lutter Godt om ham. Dog undredes Mange over, at han, der som Svend ofte havde beklaget sig over sin Fattigdom, nylig havde bosat sig som Mester og holdt Bryllup. Ogsaa yt:

trede hans Naboer, at han, allerede nu i Hvede-brødsdagene, dog ikke levede saa eenigt med sin unge Kone, som man havde skullet vente af deres Kiærlighed paa begge Sider. Han syntes at gaae forbudne Veie, Konen var skinsyg. Endelig kom man ogsaa efter, at han for en Tid siden, endnu før han giftede sig, havde arbeidet paa det fyrstelige Lystslot og senere endogsaa i den Myrdedes Huus. Nok for at vække Mistanke!

Nu stævnedes Philip og hans Kone til Forhør; ogsaa den gamle Kone førtes frem. Den unge Mand syntes rolig, men meget tankefuld. Den Gamles Udsagn bekræftede han og hans Kone gandske roligt. Han kiendte begge Ærmeknapper for sine, tilføiede, at han, da han først savnede den ene i den Gamles Stue, hidtil meente, han havde tabt den der; nu indsaae han vel, dette maatte være skeet i Fru Collegieraadindens Sovekammer, hvor han samme Eftermiddag havde poleret en Sekretair; men hvorledes Knappen var kommen i denne, kunde han ikke begribe. — Da borttog Dommeren pludseligt et Klæde, som bedækkede Krystaldolken, og spurgte ham rask, om han kiendte den. Han syntes slagen. „Nei!" sagde han fast. — „Men han skifter dog Farve?" — „Jeg har," svarte han rort, „seet Hr. Collegieraaden meget ofte, saa kan jeg vel ogsaa gyse ved Synet af det Mordinstrument." — „Især naar han betragter dets Indskrift noie!" raabte Dommeren, maalende ham med giennemborende Blikke, læste høit, og med rædsom Røst, de med sorte Bogstaver paa Elphenbeensgrebet staaende Ord:

„Halvtredie Tomme lad den gaae,
Og Hiertet flux skal stille staae!"

I dette Øieblik fæstede Alle Øinene paa Snedkerens unge Kone, som med det Udraab: Jesus, min Frelser! foer med Haanden til Hiertet, og afmægtig sank til Jorden. De Tilstedeværende følte sig grebne af Skræk og ilte hende til Hielp, Manden først. Retsbetienten traadte ham iveien. „Tillad mig at forklare —" Man lod ham ikke komme tilorde, men bortførte ham, trods hans Modstand.

Da Konen var kommen til sig selv, blev hun strax, saavelsom den Gamle, paa hvem Indskriften ogsaa syntes at have giort Indtryk, skarpt forhørt. Langt om længe aflokkede man Begge en Tilstaaelse, der i Sammenhæng lød omtrent som saa: For nogle Maaneder siden, før de endnu torde tænke paa at ægte hinanden, havde Bruden overtalt ham til, at besøge denne saakaldte kloge Kone, at hun kunde spaae dem. Han gik nødig derhen, og da han giorde sig lystig over den Gamles Kaffegruus, bad hun ham ridse sig i Haanden og lade nogle Blodsdraaber dryppe paa et varmt Jern, saa vilde hans Fremtid, som hun sagde, vise sig deri. Han giorde som hun bad og raabte: „Her er Blod nok, hvormeget vil I have?" — „Halvtredie Draabe" svarte den Gamle. Disse Ord syntes at slaae ham; høitidelig og med Vægt sagde han, medens han lod sit Blod dryppe paa Jernet:

„Halvtredie Tomme lad den gaae,
Og Hiertet flux skal stille staae!

Her har I en lille Deel af mit Liv; det rinder jo fra Hiertet." — „Hvad er det Du siger?" spurgte hans Kiæreste bestyrtet. — „Ikke længere — svarte han sukkende — var jeg fiernet fra Lykken, da lagde dette Sprog sig til min Lykke derimellem. Lad mig nu høre min Skiebne, Gamle!"

„Hvad har I da spaaet ham?" spurgte Dommeren. — „Hans Skiebne, som den stod for mig: hastig Lykke og truende Fare. Jeg frygter, begge Dele gaae i Opfyldelse." — Strax efter at hun havde spaaet ham, havde Philip savnet Knappen.

Kort efter — tilstod den unge Kone — syntes det virkelig, som om Lykken havde tilsmilt dem. Det lykkedes Philip at faae saameget samlet, som der behøvedes til hans Giftermaal og Mesterstykke, men hvor han havde faaet det fra, vidste hun ikke at sige. Rygtet om Parrets Uenighed syntes den unge Kones Adfærd og Udsagn aldeles at modsige. Man lod hende og den Gamle gaae. Efter Forhøret giennemsøgtes Snedkerens Huus, men man fandt intet Mistænkeligt. Nu førtes Philip atter frem. Rask fortalte han den forhenbeskrevne Scene, næsten gandske, som Retten allerede kiendte den.

„Altsaa — spurgte Dommeren barsk — altsaa kiender han jo dog Dolken?" — „Jeg har sagt nei," svarte han fattet. — „Hvorledes kunde han da vide dens Indskrift udenad?" — „Jeg har kunnet det Sprog siden jeg var et Barn." — „Hvorledes kan dette Sprog have lagt sig mellem ham og hans Lykke?" — „Det forstaaer jeg ikke." — Man forelæste ham den Gamles og hans Kones Udsagn. „Herre!"

svarte han: „hvor kan jeg nu besinde mig paa Alt, hvad jeg for flere Maaneder siden har meent og tænkt!" — Han spurgtes nu, hvorfra han havde faaet Pengene til sit Giftermaal og Mesterstykke. Dette Spørgsmaal syntes at støde ham. „Er jeg da — raabte han — anklaget for Tyverie? Hvem der vover at angribe mit ærlige Navn, han træde frem! Naar forbandtes en ærlig Borger til, at gisre Regnskab for sine huuslige Anliggender?" — Han vilde bortfierne sig; man sagde ham, han maatte blive. „Hvorfor!" spurgte han blegnende og synlig bestyrtet. — „Hvorfor? fordi vi først maa vide, hvorledes hans Ærmeknap er kommen i den brudte Sekretair, hvorfra han kiender Dolkens Indskrift, der er stiaalet af Kunstkabinettet og siden brugt til et grueligt Mord, og endelig, hvem han har at takke for sin hastige Lykke." — „I Guds Navn," svarte han med Fatning, „jeg har sagt Sandhed og kan ei sige andet eller mere."

Han bragtes i Vagten. I alle følgende Forhør blev han standhaftig ved det samme Udsagn, og mistvivlede om at komme videre, da det en Morgen heed: Philip Dorn var deserteret. Dog lykkedes det Politiet at gribe ham, før han naaede Grændsen. Han var bedre klædt end før, ogsaa fandt man hos ham en Pung med 50 Louisd'or. Hans Flugt og de forefundne Penge forøgede ikke allene Mistanken til ham, men gav endog Formodning om, at han maatte have Medskyldige. Alligevel kom man ikke stort videre. Hans Kone nægtede at have seet ham den Nat, han var flygtet. Paa Spørgsmaalet, hvi

han var undvegen, naar han følte sig uskyldig, svarte han: „Fordi I kun ville min Fordærvelse! Jeg har jo siedse sagt Sandheden, men man vil ikke troe mig. I kunde jo saaledes holde mig fangen hele Aar; naar Menneſket ei skal være afhængig af Lovene, men af Andres Luner, da maa han søge sin Frihed!" — Ved slige Svar blev Retten tirret, og man besluttede, at lade det underjordiske Fængsel opmure, hvori han nys var bragt.

Saasnart jeg igien talte med Præsidenten, lagde jeg slet ikke Dølgsmaal paa, at den Maade, hvorpaa man gik frem mod den Ulykkelige, ei allene havde oprørt mit Inderste, men ogsaa saaret min bedre Følelse. Jeg tilstod, der var Omstændigheder nok, der giorde ham mistænkt, men ikke een Eneste, der overbeviiste ham. „Desuden — sagde jeg — frikiender en Stemme i mit Inderste ham siedse. Hans Adfærd røber ingen Morder. At han er undvegen, kan man fortænke ham deri? Det er hvert Væsens Selvpligt, at hævde sine naturlige Rettigheder, ligesom det ogsaa paa den anden Side er Fangevogterens Pligt, at forebygge hver Flugt; for at giøre Denne det mageligt, maa Loven ikke være umenneskelig!"

Længe talte vi frem og tilbage; jeg udrettede naturligviis Intet. Dog lovede min Ven mig, at haste med Sagen, saameget han kunde. „Hans Trods maa kues" — tilføiede Præsidenten, og kom endog i Hede ved at fortælle, hvor haardnakket Fangen, efterat være paagreben, havde vægret sig ved, at give nogen Oplysning om de hos ham fundne Penge, og

hvor trodsigt han havde udraabt: Savner man Noget, da vise man mig min Anklager! Omsider havde han dog, kjed af de snedige Spørgsmaal, rask givet til Svar: Velan da, jeg har fundet en Skat! „Eet endnu — bleb Præsidenten ved — endnu har vi kun talt lidet om den ulykkelige Enke. Hun lider frygteligt ved denne Undersøgelse; enhver ny Opdagelse angriber hende, fordi hun stedse skiælver for ny Blodsudgydelse. Vel har jeg mærket, at hun ikke seer mig gierne: ved Dem ønskede jeg at forelægge hende eet Spørgsmaal. Hvem veed, det kunde maaskee lede os paa Spor. Vor Aktuar, der nøie har betragtet de hos Dorn fundne Louisd'or, troer at gienkiende en af dem, og paastaaer, selv at have udbetalt den kort før Mordet til Fru Collegieraadinden ved et Spillebord; den er kiendelig derpaa, at Guldet, skiøndt nyspræget, dog er mærkelig indtrykt paa Billedets Ansigt, hvilket ogsaa ved hiint Spilleparti foranledigede adskillige Indfald. Spørg De hende, om hun husker det, og viis hende Louisd'oren; her er den."

Skrantende og synligt lidende modtog Enken mig. Med Velvillie hvilte mit Blik paa den skiønne Qvinde og mit Hierte frikiendte hende strax. Ja, jeg modtog endogsaa med Glæde hendes gientagne Tilbud, at boe i hendes Huus. Da jeg ved Enden af Samtalen udførte mit egentlige Hverv og viste hende Louisd'oren, sagde hun: „Jeg seer ikke, til hvad Beviis dette skal føre; thi sæt endog, det var det samme Guldstykke, hvilket dog meget vanskeligt lader sig bevise, saa har jeg dog forlængst udgivet det igien, og

Gud maa vide, giennem hvormange Hænder det si-den den Tid er gaaet." — Jeg maatte give hende Ret, og i Sandhed! hun blev mig kiærere hvert Øie-blik. Hendes Mildhed og Godhed, hendes Resigna-tion, hendes Skaansel mod den Mistænkte, rørte mig inderligt.

Langt om længe skred man til et andet Forhør. Langt blegere og modløsere, men ikke mindre bestemt, traadte Philip for Skranken. „Vi haabe — raabte man ham haanligt imøde — han er føieligere i Dag!" — „Hvorfor ikke," svarte han roligt og ydmygt, „jeg seer nok, det er lagt an paa mig. Velan, at det kan faae en Ende: Pengene har jeg taget, Dol-ken har jeg seet; begge Dele laae i Sekretairen." — „Hvorfor har han ikke tilstaaet det strax?" — „Jeg forudsaae, man vilde dog ei have troet den simple Sandhed." — „Lad høre!"

„For flere Maaneder siden — saa begyndte Philip — da jeg endnu var i Arbeid hos min Mester, skulde jeg eftersee nogle Meubler hos Collegieraadens, og besørge adskillige Reparaturer. En Dag, det var samme Dags Aften, jeg med min Kiæreste besøgte den kloge Kone, maatte jeg polere den omtalte Se-kretair; jeg var ret sorgfuld ved dette Arbeid. Ak, tænkte jeg ved mig selv, havde Du blot en lille Deel af de Kostbarheder, dette blanke Træ indeslutter, hvor lykkelig var Du da! Du kunde giøre Mester-sykke, ægte Din Pige, og al Din Nød var endt. Som jeg nu stod i disse Tanker, og gned dygtigt paa oppe ved Laasen, sprang denne pludseligt op. Det

syntes mig et Vink af Skiebnen. Mange Rum fulde af Guld og Klenodier blinkede mig imøde. Laasen kunde, som jeg strax mærkede, let trykkes ind igien. Aldrig i mit Liv har jeg følt saadan Angst. Da faldt pludseligt mit Blik paa den lange Glasdolk med Elphenbeensgrebet — nysgierrig tog jeg den i Haanden, men da jeg læste den frygtelige Indskrift, kom den mig fore som et draget Sværd imellem mig og Synden: jeg bævede, lagde Dolken i Skuffen og lukkede denne. Da vilde vel min Skiebne, at min Ærmeknap skulde falde deri, for at bringe al den Ulykke over mig —"

„Han lyver jo —" — „Har jeg ikke forudsagt, at De ikke vilde troe mig, og dog kan jeg beraabe mig paa et Vidne." — „Et Vidne? nævn os det!" — Slagen tang han nogle Øieblikke, sagde derpaa sagte: „Gud er mit Vidne!" og løftede de foldede Hænder mod Himlen. Her blev Præsidenten for førstegang greben af en indvortes Bevægelse; for at undertrykke den, raabte han strengt: „Og Guldet, han havde taget?" — Philip blegnede. „Har jeg glemt det?" sagde han: „det stak jeg jo strax til mig; men det var en Bagatel mod alt det Andet, der laae." — „Hvor vare Pengene, mens han sad i Vagten?" — „Jeg havde nedgravet dem i min Have." — Han havde forhen nægtet, at have været hiemme den Nat, han var undvegen, ligesom ogsaa Konen at have seet ham.

Dette Forhør blev mig strax meddeelt. Det bedrøvede og vildledte mig. Efter min Følelse laae der en saa overtalende Sandhed deri, at den afstikkende

Modsigelse med de stiaalne Penge maatte saare mig desdybere. „Det er et Væv af Løgn og Intet videre!" raabte Præsidenten koldt: „dog ærgrer det mig, at dette Udsagn let kan drage Fru Collegieraadinden ind i Sagen, thi hun har jo forsikret, ei at kiende Dolken. Vi nødes til at forhøre hende; giør De hende forelsbigen bekiendt dermed."

Jeg fortalte Enken Alt; da jeg omtalte Dolken, raabte hun rask: „i min Sekretair? raser Mennesket?" Dog syntes hun stærktbevæget. „Uagtet denne Usandhed — tog hun Ordet med vaade Øine — kan jeg dog ikke anse Dorn for skyldig. Pengene, hvorom Talen er, kan han ikke have frataget mig, da jeg Intet har savnet, og den Louisd'or, man anseer for min, har jeg først senere faaet af Aktuaren, som han selv vil bevidne."

Jeg meddeelte Præsidenten vor Samtale. „Løgnen med Pengene," meente han, „beviser kun, at de ere stiaalne paa et andet Sted. Langt vigtigere er hans Udsagn om Dolken, thi derved har han jo tilstaaet, at have seet den før, og befæstet den hidtil uvisse Mistanke paa ham. Vel er det desværre ikke nok til at fordømme ham. Men — hvad vedde vi? jeg kommer dog til Maalet!"

Disse Ord bragte mig til at gyse, thi jeg havde i hiint Udsagns haandgribelige Usandhed blot seet Frugten af en Fortvivlelse, der ikke frygter Døden selv, og i heftig Sindsbevægelse treen jeg ind i min Vertindes Stue. — Hun kom mig, som sædvanligt, ængstelig imøde og lyttede til hver en Lyd fra mine

Læber. Ei heller dulgte jeg min Stemning for hende: den rev hende hen. Hun syntes at kæmpe med sig selv. Endelig greb hun skiælvende min Haand, og stammede sagte: „Ikke sandt, min dyrebare Onkel, jeg kan gandske stole paa Dem! gandske! Kom mig til Hielp, jeg veed ei at raade mig i mine Tvivl. Frels en Ulykkelig, der sikkert — sikkert lider uskyldig!"

„Fat Dem, kiære Veninde! — sikkert, siger De — hvorfra har De denne Vished?" — „Hvorfra? Hør mig! — Jeg kiender min Mands Morder." — „Hvad?" raabte jeg bestyrtet, og traadte uvilkaarligt tilbage: „og De kunde tie?" — „Kunde jeg da tale? Velan! Det er — " hun stirrede paa mig nogle Øieblikke, som om hendes Blik vilde giennemskue min Siel; derpaa syntes hun igien at fatte sig, og vedblev sagte: „Giætter De det ikke? Det var ham selv."

„Ham selv!" gientog jeg med dæmpet Røst. — „O, den Ulykkelige har ikke løiet!" raabte hun med Varme: „Viid altsaa, han har virkelig seet Dolken i min Sekretair. Jeg har nægtet det, jeg maatte nægte det, thi Synet af den forraadte mig strax den rette Gierningsmand, og jeg vilde skaane min Mands Minde. Jeg har giort mere endnu: selve Pengene fik den Ulykkelige af mig. Jeg har kort før hans Flugt ladet ham dem tilstille ved hans egen Kone. Hans uforskyldte Lidelser sønderrev mit Hierte, og jeg haabede ved hans Flugt at giøre den hele Undersøgelse til Intet. Nu veed De Alt; handl nu som Mand, som Ven, som Herrens Tiener. Skaan Deres Vens Minde, skaan mit Rygte!" — „Jeg

skal strax tale med Præsidenten — svarte jeg, endnu heel bedøvet. — „Men stig ham — bad hun, ængsteligt holdende mig tilbage — intet Ord mere end høist nødvendigt. Søg blot at hielpe den Ulykkelige, og omtal for Himlens Skyld ingenlunde, at jeg har ladet ham tilskille Pengene ved hans Kone. Jeg har svoret hende evig Taushed, som hun mig, paa den hellige Skrift. Kan Sagen neddysses ved gientagen Flugt, kan det redde ham, da tag min halve Formue, tag den hele, kun glemme De ikke, at De nu har mere end mit Liv i Deres Hænder."

Jeg søgte at berolige hende, men besluttede, stolende paa min Vens Redelighed og hans Skaansel mod den Myrdedes Minde, at være gandske aabenhiertig mod ham. — Han deelte gandske min Bestyrtelse. „Altsaa dog — " raabte han heftigt, derpaa sank han i mørkt Grublerie, jeg maatte flere Gange gientage ham Enkens Ord. Omsider bad han mig komme igien næste Dag.

„De har — sagde han, da jeg kom igien — voldet mig en meget urolig Nat. Dog er det nu forbi, og jeg har god Grund til at formode, at Fru Collegieraadinden har bedraget sig selv, og derved ladet sig forlede til, ogsaa at ville skuffe os. Jeg kan ingenlunde dele hendes Anskuelse. Sekretairen var jo brudt: skulde hendes Mand have giort dette, for derafstil Selvmord at tage et af det fyrstelige Kabinet stiaalet Mordinstrument! Sæt ogsaa, Fruen har givet ham de hos ham fundne Louisd'or, er det dog ikke klart, hvorfra han har faaet Pengene til sit Mesterstykke og saa videre — det bliver dog altid sand-

synligere, at han selv har stiaalet Dolken samt andre Kostbarheder, som man endnu ikke har savnet. Tvertimod tilstaaer jeg, at denne pludselige Bedkiendelse af Dolken ꝛc. vakte en meget levende Mistanke hos mig om, at Enken maaskee stod i Forstaaelse med Inqvisiten. — Nu, nu! berolige Dem — den er igien forsvunden. Jeg har før erfaret, hvorvidt Medlidenhed kan føre det andet Kiøn, og anseer hendes Udsagn for et Forsøg paa, at redde en formeent Uskyldig; thi hun har ingen Penge givet ham. Dog har jeg dette Foregivende at takke for en ny Opdagelse. Hør engang! Ikke gandske har jeg holdt, hvad jeg lovede Dem. Min Uroligbed og min Mistanke førte mig i Morges tidlig til Arrestantens Kone. Efter mange nødvendige Omveie sagde jeg hende, jeg vidste ret vel, at de hos hendes Mand fundne Louisd'or vare tilstillede ham af hende, og hende af en fornem Dame. Studsende saae hun paa mig, men erklærede fast og roligt, det vidste hun Intet af. Det var mig gandske indlysende, at vor Veninde havde sagt en Usandhed; den unge Kone kiender hende slet ikke. Denne tilstod derimod i sin Angst, at hendes Mand rigtignok havde været hos hende den Nat, han undveeg, men han havde blot taget en Overkiole paa, omfavnet hende heftigt og varmt, og bedt hende lyse ham op paa Loftet, hvor han af en hende ubekiendt, bag en Lægte skiult Æske havde taget en lille Pengetut og stukket den til sig. Jeg kan saameget mindre tvivle om dette Udsagns Sandhed, da jeg ikke allene har seet Æsken hos hende men ogsaa selv fundet en Louisd'or deri, der rimeligviis er falden ud af Tut-

ten. Ja! jeg er gaaet endnu videre; vel mærkende, at hendes Kind brændte, da jeg omtalte en Dame, og erindrede Byrygtet om Skinsyge og Uenighed, vidste jeg at vække hiin hos hende, og indviklede hende ved mine Spørgsmaal saa dybt, at hun endelig med Taarer tilstod, hendes Mand var ofte kommen silde hiem om Natten, og i selve Mordnatten havde han været nogle Timer ude. Hvad siger De dertil?"

Efter min egen Følelse fandt jeg Præsidentens Yttring med Hensyn paa Pengene ret sandsynlig, men at Enken selv skulde have digtet Dolken i sin Sekretair, kunde jeg dog ikke forestille mig. Jeg blev enig med ham om, at være noget forsigtigere med hvad vi betroede Enken, dog bad han mig tillige forelægge hende adskillige Spørgsmaal om Dolken, for at erfare, om det var sandt, at den havde lagt i hendes Sekretair. — I et Forhør samme Morgen havde Inquisiten bekræftet sin Kones Udsagn om Pengene.

Jeg udførte mit Hverv saa godt jeg kunde, lod Enken mærke, at den rene Sandhed i en saadan Sag var den høieste Pligt, og at enhver Afvigelse derfra, hvor godt hun end meente det, let kunde vække Mistanke mod hende selv; ei heller dulgte jeg, at den Fængslede, hvis hun ei gav en nøiere og bestemtere Erklæring om Dolken, mere vilde tabe end vinde ved hendes Tilstaaelse, da det var beviist, det var den Samme, der var stiaalen af Kunstkabinettet og Philip Dorn alt havde tilstaaet, han kiendte den.

„Jeg vidste vel — tog hun krænket og sukkende Ordet — at det vilde gaae saaledes. Hvad jeg veed, er lidet. Min salig Mand har selv viist mig Dolken.

Han lod den ligge paa mit Værelse. Jeg gjemte den, og gav ham den ved Leilighed tilbage. Det er Alt." Grublende taug hun nogle Øieblikke. Da raabte hun med pludselig Glæde: „Mon ikke Prinds Max skulde have bragt den hid? Han har siden hiin ulykkelige Dag ikke været her i Huset. Mig anstaaer det ikke, at gaae til ham. Kiære Onkel! Vilde De ikke overrække ham et Brev fra mig. Jeg haaber, det skal hielpe. Tilføi, hvad De har seet, min Græmmelse, min Graad. Siig ham, hvad Deres Hierte indgiver Dem!"

Næste Morgen stod jeg med et velforseglet Brev for Prindsen i det fyrstelige Lystslot. Han syntes slagen, da jeg sagde ham, hvem der havde sendt mig, brød Seglet rask, og blev, mens han læste, rød og bleg; derpaa gik han heftigt op og ned, stod pludseligt stille, og lod mig, uden at jeg kunde komme til Orde, gaae med det Løfte, han skulde endnu samme Dag tale med Præsidenten.

Denne Efterretning syntes at berolige min stakkels Veninde; mig indgiod hans Forhold derimod kun lidet Haab, thi kun Vrede og Harme læste jeg i hans hartad haanlige Miner. Med bankende Bryst gik jeg om Aftenen til min Ven. „Har De talt med Prindsen?" var mit første Ord. — „Ja, han har ladet mig kalde," svarte han, ærgerlig. — „Raa?" — „Raa! han vilde blot bede mig, snart giøre Ende paa en Sag, der, som han sagde, er en Skandal for Hoffet og hele Staden." — „Intet videre?" — „Derpaa giorde han mig et Spørgsmaal, der indeholder en bitter Jrettesættelse og maa ærgre mig saa-

meget mere, som jeg ei er mig bevidst, at have forsømt Noget, allermindst Noget, han kunde gjøre mig opmærksom paa. Da Talen ogsaa er om Tyverie — sagde han — har De da ikke efterforsket, om der hos Arrestanten findes Nøgler, som passe i Enkens Huus? — Nu har jeg, som De veed, intet Mistænkeligt fundet i hans Bopæl, men Nøglerne er det ikke faldet mig ind at undersøge — ei heller kan jeg troe — —" — „Og Prindsen omtalte ikke Dolken?" — „Hvi saa?" — Jeg meddeelte ham Enkens Formodning og mit Ærende til Prindsen. — „Ei — tog han heftig Ordet: „havde Prindsen vidst noget herom, vilde han vel ikke have tiet dermed. Ved hver Anmodning i saadan Sag maa han jo føle sig fornærmet. Han har ikke nævnt Dolken."

Høist nedslagen gik jeg hiem. Enken, der urolig iilte mig imøde, saae ængsteligt paa mig og blegnede. „For Himlens Skyld — raabte hun — sig mig Alt paa een Gang: Prindsen har ikke holdt Ord?" — „Han har talt med Præsidenten, men Intet sagt, som kunde bekræfte Deres Formodning. Min Veninde! Vogt Dem, at De ikke kompromitterer Dem." — Hun stirrede paa mig. „Intet!" raabte hun. „O, det Umenneske! Nu, saa frels Du ham, Gud! jeg kan ei gjøre meer." — Hun bedækkede Ansigtet med begge Hænder og Graad qvalte hendes Røst. — „Lader os ikke," sagde jeg, „foregribe den Eviges Raad; vel kan jeg ei troe Philip skyldig, men ei heller kan jeg tillade mig noget Skridt videre i denne Sag."

Virkelig maatte jeg nu ogsaa ile med min Tilbagereise, og Testaments-Anliggenderne vare endnu ikke fuldkommen ordnede. Da jeg næste Morgen sad og arbeidede flittigt derpaa, meldte Tieneren mig, Præsidenten holdt udenfor Enkens Dør. Da jeg i Hast havde klædt mig paa, og vilde gaae over til min Vertinde, at hilse paa ham, var han allerede borte igien, og hendes Pige meldte mig: Fruen befandt sig saa slet, at hun ikke kunde tale med Nogen.

Med ahnende Uro gik jeg til Præsidenten. Han var i Retten; endnu samme Morgen havde han anordnet et Forhør. Man bad mig vente ham. Tiden blev mig lang; der maatte være forefaldet noget Afgjørende. Omsider kom han. Med munter Mine raabte han mig imøde: „Ønsk mig til Lykke! Vi ere ved Maalet. Alting er soleklart. Philip Dorn er dog Morderen." — „Har han tilstaaet?" — „Med klare og tydelige Ord vel ikke, men overbeviist er han, og mere behøve vi ikke. Hvor besynderligt! For Opdagelsen kan jeg takke Prindsens Spørgsmaal, altsaa ogsaa det Brev, der var skrevet for at redde Inqvisiten. Jeg lod i Morges alle Nøglerne hente fra hans Bopæl. En af dem vakte min Opmærksomhed fordi et Stykke var filet af Kammen. Konen tilstod, hendes Mand havde giort det, under det Paaskud, Nøglen aabnede ikke godt: derved var den bleven en formelig Hovednøgle. Jeg stak den til mig. De kan let begribe, hvorhen jeg strax begav mig. Nøglen passede til Havedøren, samt til den lille, der fører ind i Huset. Nu faldt mine tidligere Bemærkninger mig ind. Philip havde før arbeidet i

Huset, og kunde dengang let have taget sine Forholdsregler. Jeg gav mig kun kort Tid til at ønske Enken til Lykke med en Opdagelse, der hævede os over al Tvivl, idet i Retten, og lod Inquisiten føre frem. Allerede ved Synet af Røglen foregik en Bevægelse i hans Inderste, ogsaa tilstod han, at han kiendte den; men da jeg med giennemborende Blikke spurgte, hvorledes det gik til, at den passede til den lille Dør i den Myrdedes Huus, sank han afmægtig til Jorden. Da han igien kom til sig selv, sagde han svagt: „Fører mig kun bort, og giører med mig, hvad I ville: jeg mærker vel, jeg er alt dømt!" Fra dette Øieblik nægtede han ikke Mordet mere, dog tilstod han det ei heller. „Mine Ord — gientog han ofte — kunne dog ikke overbevise Dem om min Uskyldighed, og derfor skulle De ei heller høre et Eneste mere af min Mund." — Paa en omstændelig Forklaring, hvorledes Alt var tilgaaet, vilde han slet ikke indlade sig. Men alle de nævnte sammenstødende Omstændigheder talte høit nok for hans Brøde, saa man intet Hensyn tog paa de Tvivl, der endnu kunde være tilbage. Uforklarligt blev det altid, hvorledes den Myrdede var kommen ind i hiint Værelse, som ogsaa, hvad der kunde have forledt det før saa vakre Menneske til denne Morddaad; sandsynligst var det, meente Præsidenten, at han, efter at have brudt Sekretairen, var bleven overrasket af Collegieraaden.

Dorn blev dømt til at radbrækkes. — Selv det sidste Forsøg paa, at afpresse ham en Tilstaaelse: Oplæsningen af hans Dom, var forgiæves. Han

hørte den stum og mørk, ei engang en Forsikring om hans Uskyldighed kom over hans Læber.

Collegieraadinden var ude af sig selv — dog vovede hun ikke mere at troe paa hans Uskyldighed, men det tyktes hende haardt og grusomt, at fordømme et Menneske, før han havde tilstaaet sin Brøde. Hun forlangte en Vogn. Hun vilde kaste sig for Prindsens Fødder og anraabe ham om Forbøn for den Ulykkelige; da hørte hun, at han pludseligt var afreist til Residentsen. Jamrende vendte hun tilbage til sit Kammer. Hun vidste ret vel, at Dommens Indstilling til Fyrsten kun var en Formalitæt, thi det var Grundsætning hos ham, aldrig at afvige fra Lovens Bogstav. — Og dog fandt dennegang en Benaadelse Sted, endog større end Lovene foreskrive den, til Alles store Forundring. Den tildømte Straf, der i det Høieste havde kunnet formildes til en mindre infamerende Dødsmaade, forandredes her til Fæstningsarrest paa Livstid.

Jeg iilte fra en By, der kun frembød mig de mørkeste Erindringer. Lykkeligviis ventede en Mængde Forretninger paa mig hiemme. Jeg fordybede mig i Arbeid, blot for at glemme, og jeg glemte!

Fjorten Aar vare henrundne, da fik jeg en Postdag tilligemed Avisen et Brev. Alt vilde jeg aabne dette, da en Artikel i hiin, overskrevet: D**, den 25de Septbr. faldt mig i Øinene. Mekanisk lod jeg Brevet falde og læste:

„En høistsørgelig Tildragelse har pludseligt bragt den dybeste Sorg over vor gode By. I Gaareftermiddags Klokken et omtrent reiste sig paa eengang en heftig Orkan, ledsaget af Torden og store Hagl. Vor allerede alderstegne høitelskede Prinds Max, der med et lille Følge iilte fra Slottet til Staden, overraskedes af Uveiret paa Gaden. Han spored sin Hest, for i Hast at naae sit Maal, men da han giennem en Sidegade galopperede forbi Fru Collegieraadinde S**s Have og just var udenfor Huset, blev et ikke fastitillukket Vindue i anden Etage nedkastet af Stormen, og faldt pludseligt ned lige for Hestens Fødder. Den blev sky, steilede, og da Prindsen vilde tvinge den, gled den med Forbenene paa en glat fremspringende Flise; Prindsen styrtede ned over Hestens Hoved, og knuste Hiernen mod et Jerngitter. Han døde paa Stedet."

Ogsaa Brevet skulde fornye alle mine sørgelige Erindringer. Det var fra Frn S**. Mismodig, hentæret af en snigende Sygdom, besvor hun mig ved Alt, hvad mig var helligt her og hisset, ved sin evige Salighed, ufortsvet at besøge hende, hun havde Ting af yderste Vigtighed at meddele mig. Jeg troede at maatte følge denne Opfordring. Nogle Uger efter sad jeg ved hendes Sygeleie.

„Dyrebareste Onkel! — talte hun med svag Røst, og bedækkede min Haand med Kys: „tillad en Uværdig, endnu at kalde Dem med dette Navn. — Frels

en Ulykkelig, hvis Uskyldighed stedse stod klart for mit indvortes Blik, skiønt jeg ei kunde udtale den i tydelige Ord — — nu — ak, først nu, da overtydende Beviser staae til min Tieneste, føler jeg min Tunge løst og min piinte Samvittighed lettet. Philip Dorn har ikke begaaet Mordet. Den sande Morder kiender jeg, og skal nok nævne ham! — Jeg maa frelse den Uskyldige, og skulde end Staden, Fyrsten — hele Verden forkaste mine Vidnesbyrd — Deres Hierte formaaer det ikke. Hør altsaa, hvem der har myrdet min Mand! — — Prinds Max — —"

„Hvad!" raabte jeg fuld af Forfærdelse: „og først nu — først efter hans Død aabenbarer De det?" — „Hør min gruelige Historie," vedblev hun roligere: „Jeg har feilet som Mange, jeg er straffet som Ingen. Mine første Ægteskabsaar vare ikke gandske ulykkelige; jeg kiendte endnu ingen Lidenskab. Da blev Prinds Max bekiendt i vort Huus. Snart plagede han mig ligesaa meget med Forsikkringer om en Kiærlighed, der ingen Gienlyd fandt i mit Hierte, som min Mand med sin Skinsyge. Prindsen blev mig med hver Dag modbydeligere, min Mand begyndte at vorde mig besværlig. Saaledes stode Sagerne, da Prindsen en Dag i Henhold til en Samtale, der havde fundet Sted i et Selskab, vi begge havde bivaanet, bragte mig hiin Krystaldolk, for at tilfredsstille mit Ønske, at see en saadan. Han sagde mig selv, den tilhørte hans Broders Kunstkabinet, hvortil han havde Nøglen, og for at vise mig den, havde han taget den med. — Under Forsikkringerne om hans Kiærlighed og mine Vægringer at høre dem,

blev Dolken snart forglemt. Først da Prindsen var borte, faldt den mig ind igien, og for ingen Anledning at give min Mand til hans Skinsyge, gjemte jeg den i min Sekretair, hvori jeg ogsaa havde forvaret en Mængde Breve, som Prindsen efterhaanden havde nødt mig paa, og som jeg, af Frygt for en Opdagelse, ei torde vægre mig ved at modtage, saameget mindre som jeg i Begyndelsen, da jeg endnu ansaae hele Sagen for et intetbetydende Spøg, af Forfængelighed havde indladt mig i en formelig Korrespondents med ham. — Paa denne Tid arbeidede Philip Dorn i vort Huus. En Dag, da jeg med Nød havde undveget den paatrængende Prinds, kort efter var bleven grusomt plaget af min Mands Skinsyge, og i usædvanlig Spænding traadte ind i mit Værelse, saae jeg i Speilet, ligeoverfor den aabne Dør, den skiønne Yngling arbeide paa min Sekretair. Jeg veed ikke, hvorfor hans rolige, næsten lidende Træk pludseligt formildede min indvortes Harme. Uvilkaarligt blev jeg staaende, og betragtede ham taus. Samme Øieblik sprang Sekretairen op — almægtige Gud! jeg var det Vidne, han ikke vovede at fremkalde; Alt, hvad han dengang tilstod i Forhøret, er bogstavelig sandt, kun ikke, at han tog Penge af Skuffen. Rask traadte jeg frem, roste, belønnede hans Ærlighed. Forbittrelsen, som ulmede i mit Hierte, blussede op i Sandselighed. — Lad mig være kort, og fordøm ei den haardtstraffede Yngling, fordi han, skiøndt med en bedre Kiærlighed i Hiertet, ei længe formaaede at modstaae en smuk og gavmild Kones Fristelser. Ak, vore flygtige

Favntag gave ham jo hans Elskede; kun sielden saaes vi og aldrig længe. Selv maatte han forandre den ulykkelige Nøgle, det giorde os det muligt, at samles uden Fare, da jeg ikke vovede at tage den rette, som min mistænkelige Mand let kunde holde Øie med, fra sit Sted paa Væggen. — — Pludseligt meente Prindsen, og det ei uden Grund, at have opdaget en lykkelig Medbeiler. En Eftermiddag trængte han endogsaa umeldt ind til mig i Kabinettet, der støder til mit Sovekammer. Han giorde mig de bittreste Bebreidelser, syntes at vide Alt, og skiøndt han ei vidste at nævne nogen bestemt Person, slog han dog paa natlige Besøg, jeg modtog. Jeg fattede Mod, og svarte vredt og trodsigt. Da stillede han sig an som en Rasende, fortvivlede over sin forsmaaede Kiærlighed, og styrtede for mine Fødder. Pludseligt falder den forlængst glemte Dolk mig atter ind. Jeg tog den af Sekretairen, overrakte ham hans Eiendom, og bad ham smilende, da han truede at tage Livet af sig, at bruge den dertil. Rasende forbittret foer han op, rev den af min Haand, og svor, den skulde hævne ham, hvis jeg opoffrede ham for en Anden. Men pludseligt traadte han hen for mig, og i de meest krænkende Udtryk, under de grueligste Trusler erklærede han mig koldt, han vilde besidde mig; skiulte derpaa Dolken i sin Barm, tog Nøglen til den lille Dør fra Væggen og forlod mig med den Erklæring, at han, hvis han næste Nat fandt min Dør lukket, Morgenen efter vel fandt min Mands aaben. Jeg var i den piinligste Urolighed, og vidste intet Raad. Da traadte min Mand yderst opbragt

ind. Prindsens lønlige Besøg var ikke bleven dulgt for ham. Hans Raserie var af et andet Slags, dog ikke mindre heftigt. Som om han ahnede eller kiendte Prindsens Forehavende, tilintetgiorde han det til min store Glæde, idet han strax lod spænde for, og befalte mig, øieblikkelig at reise til Residentsen; kun mine nødvendigste Sager maatte jeg medtage, Resten vilde han sende efter. Han traadte i Veien for mig, da jeg vilde nærme mig Sekretairen, hvoraf jeg, under det Paaskud at medtage mine Prætiosa, egentlig kun søgte at redde Prindsens Breve. Endelig tillod han mig at tage det Forlangte, men vendte ikke sine Øine fra mig, tillod mig heller ikke at berøre det mindste Blad Papiir. Forbittret lukkede jeg Sekretairen igien, og trodsende som sædvanligt, satte jeg mit Segl paa Skuffen. Med et Haansmiil spurgte han mig, om dette var Salomons Segl, som intet Brækjern kunde aabne, og fulgte mig selv tilvogns. — Jeg saae ham ikke mere; Morgenen efter kaldtes jeg tilbage til hans Liig! Gud, hvilken Reise! Den frygteligste Angst piinte mit Hierte. Hvormange kunde ikke have mødt hinanden denne Nat! — Prindsen — Philip — min Mand — — Ved min Indtrædelse i det ulykkelige Værelse, gav Synet af Dolken mig min Fatning igien. Strax formodede jeg, at Prindsen var Gierningsmanden, og denne Formodning blev næsten til Vished, da jeg traadte for Sekretairen, som Ingen uden min Mand kunde have brudt, og fandt Alt, hvad jeg havde efterladt, kun ikke Prindsens Breve; men hvad der allerede dengang

foresvævede min Siel, skulde først for kort siden vor-de frygteligt stadfæstet. — Prindsen saae jeg ikke si-den, Philip ikke heller. Bevidstheden om den hem-melige Uret, han havde giort den Døde, og et fromt Forsæt holdt vel den Sidste tilbage; een Sammen-komst havde jeg dog med ham siden. — Ak, jeg ah-nede ei dengang, at den fundne Ærmeknap var hans, og grublede forgiæves paa, hvorledes den kunde være kommen i Sekretairen, indtil Præsidenten meddeelte mig den gamle Kones Udsagn og Navnet Philip Dorn. Da forfærdedes jeg! Ak, havde jeg blot ladet Skiebnen raade! Min qvælende Angst, min bittre Følelse af egen Brøde har — nu seer jeg det kun alt for klart — blot draget Garnet fastere om den Ulykke-lige. — Endnu samme Aften forklædte jeg mig saa godt jeg kunde, jeg vilde advare ham, han skulde flye; kun derved, meente jeg, kunde jeg reddes for Skiændsel. Tilfældigviis traf jeg ham udenfor hans Dør. Nu hørte jeg, at han hiin Nat havde været i Haven paa sædvanlig Tid; han vidste intet af min pludselige Reise, men da han ikke saae det aftalte Tegn i Vinduet, ei heller Lys paa mit Værelse, skiul-te han sig bag Træerne. Pludselig var Havedøren atter bleven aabnet, en lille Mand i en graa Kappe var ilet forbi ham, havde aabnet den hemmelige Dør og var derpaa forsvunden. Næsten samme Øieblik havde han skimtet et Lys bag Gardinerne, hvorpaa han hastigt var gaaet hiem ad samme Vei som han var kommen. Nu indsaae jeg med Skræk, at jeg ikke havde feilet i min Formodning; dog meddeelte jeg ikke Philip den. Nu fortalte jeg ham skiælvende,

hvor og hvorledes hans Ærmeknap var funden, jeg lod ham ahne de uudeblivelige Følger, raadte ham til Flugt, og besvor ham, ei at udsætte mig og sig selv for den truende Fare. Han meente, dertil var altid Tid, endnu var intet at frygte, jeg skulde kun stole paa hans Mod; han kunde ikke berolige mig, og til vor Ulykke paanødte jeg ham de Penge der siden fandtes hos ham. Da traadte hans Kone i Døren — jeg flyede, før hun blev mig vaer. Resten veed De; men nu kan De først forklare Dem min Adfærd. Hvad har ei min Taushed kostet ham og mig! Langsomt har den hentæret hvert Livsstof i mig. Hiint gruefulde Værelse er bleven et Tempel for min evige Anger. Endnu har jeg aldrig forsømt, at tilbringe nogle Timer der paa den Ulyksaliges Dødsdag. Da jeg betraadte det den sidstafvigte, var jeg værre tilmode end nogensinde før. Skjøndt det var en kold Septembermorgen, blev Luften mig dog saa trykkende og lummer, at jeg med min sidste Kraft neppe formaaede at naae Vinduet og rive det op. Som jeg nu seer ud over Haven i den mørke Taageluft, bæres det mig fore, som om der langtfra nærmede sig en Mand tilhest i en graa Kappe. Jeg troer at gienkiende Prindsen, bøver med Forfærdelse tilbage fra det aabne Vindue, og flyer ud af Stuen. De veed hvad der skete. — Morgenen efter bragte Prindsens gamle Kammertiener mig en Pagvet, som hans Herre alt for flere Aar siden havde betroet ham med Befaling, at tilstille mig den, hvis jeg skulde overleve ham. Skiælvende aabnede jeg den. Det var de af

Sekretairen tagne Breve. Paa det indre Omslag stod skrevet med rystende Haand, hartad ulæseligt: Deres Redning har kostet et Liv. Blandt Brevene laae halvt sønderrevet ogsaa det, De engang overrakte ham fra mig, og hvori jeg ved hans og min evige Frelse besvor ham, at redde den Uskyldige blot ved at give Præsidenten den Erklæring, at min Mand havde faaet Dolken af ham. Paa det stod skrevet: „Jeg har engang svoret den Elendige Døden ved denne Dolk; kun min Taushed løser min Eed.“ — Kan jeg nu tvivle længere? — Og nu overlade De mig til min evige Kummer. Jil blot at redde det uskyldige Offer for større Forbrydelser!“

Ei heller jeg kunde tvivle længere, men hvorledes skulde jeg befrie ham? Et offentligt Skridt vilde have giort Alt til Intet; Prindsens Minde maatte holdes i Ære, og Kommandantens Menneskelighed blev saaledes det Eneste, hvorpaa jeg torde bygge mit Haab. Jeg forlod den Angerfulde i den Overbevisning, at Døden snart vilde lægge sin Balsom paa hendes Sielevunde; Lægen meente, det kunde ikke vare mange Uger, inden hendes Hierte maatte briste. Jeg lagde mine Hænder paa hendes brændende Pande, trykte et Fredskys derpaa, og forlod hende hastigt, for at opfylde hendes inderligste Ønske.

Hvad jeg underveis hørte om Kommandanten paa den Fæstning, hvor den ulykkelige Dorn hensukkede sine Dage, gav mig det bedste Haab, men min Siel var dybtsaaret og mit Hierte sønderrevet. Naar jeg i mit Inderste overveiede Forsynets Styrelser, fortnede det for mine Øine; nedsænket i dybeste Ve-

mod nærmede jeg mig endelig Fæstningsvoldene, og da jeg nu rullede over Vindebroen, greb mig den piinligste Angst. Kommandanten modtog mig venskabeligt, og dog formaaede jeg kun at fremstamme Navnet Philip Dorn.

„Philip Dorn — gientog han, langsomt betænkende sig: „ak, ham have vi alt for tre Aar siden begravet i al Stilhed."

(L. Kruse.)

Hvad er Magnetismen, Sandhed eller Bedrag?

Hvo vover, frækt og formasteligt at løfte Sløret, som dækker Naturens dybeste Løndom? Hvo kiender hiint hemmelighedsfulde Baand, som sammenknytter Aand og Legeme? Men paa denne Erkiendelse er dog Magnetismen ret egentlig bygget. Det er vist, at Aanden ofte i en exalteret Tilstand behersker Legemet, standser dets Virksomhed, og saaledes frembringer de sælsomste Phænomener. Ahnelser, dunkle Forudfølelser opstige med en forunderlig Klarhed i vort Inderste, og vi skue med vor fulde Fatteevnes hele Kraft, hvad hidtil livløst slumred i vor Siel; Drømmen, vistnok det besynderligste Phænomen i den menneskelige Organismus, hvis høieste Potents netop synes at være den saakaldte Somnam-

bulismus, hører gandske hid. Men vist er det og saa, at en saadan Tilstand forudsætter en Uregelmæssighed i det psychiske og physiske Princips gjensidige Forhold. De stærkeste Drømme komme, naar Legemet er sygt. Aanden benytter sig af sin Medhersters Afmagt, indtager Thronen ene, og giør Legemet til sin Vasal. Saaledes skal jo ogsaa Magnetismen indiceres ved Legemets Sygdom. — Jeg indrømmer endvidere, at Naturen ofte tilsteder en psychisk Dualismus, men paastaaer tillige, at kun Naturen maa tilstede den, og hvert Forsøg paa, vilkaarligt at fremkalde den, tykkes mig, om ei formasteligt, saa dog et farligt Vovestykke. Jeg gaaer videre. Jeg vil, jeg kan ei nægte, at Erfaringen er mig imod, at hiin exalteerte Sieletilstands vilkaarlige Fremkaldelse er mulig, at det fremmede psychiske Princip paa en høist mysterieus Maade ved den magnetiske Manipulation kan udstrømme i et Fluidum og frembringe hiin Tilstand, der afviger fra Reglen for al menneskelig Tilværelse og endog i sin høieste Potents bærer alle Aanderigets Rædsler i sig. Jeg kan, siger jeg, ikke nægte alt dette, men evigt vil jeg anseе denne Kunst for en blindtudsvet ulykkalig Magt, hvis Virkning, trods alle Theorier, er uberegnelig; evigt vil jeg betragte Magnetismen som et skiærende Instrument i Barnets Haand.

Jeg vil fortælle, hvorledes jeg giorde Magnetismens Bekiendtskab. En Universitetsven, der studeerte Medicin, var den Første, som bibragte mig den hemmelighedsfulde Lære om Magnetismen. Alt, hvad jeg hørte derom, greb mig dybt i mit Inderste.

Jeg læste Alt, hvad jeg derom kunde overkomme, tilsidst ogsaa Kluge's bekiendte Værk. Denne Bog vakte først nogle Tvivl hos mig, da den, uden at behandle Gienstanden videnskabeligt, kun beraaber sig paa Exempler og derhos uden Kritik blander det Sande med det Eventyrlige. Min Ven giendrev alle mine Indvendinger, og viste, at det blotte theoretiske Studium ikke kunde vække Troen i mig, men at denne først vilde komme, naar jeg selv havde bivaanet magnetiske Operationer. Men hertil var der paa Universitetet ingen Leilighed. — Jeg kom til Residentsen. Her stod Magnetismen just i sin høieste Flor. Hele Verden talte om en fornem aandrig Dames høist sælsomme magnetiske Reiser; efter nogle just ikke betydelige Nervetilfælde var hun, næsten af sig selv, bleven først somnambul, og derpaa den mærkværdigste Clairvoyante, der, efter alle Magnetiseurers Dom, endnu havde existeret. Det lykkedes mig, at giøre Bekiendtskab med Lægen, som behandlede hende, og han lovede, at føre mig til Damen. I den spændteste Forventning traadte jeg ind i det elegante Gemak. Somnambulen laae i en henriven-de skion Negligée udstrakt paa Sophaen med fasttillukte Øine, svagtaandende som i dybeste Søvn. — I en viid Kreds om hende vare nogle Andægtige forsamlede; et Par Frøkener, som fordreiede Øinene, sukkede dybt og selv gierne vare blevne somnambule paa Stedet, til Opbyggelse for den unge Officeer og en anden ung veldannet Mand, der begge med Længsel syntes at vente paa dette vigtige Moment; et Par aldrende Damer, som med høiet Hoved og foldede

Hænder lyttede til den somnambule Venindes Aandedræt. —

Man ventede Clairvoyancens høieste Tilstand. Magnetiseuren nærmede sig Damen og begyndte at tale med hende. Hun nævnede ham de Øieblikke, han i Dag havde tænkt paa hende, og omtalte meget andet, som i Dag var hændet ham. Endelig bad hun ham bortlægge den Ring, han bar hos sig i Lommen i et rødt Maroquin-Futteral, og ellers aldrig pleiede at have hos sig, da Guldet, men især Diamanten, virkede fiendtligt paa hende. Med alle Tegn paa den dybeste Forundring traadte Magnetiseuren tilbage og fremtog det beskrevne Futteral med Ringen, som han først samme Eftermiddag havde faaet af Juveleren, hvis Existents Somnambulen altsaa ene kunde vide ved den magnetiske Rapport. Dette Underværk virkede saa stærkt paa begge Frøkenerne, at de med et dybt Suk flygtede hver til sin Stol og ved nogle velførte Strøg af Magnetiseuren dysedes i Søvn. Efter at have lagt Futteralet bort, giorde denne nu nogle Konststykker med sin Somnambule. Hun nyste, naar han tog Tobak, hun læste et Brev, han lagde paa hendes Hiertekule, o. s. v. Endelig søgte han at sætte mig i Rapport med hende. Det lykkedes fortræffeligt. Hun beskrev mig fra øverst til nederst og forsikkrede, hun havde vidst forud, at Magnetiseuren vilde bringe mig med. Pludselig taug hun og reiste sig iveiret med den halve Krop; jeg troede at bemærke, hvorledes hendes Øielaag bævede og hendes Mund fortrak sig. Magnetiseuren sagde, nu gik hun over i den

femte Grad, til den af den ydre Sandseverden uafhængige Selvanskuelse. Derved blev de to unge Mænds Opmærksomhed dragen fra de indslumrede Frøkener, just i det Øieblik, de begyndte at blive interessante. Den somnambule Dame begyndte atter at tale, men med gandske forandret, sælsomt og, som jeg maa tilstaae, over al Maade velklingende Organ. Hun talte imidlertid i saa mystiske Ord og besynderlige Talemaader, at jeg slet ikke forstod hende, skiøndt Magnetiseuren forsikkrede, hun sagde de herligste, dybeste, lærerigeste Ting om sin Mave. Dog snart tog hendes Tale en endnu høiere Flugt. Undertiden bares det mig fore, som om der forekom hele Sætninger, jeg havde læst etsteds før. Omsider sank hun tilbage. Magnetiseuren meente, nu vilde hun snart vaagne, og bad os forlade Værelset. Begge Frøkenerne, som Ingen videre havde agtet paa, havde alt forlængst fundet for godt at vaagne og liste sig derfra.

Jeg kan ikke sige, hvor stærkt denne Scene virkede paa mig. Jeg kunde ikke undertrykke den Tanke, at den somnambule Dame med megen Kunst fremstillede en forberedt, vel giennemtænkt, vakkert indstuderet Rolle. Magnetiseuren kiendte jeg for nøie til, at jeg skulde have havt mindste Mistanke om, at han vilde understøtte sligt et Bedragerie. Gaves her virkelig et saadant, da maatte det ene tilskrives Damen, hvis Konst var større end Lægens Indsigt og Jagttagelsesevne. Ei behøvede jeg at spørge, hvad Hensigt en saadan Selvqval kunde have. Gaves der ikke ligefra hine dievlebesatte Nonner til den berygtede

Madam Manson en Mængde Qvinder, der vovede Helbred, Liv, Ære, Frihed, blot for at Verden skulde anse dem for overordentlige Væsener og tale om dem? — Jeg vovede at meddele Lægen mine Tvivl. Han smilte og meente, mine fortsatte Besøg vilde nok tilfulde overbevise mig. Virkelig syntes han at skulle faae Ret, og alle mine Tvivl maatte forsvinde, da Somnambulen, efterat Lægen havde sat mig i Rapport med hende, fortalte mig Ting af mit eget Liv, hun, som jeg syntes, umulig kunde vide.

En Dag indfandt sig blandt de Tilstedeværende en gammel berømt Læge, der var bekiendt for En af den magnetiske Curs argeste Fiender. Damen havde, før han kom, i den magnetiske Søvn forudsagt, at denne Tilstand dennegang vilde vare længere end sædvanligt, og at hun først vilde vaagne om to stive Timer. Kort efter naaede hun Clairvoyancens høieste Grad og begyndte sin mystiske Tale. Magnetiseuren forsikkrede at hun, i denne Henrykkelsestilstand, som et reenaandeligt Væsen gandske havde afkastet Legemet og var følesløs mod hver en physisk Smerte. Den gamle Læge meente, at det, til Videnskabens Seier over alle Vantroende, netop nu var Tid, at giøre en overbevisende Prøve; foreslog derpaa at berøre Damens Fodsaal med et gloende Jern, for at see, om hun virkelig nu var følesløs. Forsøget syntes grusomt, men var det ikke, da der strax kunde anvendes lindrende Lægemidler, og han havde derfor medbragt et lidet Jern samt de nødvendige Medikamenter. Magnetiseuren forsikkrede, at Damen,

naar hun vaagnede, slet ikke vilde ændse den Smerte, hun led til Videnskabens Bedste, og befalede, man skulde hede Jernet. Samme Øieblik vred Damen sig som i heftig Krampetræk, sukkede dybt, vaagnede, klagede, hun befandt sig ikke vel! — Den gamle Læge kastede et giennemborende Blik til hende, tog Hat og Stok og gik. Nu oplodes mine Øine, jeg iilte bort, forbittret over den uværdige Mystifikation, den fine Dame havde beredt sin velmenende Magnetiseur saavelsom alle os Andre. — Nu forkastede jeg den hele Magnetisme som et chimæriſk Aandeseerie, og vilde intet høre om den mere.

Min Bestemmelse førte mig til B—. Ogsaa her taltes meget om Magnetismen, dog ikke om noget practisk Forsøg. Man forsikkrede, at Overlægen ved det herværende Hospital, en værdig Olding, paa det bestemteste havde erklæret sig mod den magnetiske Kuur. Desto mere studsede jeg, da jeg nogen Tid efter hørte, at han, dog gandske lønligt, begyndte at manipulere sine Patienter. Jeg søgte, da jeg havde giort hans Bekiendtskab, at bringe ham paa Magnetismen. Han undveeg mig. Men da jeg aldrig ophørte at tale om denne dunkle Videnskab, spurgte han endelig, hvorledes det stod med den magnetiske Kuur i Residentsen. Jeg tog slet ikke i Betænkning, at fortælle ham den forunderlige Historie om den somnambule Dame, der pludseligt vaagnede af sin himmelske Henrykkelse, da hun skulde brændes en Smule under Foden. „Deri stikker det just!“ raabte han med lynende Blik og afbrød hastigt Samtalen. Efter at jeg omsider havde sat mig fastere i

hans Ydeſt, erklærede han, hvorlunde han holdt ſig overbeviiſt ei blot om Magnetismens Exiſtents, men ogſaa om dens velgiørende Virkning, men anſaae denne Naturkrafts Fremkaldelſe for det farligſte Experiment af Verden. Iøvrigt fragik han ingenlunde, at han ſelv i Hoſpitalet betiente ſig af den magnetiſke Kuur; ja, han lovede endogſaa, at lade mig bivaane en.

Kort efter fandt Kredslægen i en Landsby omtrent tyve Miil fra B— hos en fattig Bonde en Pige paa ſexten Aar, over hvis Tilſtand Forældrene beklagede ſig med bittre Taarer. Hun var, ſagde de, hverken friſk eller ſyg. Hun følte ingen Smerte, ſpiſte og drak, ſov ofte hele Dagen, blev derhos mager, magtesløſere Dag for Dag. Lægen overbeviſte ſig om, at en total Nerveſvækkelſe var Grunden til denne Tilſtand, og at den magnetiſke Kuur ret egnede ſig for den. Han ſagde Forældrene, at Pigens Helbredelſe var mulig, hvis de vilde ſende hende ind til Hoſpitalet i B. Forældrene giorde det efter en lang Kamp. Endnu før den magnetiſke Kuur begyndte, begav jeg mig med Overlægen til Hoſpitalet, for at ſee den Syge. Hun var af ſvag Legemsbygning, hendes Anſigt havde været ſmukt, hvis det ei havde været ſaa dødningblegt, Øinene ſaa matte, Læberne ſaa blaae. Hun ſyntes at være ret enfoldig, begreb kun med Møie de Spørgsmaal, vi giorde hende, og beſvarte dem i det meeſt fordærvede Bondeſprog. Til hendes Magnetiſeur havde Lægen beſtemt en ung og kraftig medicinſk Student. Kuren begyndte. I Begyndelſen ſyntes Pigen mindre mod-

tagelig, men snart steg hun fra Grad til Grad, indtil hun efter tre Ugers Forløb naaede den virkelige Clairvoyance. Her, hvor intet Bedrag var muligt, overbevistes jeg i min inderste Siel om Tilværelsen af hiin Forfatning, Magnetismens Lærere beskrive som Klarsynets høieste Grad. Ei vil jeg trætte Læseren med at fortælle, hvad der begav sig med den Syge og hendes Magnetiseur; kun eet og for mig det pikanteste Exempel! — Pigen talte i hiin Tilstand sin Magnetiseurs rene og dannede Dialekt, og udtrykte sig i de Svar, hun gav ham, med Valg og Smag, aldeles som han pleiede at tale. Og derhos blomstrede hendes Kinder, hendes Læber op i glødende Purpur, og hendes Ansigtstræk syntes forædlede! —

Jeg maatte studse, men denne Somnambulens totale Villieløshed, denne Afhængelse af et fremmed aandigt Princip, fyldte mig med Rædsel og Forfærdelse. Ja, jeg kunde ikke undertrykke den dybeste Medynk med den arme Pige, ei engang da jeg maatte bemærke Kurens veldædige Indflydelse, da hun, opblomstret i den kraftigste Sundhed, takkede os for alt Godt, og derhos talte sin Bondedialekt, bredere og uforstaaeligere end nogensinde. Aldrig har jeg siden bivaanet nogen magnetisk Kuur.

(E. T. A. Hoffmann.)

Corfits Ulfeld.

(Uagtet denne Fortælling ikke er grundet paa historisk Sandhed, idet den blandt andet skildrer Eleonora, Ægtekiærlighedens Mønster, Kiønnets Prydelse, som en brødebetynget Qvinde, saa har dette Tidskrifts Udgiver dog fundet den, som halv Roman betragtet, saare interessant, og derfor ikke taget i Betænkning at omplante den fra tydsk i dansk Jordbund. Den berømte Digter, Hr. v. Houwald, er Forfatteren dertil.)

Den stridbare Dannerkonge Christian den Fierde havde i Krigen med det tydske Rige besat Fæstningen Hameln ved Weserfloden. Som han her en Dag, for selv at visitere Vagterne, red om paa Volden, blev hans Hest sky, steilede og styrtede med Kongen ned i Løbegraven, hvor den blev liggende død paa Stedet, medens Kongen, vel ikke farligt saaret, men dog heel bedøvet, først tredie Dagen efter vandt sin Bevidsthed tilbage. Blandt flere Vidner til dette frygtelige Fald var ogsaa Kongens Page, Corfits Ulfeld. Trods sin Ungdom var han den Eneste, der havde Mod til, at styrte sig ned efter Kongen; han drog ham frem under den døde Hest, og veeg ei fra hans Leie begge de næste angestfulde Dage. Dette blev ikke skiult for Kongen, og da han i Ulfeld fandt en Yngling af stor Forstand og Legemsfærdighed, forenet med en deilig Skabning, skiænkede han ham lidt

efter lidt sin fulde Kiærlighed og hele Tillid, menende, at den, der, for at redde ham, var sprungen efter ham i Løbegravene, ogsaa fremdeles vilde vorde ham en trofast Ven til Døden.

Rask steg Ulfeld fra et Ærestrin til et andet, indtil han naaede det høieste og udnævntes til Rigshovmester. Ja, til Tegn paa sin faderlige Kiærlighed, gav Kongen ham endogsaa til Hustru sin Datter Eleonora, som en Adelsdame, Christina von Werben, havde født ham efter hans Gemalinde Anna Catharina's Død. I Straalerne af en saadan Lykke havde vel det Godes Sæd skullet fremspire i Ulfelds Hierte, men Ærgierrighed og Havesyge beherskede det aldeles. Han vidste gandske at beherske Kongen, og vilde Denne stundom ikke føie ham, truede han, strax at nedlægge sin Post. Det hialp stedse. Ogsaa de øvrige Rigsraader maatte adlyde ham ubetinget.

Omsider døde Kongen. Kronprinds Christian var død, og saaledes var Thronfølgen endnu tvivlsom. I denne Tid udøvede Ulfeld den meest uindskrænkede Magt. Han bedrog Staten for uhyre Summer, der alle fløde i hans Kasse. Ei engang den henfarne Konges Minde var ham helligt; thi han forbød, at Vibike, et Fruentimmer, Kongen havde elsket efter Frøken Christinas Død, maatte vorde hæderligt begraven. I en ussel Kiste blev hun ført ud af Staden paa en Karre, og begravet paa Fattigkirkegaarden. — Det var hans umiskiendelige Hensigt, at sætte Kronen paa sit eget Hoved, men Rigsraaderne vare af andre Tanker. Deres Valg faldt paa Prinds Frederik, dengang Erkebisp i Bremen, og trods Ulfelds

Modstand blev han Aar 1648 krønet i Kiøbenhavn. — Dog standsede dette ingenlunde Ulfelds stolte Planer. Vel viste han sig, under Skin af Ydmyghed, sieldnere i Rigsraadet, kom ei meer til Hove, forvaltede rolig sit Kald, og levede gandske indgetogen; men lønligt lagde han den Plan, at udrække Haanden efter Kongens Liv. Men Kiærligheden, han saalænge havde forviist af sit Hierte, hævnede sig her paa sin Fornægter, og undergrov først den stolte Høide, han uden den havde besteget.

Dina, en Pige født i Kiøbenhavn af tydske Forældre, var Ulfelds første Ungdomskiærlighed. Blandt de mange Tilbedere, hendes ualmindelige Skiønhed fængslede, udmærkede sig en Holstener, Georg Walther, siden Oberst, ved beskeden Kiærlighed og tro Hengivenhed, thi han beilede for Alvor til den uformuende Pige og bød hende sin Haand. Men Dina bar kun Ulfelds Billed i sit Hierte; hun byggede paa hans Løvter og gav Walther Afslag. Da nu den stolte Rigshovmester omsider vendte sig fra hende, for at række Kongedatteren sin Haand, forlod hun Hovedstaden med sine Forældre, at skiule sin Kummer for Verdens Øine.

Adskillige Aar vare henrundne, og Dinas Forældre døde. Da nu den forladte Piges eneste Frænder boede i Kiøbenhavn, maatte hun reise hid igien. Dette skete just som Ulfelds Enevælde ved Christian den Fierdes Død havde lidt sit første Stød. Hans stolte Planers Tilintetgiørelse, Folkets voxende Had og den nye Konges Mistillid forstemte ham saameget dybere, som han i sit Hierte manglede en reen Bevidst-

heds Trøst og i sit Huus en Hustrues elskende Deeltagelse. Neppe havde han derfor erfaret, at Dina var i Hovedstaden, før han hemmeligt ilte til hende og søgte at overbevise hende om sin uforanderlige Kiærlighed. Hans længe tillukte Hierte aabnede sig for det elskede Væsen, han giorde hende til sine Sorgers Fortrolige, lod hende overskue hans kolde ægteskabelige Forhold, og forlangte nu hendes Kiærlighed som sit Livs eneste Trøst. Den tilbagevendende angerfulde Kiærlighed er endnu uimodstaaeligere end den første, og aldrig er Dyden svagere end i Forsoningens Time. Den stakkels forladte Pige modstod ei den Elskede, og saaledes opstod mellem Begge et lønligt, kun altfor fortroligt Forhold, hvori ogsaa Nemesis vævede sine dunkle Traade.

For ei at vorde efterspeidet paa sine Vandringer til Elskerinden, havde Ulfeld givet hende Nøglen til en Lønsør, hvorigiennem man umiddelbart kunde komme til hans Gemakker. Ad denne Vei maatte Dina ile til ham, naar Aftenen kom. Ulfelds Sovekammer var det sidste i en Række af Værelser, og havde kun een Udgang; her sadde de nu en Aften sammen, da han pludseligt i de forreste Gemakker hørte sin Gemalindes raske Trin. Faren var stor, thi flye kunde Dina nu ikke mere; hun maatte altsaa skiules i en Hast. Det eneste Sted var hans Seng — Dina sprang deri og lod sig tildække med Puder.

Eleonora treen ind og saae prøvende paa Ulfeld. „Er Du allene?" spurgte hun: „jeg synes, Du talte med Nogen." — „Det maa have været med mig selv"

svarte han forlegen. — „Med Dig selv?" vedblev hun: „Du seer vel Aander alt? Det er endnu for tidligt! Jeg bringer Dig det, vi talte om i Gaar;" og hun rakte ham en liden Flaske. Prøvende betragtede han den og sagde: „Jeg frygter kun den er for stærk, og vil efterlade sig umiskiendelige Spor." — „Nei, vær kun uden Frygt, siger jeg! Doctor Sperling har tillavet den med megen Flid; Kongen vil sødelig slumre ind i Døden. Det værste er, at han kun drikker af sit eget Bæger og aldrig tager sig en Ruus." — Ulfeld, der vel vidste, hvad useet Vidne de havde, aftalte nu paa Fransk Planens Udførelse med sin Gemalinde; derpaa giemte han Phiolen.

Neppe var Eleonora gaaet, før Dina ængstelig sprang ud af Sengen og kastede sig for Ulfelds Fødder. „For Himlens Skyld, hvad har I ifinde?" raabte hun: „I vil forgive Kongen!" Ulfeld befalede hende at tie, og forsikkrede, det var kun et Spøg mellem ham og hans Gemalinde. Men hans bævende Læber vidnede imod ham, og af hans Aasyn funklede frygteligt Alvor, da han truede, fast at lukke hendes Mund, hvis hun røbede Samtalen for Nogen. Dybt saaret i sit Inderste sneg Dina sig ud af Palladset. Ei meer den sorgbetyngede ulykkelige Mand, hun villig havde offret Alt, for med sin Kiærlighed at opklare hans frydløse Liv — men Landsforræderen stod for hende. Med Møie oppebiede hun de næste Aftentimer, listede sig giennem Londøren ind i Palladset og sank — ei i Ulfelds Arme, men for hans Fødder, for med Bønner og Taarer at drage ham tilbage fra Helvedsfvælget. Alt forgiæves. Først vilde han

ved sin seirende Veltalenhed overbevise hende om det Ugrundede i hendes Frygt, og da dette ikke lykkedes, angreb han hende med haarde Ord, idet han stillede sig fornærmet ved hendes Mistanke, og befalede hende endelig, at forlade ham, og ikke komme igien, før han selv lod hende hente.

Dina kæmpede hiemme med stum Fortvivlelse; trods det haarde Forbud iilte hun flere Aftener efter hinanden til den hemmelige Dør, men kunde ikke aabne den, da den var tillaaset indenfra. Dette giorde hende det endnu visere, at Forbrydelsen var sin Udførelse nær. En frygtelig Angst lod hende intet Øieblik Hvile; omsider tyede hun til sin Skriftefader. Dina var katholsk. Munken forfærdedes over Pigens Udsagn, fordømte det syndige Forhold, hun stod i til Ulfeld, og fordrede i Himlens Navn, saasandt hun haabede dens Salighed, at hun ufortøvet skulde angive denne Plan mod Kongens Liv. Længe kunde hun ikke overtale sig dertil, og nølede fra Dag til Dag; men Munken kom igien og brugte Religionens hele Magt over et forvildet, dog fromt og angerfuldt Hierte. Han slap hende ikke, før hun lovede at lyde ham, og snart fandt hun ogsaa Manden, hun kunde betroe sig til.

Hiin Georg Walther stod nu som Oberst i Kiøbenhavn. I Aaret 1645 havde han forsvaret Rendsborg kiækt mod Svenskerne, og var derfor bleven adlet af Kongen. Til ham iilte Dina, betroede ham hele den frygtelige Hemmelighed, og lagde Kongens Redning i hans Haand. Han dvælede intet Øieblik med, at

aabenbare Kongen Alt. Denne lod strax Dina fængsle, hemmeligt føre op paa Slottet og forhøre i Kantslerens og Statholderens Nærværelse. Her bekiendte hun frimodigen Alt, nævnte ogsaa Ulfelds fortrolige Livlæge, Doctor Otto Sperling, som den egentlige Giftblander, og beskrev det Sted i Ulfelds Kabinet, Giften var forvaret paa. Kongen fandt det dog ikke raadeligt, paa denne Tilstaaelse at grunde nogen Anklage mod sin Rigshovmester, men besluttede at være paa sin Post og hemmeligt at efterspore Sagen.

Ulfeld ahnede snart, hvad der truede ham. Dina's Forstaaelse med Oberst Walther og hendes Fængsling havde han forlængst erfaret. Han saae Sværdet blinke over sit Hoved og troede, at maatte gaae Faren et rask Skridt imøde. Snart vidste han at udsprede det Rygte blandt Folket, at man stræbte ham efter Livet; han viste sig yderst frygtsom og bad endog selve Kongen om Beskiermelse. Denne lod Majestæten ham tilsige ved to af sine Raader, og paa Efterspørgsel, hvem hans Fiender vare, angav Ulfeld omsider Walther og Dina som dem, der havde sammensvoret sig mod hans Liv. Kongen lod som han troede dette, lovede Rigshovmesteren streng Satisfaction og lod, som til hans Forsvar, Vagten ved hans Pallads fordoble.

Imidlertid blev Dina meget syg i Fængslet, og Lægerne paastode, hun havde faaet Gift. Da man, trods alle anvendte Modmidler, dog tvivlede om hendes Helbredelse, blev det befalet Hofpræsten Laurentius Jacobsøn samt nogle Raader at forhøre hende endnu engang: hun bekræftede sit første Udsagn i Et

og Alt og tilbød sig at tage Sakramentet derpaa. Dette bragte omsider Kongen til, at lade Ulfeld, Dr. Sperling og Oberst Walther stævne for Retten; begge de Sidste mødte personligt, men den Første sendte en Advokat. Da Denne nægtede alle de Beskyldninger, Klagen indeholdt, sammenkaldte Kongen en Rigsdag, som det befaledes Ulfeld i egen Person at møde paa. Virkelig mødte han ogsaa, ledsaget af sin Gemalinde og sin Skriftefader, Magister Simon Henning, Capellan ved den tydske Kirke, hørte med tilsyneladende Rolighed Klagepunkterne oplæses, og forlangte, ifølge Landets Love, at tale med sin Anklagerske, før Begge stilledes for Retten. Det blev ham tilstaaet; han traadte i et Sideværelse og man sendte Dina til ham. Hvad han har talt med hende, er ubekiendt, men let at gjætte; thi den arme Pige, der alt bar Døden i Hiertet, gienkaldte fra nu af sit forrige Udsagn i alle Punkter. Ulfeld triumpherede; hans Klage mod Oberſten og Dina som Sammensvorne mod hans Liv vandt nu Skin af Sandhed, og saaledes blev Dina ført tilbage i sit Fængsel som en Forbryderske, medens Oberſten blev sat paa Fæstningen. Men hermed var Rigshovmesteren endnu ikke tilfreds; vel kiendende sin Magt over den ulykkelige Skabning, forlangte han, man skulde lægge hende paa Pinebænken og her bekræfte sin Tilbagekaldelse. Det skete — ei havde han bygget for fast paa hendes Kiærlighed — hun blev under alle Qvaler ved sit sidste Udsagn og frikiendte den Anklagede i alle Punkter. Retten frikiendte herpaa Rigshovmesteren, hans Gemalinde og Dr. Sperling,

dømte derimod den arme Dina til Døden og landsforviste Oberst Walther.

At Sagen saa vilde ende, det havde den ulykkelige Dina ikke ventet. Afmægtig segnede hun til Jorden, da man forelæste hende Dødsdommen, der alt skulde fuldbyrdes næste Dag. Ulfeld vidste at mage det saa, at Ingen kom til hende uden hendes Skriftefader, før hendes sidste Morgen frembrød og man førte hende til Retterstedet. Den 11te Julii 1651 blev hun halshugget, og tre Dage efter begav Rigshovmesteren sig ved Nattetid til Helsingør med sin Gemalinde og sine ældste Børn, besteg her en hollandsk Galliot, og flyede til Holland saa hemmeligt, at han allerede var der, før Kongen vidste at han havde forladt Kiøbenhavn. Hvad der drev ham herfra, vides ikke; dog kaster følgende Begivenhed noget Lys paa Bevæggrunden til et saa paafaldende Skridt.

Aftenen efter at Dina var henrettet og selvsamme Time som hun ellers pleiede at besøge Rigshovmesteren, lød langsomme Fjed giennem Gangen, hvortil den omtalte Løndør førte, mod Ulfelds Gemak. Skrækket op af dybe Tanker stirrede denne mod Døren, der sagte gik op. En Munk treen ind. „Jeg er den henrettede Dinas Skriftefader, og stævner Eder i hendes Navn for Guds evige Dom! Mig er hendes Uskyldighed ligesaa vitterlig som Eders Brøde; dog vedkommer det ei mig, at anklage Jer for nogen verdslig Domstol. Men Offeret for Eders Ondskab har jeg i den sidste tunge Time svoret, at dyppe denne Ring, hun engang har modtaget af Eders Haand,

i hendes Blod og saa stikke den paa Eders Finger, at I kan huske paa hende." — Efter saadan Hilsen skred Munken frem mod Ulfeld, idet han fremtog den blodige Ring. Men Hiin flyede, gjennemisnet af dræbende Forfærdelses Kulde, ind i det tilstødende Gemak, og lukkede Døren efter sig. Da traadte Munken tæt hen til Døren og sagde saa høit, at Ulfeld vel maatte høre det: „Jeg finder Eder vel igien. Blandt Folket vil jeg staae og vise Jer den blodige Ring, naar I viser Eder offentligt. Af Kirken skal jeg forjage Jer, og om Natten skal I høre mig banke paa Eders lukkede Dørre. Overalt skal jeg forfølge Jer, indtil jeg har opfyldt min Eed og sat det blodige Klenodie paa Eders Finger." — Fra nu af lod Ulfeld Vagterne udenfor sit Pallads fordoble og Løndøren fast tillaase; ei heller torde han vise sig paa Gaden mere. Dog maatte han ængsteligt lytte ved Nattetid, om det ikke bankede; til sin Rædsel maatte han erfare, at den frygtelige Munk holdt Ord, og at Dinas blodige Forlovelsesring endnu ventede paa ham.

Han flyede med sine uhyre Skatte, og begav sig fra Holland til Sverrig. Her vidste han at indsmigre sig i Dronning Christinas Gunst, og laante hende en stor Sum Penge, for hvilken hun satte Staden Barth i Pommern i Pant. Dronningen forsvarte ham kraftigt mod alle Danmarks Reklamationer, og ophøiede ham endogsaa i Grevestanden; selv skrev han her paa Dansk et Forsvarsskrift, hvori han angav Kongens Vrede og hans Fienders Avind som Aarsagerne til hans frivillige Afreise, saa kaldte han sin Flugt.

Da Dronning Christina havde afstaaet den svenske Krone til Carl Gustav, og Denne begyndt en Krig mod Danmark, søgte Ulfeld at hævne sig paa sit Fædreland, ledsagede den svenske Hær paa dens Tog over Isen til Fyen og Sjælland, og gavnede den saare meget ved sin lokale Kundskab. Derfor udnævnte den svenske Konge ham til Fredskommissarius, og overdrog ham at slutte Forliget i Roeskilde, hvori han ved en egen Artikel betingede sig fuldkommen Sikkerhed for sin Person. Men da man, efter neppe sex Maaneders Forløb, brød denne Fred og Svenskerne beleirede selve Kiøbenhavn, forlod Ulfeld pludseligt Hæren og reiste til Skaane. Kongen af Sverrigs pludselige Død bragte ham atter i stor Forlegenhed, og nu besluttede han, endnu engang at prøve sin Lykke i Danmark. Derfor søgte han, ved Forræderie at spille Skaane i de Danskes Hænder; dog røbedes denne hans Plan ved en Munk; mange Medskyldige mistede Hovedet, Ulfeld Friheden. Forklædt vidste han at undvige af sit Fængsel, kom med en Baad over Østersøen og naaede lykkelig Kiøbenhavn. Men her modtoges han heel unaadigt; thi Rigsraadet lod straxt ham og hans Gemalinde føre fangne til Bornholm. Først da Kongen af Danmark var bleven erklæret for Enevoldsherre, lykkedes det nogle af Ulfelds Venner at udsone ham med Kongen, saa det tillodes ham, igien at komme til Kiøbenhavn, hvor han giorde vedbørlig Afbigt, aflagde Troskabseeden paany, og derpaa af Kongen blev gienindsat i alle sine forrige Værdigheder. Ja, til hans Ære blev der ved Hoffet anstillet en glimrende Banket.

Men hverken Spise eller Drikke smagte ham her, thi blandt det talrigt tilstrømmende Folk sinede han Munken, der langtfra viste ham Dinas blodige Ring. I hans Pallads havde han ei en Times rolig Søvn, thi den rædsomme Banken vakte ham hvert Øieblik. Greben af ny og dræbende Angst bad han Kongen om Tilladelse til at reise til Holland, for, som han foregav, selv at afhente sine derværende Sager. Men da han nu, uden mindste Undskyldning, udeblev længe over den ham givne Frist, sendte Kongen omsider Oberst Fuchs efter ham med Fuldmagt til, at føre ham tilbage med det Gode eller med Magt. Ulfeld modtog ham venligt, lovede ogsaa, at følge tilbage med ham, men lod ham om Aftenen snigmyrde paa Gaden. For nu at rense sig for al Mistanke, indberettede Ulfeld strax dette Mord til Kongen af Danmark, undlod ei at kaste Mistanke paa Den og Den, og at undskylde sin lange Fraværelse med tusinde Grunde. Men Oberstens Enke anklagede Rigshovmesteren som sin Mands Morder, og vidste at skaffe Vidner frem, der blandt Drabsmændene havde gienkiendt Ulfelds ældste Søn. Denne Beskyldning foranledigede en ny alvorlig Undersøgelse mod ham. At man har fundet ham skyldig i store Forbrydelser, er klart af Straffen, han idømtes, thi han blev erklæret for en Majestætsforbryder og Landsforræder, og den ham tilkiendte Dødsstraf fuldbyrdedes i hans Fraværelse paa hans Portrait; dette blev nemlig, efter at den høire Haand og Hovedet var afhugget, parteret. Bøddelen søndertraadte det grevelig Ulfeldske Vaaben, hans Pallads blev nedrevet, og hvor

det havde staaet, blev reist en Skamstøtte til evig Amindelse.

Maaskee vilde Ulfeld have leet ad denne Hævn, hvis han ei havde erfaret, at Kongen hemmeligt anvendte al sin Indflydelse for at faae ham i sin Vold. Da han nu ingensteds troede sig sikker, flyede han endelig med sine tre Sønner og en Datter til Basel, udgav her sine Sønner for nederlandske Adelsmænd og sig selv for deres Hofmester. Saaledes levede han længe, uden at Nogen ahnede hvem han var. En Dag kom en af hans Sønner i Strid med en schweitzisk Officeer, og nævnte i Heden sit Grevenavn. Dette forstyrrede atter Faderens Rolighed. Dødsangst for at vorde greben anfaldt ham paany og kastede ham endogsaa paa et smerteligt Sygeleie. Da han, næsten igien helbredet, en Aften var ene hiemme med sin Datter, hørte han en sagte gientagen Banken paa Døren. Datteren var just sysselsat med at lave ham en kiølende Drik, derfor aabnede Ulfeld selv, menende det var Lægen. Men det var Dinas Hævner, Munken, der stod for ham med truende Alvorlighed og viste ham den blodrustne Ring. Med et Forfærdelsesskrig slog han Døren i for ham, lukkede skiælvende alle Indgange, og kunde blot fremstamme de Ord for sin Datter: „Jeg er forraadt!" — Sønnerne kom sildigt hiem fra et lystigt Lag, og undredes ikke lidet over, at finde Faderen i saadan Stemning. De maatte føie ham i, endnu samme Nat at leie et Fartøi, hvorpaa han ved Morgengry vilde seile ned ad Rhinen, og saaledes undflye sine Fiender. Det skete; kun Datteren maatte ledsage ham, Sønnerne skulde

følge efter, saasnart han havde fundet et sikkert Tilflugtssted. Den syge Mand blev baaret i Skibet og, tildækket med Sengeklæder, lagt i den lille Kahyt. Da Solen randt op, vare de allerede langt fra Basel. Datteren var af Mathed indslumret ved Siden af den sovende Fader, men vaagnede ved et Angstskrig, og saae ved hans Leie en Munk, der sagde, nu var hendes Fader død. Og saalunde forholdt det sig ogsaa. Munken havde opfyldt sin Eed.

I Nærheden af Staden Neuburg, der laae ligeoverfor de Seilende, blev Ulfelds Liig bragt til et Kloster. Paa Efterretningen om hans Død kom Sønnern hid, for at dele Klenodierne, Ulfeld havde hos sig. Kun en med sorte Ruspletter bedækket Ring, som de aldrig havde seet hos ham før, men nu fandt paa hans Finger, lode de den Døde beholde. Men af Frygt for, at man skulde vanære hans jordiske Levninger, toge de Liget med sig, og skulle have nedgravet det gandske hemmeligt under et Træ paa Marken.

(Ernst von Houwald.)

Keiserinde Josephines første Kiærlighed.

Alt i sine Barndomsaar havde Josephine, som dengang kun kaldtes den skiønne Kreolerinde, følt Kiærligheden vaagne i sit Hierte. En ung Engellænder, Williams K***, hvis Forældre havde nedsat sig paa Kolonien, indgiød hende denne Lidenskab og deelte den med hende. En Reise, han maatte giøre til Europa, havde afbrudt det lykkelige Forhold, der ei heller havde fortient at berøres, hvis ikke sælsomme Tilfælde siden havde bragt de Elskende hinanden nærmere og Døden, saa at sige, havde forenet dem. — Madam Renaudin, Josephines Tante, som dengang boede i Fontainebleau, ønskede at Josephines ældste Søster, Marie, skulde komme til det faste Land og ægte Vicomte de Beauharnois; men hendes tidlige Død giorde denne Plan til Intet. Forældrene lovede, at sende Josephine til Frankrig i hendes Sted, og den unge Kreolerinde forlod sit Fædreland, Martinique, neppe femten Aar gammel. I Fontainebleau gienfandt hun sin Barndomsven, den unge Williams, der med sin Fader ofte kom i hendes Tantes Huus, skiøndt man noie vogtede sig for, at lade det unge Par allene; ja man bragte endog omsider Josephine i Klosteret Panthemont, indtil hun viedes til Vicomten. Denne havde Ord for, i Spidsen for sit Regiment at være en Helt, men i Damekabinetterne en Sommerfugl, og af selve Dronningen, der ikkun kaldte ham den smukke Dandser, modtog han særegne Beviser paa Yndest og Naade. Det gik her

som i saa mange Conventionsægteskaber: Vicomten havde sine særskilte Inclinationer og havde meget mod sin Villie givet Demoiselle Tascher sin Haand; han var elskværdig overalt, undtagen hiemme, og Josephine følte sig ulykkeligere Dag for Dag. Man underrettede Vicomten om hendes tidligere Forhold til Williams, det kom til Bebreidelser, der sendtes fortrolige Kommissairer til Martinique, for at indhente Efterretninger om Josephines Ungdomsliv, og endelig indledtes en Proces, som hun vandt. Disse lange huuslige Lidelser bestemte hende til, med sin Datter Hortensia at vende tilbage til Martinique. Williams havde imidlertid nedsat sig paa sine Besiddelser i Indien og kom først 1802 tilbage til Europa. Han giftede sig med en engelsk Dame, med hvem han levede meget lykkeligt; hun fulgte ham til Batavia og fødte ham der en Søn. Men det hede Klima havde saaledes angrebet hendes Sundhed, at hun kort efter døde og efterlod sin Mand trøsteløs over hendes Tab. Nu begav han sig atter til Europa, betroede sin i Dublin boende Moder sin Søns Opdragelse og kom til Paris til Napoleons Kroningsfest, uden at Keiserinden ahnede, at han var saa nær. Da kort efter den ulykkelige General dû Buc blev fængslet paa Keiserens Befaling, arresteertes ogsaa Williams, der havde været hans Omgangsven. Nu fandt han Leilighed til, at spille sin fordums Elskede en Billet i Hænderne, hvori han kun bad hende om sin Frihed og et Pas. Josephine udvirkede Opfyldelsen af hans Ønske hos Fouché. Nu gik han til Italien og opholdt sig en Tidlang i Klosteret Mont-Cenis, hvis

ærværdige Abbed han havde lært at kiende; Begges Stilling var næsten eens. Abbeden havde i Tvekamp nedlagt sin Modstander og var derfor bleven Munk; Williams saae sig nødt til at flye et Land, hvor en Kone, han havde elsket og endnu elskede, ikke mere kunde vorde hans. Begge sagde nu en Verden Farvel, der for dem ei havde nogen Ynde mere. — Da Napoleon 1805 gik til Italien, opholdt han sig nogle Øieblikke hos Munkene paa Mont-Cenis. Man fortalte ham om den sælsomme Engellænder, der havde boet her nogen Tid og syntes at ville flye Verden for evigt. Josephine yttrede Lyst til at see ham. Da maa De vandre op ad denne steile Biergsti, sagde En af Munkene. Keiserinden forsøgte det, men formaaede ei at klattre derop. Fire Mænd maatte bære hende opad Klippestien, og Napoleon loe hierteligt over den Angst, hun udstod paa den farlige Vei. Da hun næsten havde naaet Maalet, bemærkede hun Engellænderen, der strax flyede. Nogle Papirer, man fandt i hans Hytte, røbede, at han havde været fangen i Tempeltaarnet; dette giorde Keiseren nysgierrig, han spurgte om den Fremmedes Navn og da han hørte det, kastede han et skielmsk Blik paa Josephine, thi hun havde forlængst aabenbaret ham denne sin Barndoms Elskovshistorie. Han spøgede med hende om dette uventede Giensyn og sagde: „Det er dog slet ikke galant af den kiære Williams, at han saaledes reiser sin Vei; han burde dog i det mindste hilset paa sin gamle Kiæreste.“ Hun rødmede og kunde ikke overtale sig til, at gienssee sin Ungdoms Ven, som hun havde elsket saare høit. — Hun tænkte

ikke meer paa Williams, da han 1814 lod sig fore-stille i Malmaison. Han var bleven saaret ved An-grebet paa Paris og bar endnu sin Arm i Bind. Jo-sephine overraskedes meget ved at see ham. Hun lod Ingen mærke, hvad hun følte; ogsaa modtog hun paa samme Tid hyppige Besøg af de fremmede Sou-verainer og bevogtedes fra alle Sider. Williams anfaae hvad der kun var nødvendig Forsigtighed for Kulde og Ringeagt og tog sig det saa nær, at han blev farlig syg. Keiserinden lod ham ved En af sine Fortrolige forsikkre om, at hun meget ønskede, han maatte leve. For sildig. Hans Saar forværredes, Armen maatte sættes af. Tre Dage overlevede han Josephine.

Digterrigets Geographie.

Digterriget er stort og velbefolket. Mod Østen be-grændses det af Veltalenheden, mod Syden af Maleriet og Billedhuggerkunsten, mod Ve-sten af Musiken og mod Norden af Lærdommens Ocean. Det inddeles i Høilandet og det flade Land. Hiint beboes af meget alvorlige og gravitætiske Men-neskér, hvis Sprog klinger mod de øvrige Provind-sers, som Spansk mod Fransk. Indbyggerne ere gemeenlig Helte af Profession. At kløve en Kæmpe midt ad ved eet Hug, er Smaating for dem. De-

res Qvinder, selv de hæsligste, overstraale Solen. Deres Gangere (thi Heste have de ikke) løbe rappere end Vinden, og Toppen af deres Træer naae i det mindste op til Skyerne. Hovedstaden i denne Provinds hedder Heltedigt. Den skal være større end fordum Ninive. Saameget er vist, at hver Reisende, der vilde omvandre den, af Mødighed har maattet opgive sit Forsæt. Men den er bygget paa en sandig, utaknemmelig Grund, som kun Faa, og sielden med Lykke, have forsøgt at kultivere. Indvaanerne ere just ikke meget samvittighedsfulde med Hensyn til Sandheden, og deri ligne de samtlige Beboere af hele Riget. De underholde Fremmede med Eventyr, som de fortælle med yderste Gravitæt. For Alting føre de de Nysgierrige til Homers, Virgils, Miltons og Klopstocks Gravminder. Ellers møder her i Staden den Ubehagelighed, at man næsten ved hvert Trin støder paa Tvekamp og Mordscener, og man iler, for at adsprede sig, til Romanernes Forstad. Her boe lutter smukke, ja endog lutter moralsk fuldkomne Folk. De Fleste ere vidtbereiste og gyselig forliebte. Her ere evige Galadser, og sielden slipper man fra Byen, før man har bivaanet fire til fem Brylluper. Udenfor Porten ligge Slotte i Ruiner, hvor Røvere og Spøgelser drive deres Væsen. — Langt borte øiner man høie steile Bierge, omgivne af Afgrunde. Det er Sørgespillets Bierge, blandt hvilke man endnu hist og her seer smukke Ruiner af gamle Stæder. Dyb Vemod griber Enhver, som nærmer sig. Indbyggerne ere grusomme, blodtørstige, og selve Qvinderne klappe i

Hænderne, naar en stakkels Djævel bliver dræbt eller forgiver sig selv. — Fordum laae i samme Provinds et Trylleslot ved Navn Oper. En italiensk Troldmand havde bygget det saaledes, at man kunde transportere det, hvorhen man vilde. Men nu er det meget forfalden. Et vindigt Folk paa det flade Land har bemægtiget sig det og kaldt det komisk Oper. — Ikke langt herfra, i en smuk Egn, ligger den gamle Stad Comedie. Her har man megen Smag for Tegninger efter Naturen, kun Skade, at man stundom ogsaa skildrer farlige Gienstande. Hver Indbygger giør sig lystig over sin Naboes Daarskab, men bekymrer sig lidet om sin egen. Med alt dette er deres Moral ikke slet. Staden er deelt i fem Qvarterer; ved Indgangen til hver modtages man af Musikanter, ogsaa af Dandsere. Udenfor Porten staaer en Skildvagt, der i Landets Sprog hedder Prolog. Den underretter de Reisende om alle de Skiønheder, de ville finde i Byen og beder dem, føre sig artigt op. Det skeer især, for at man kan sikkre sig mod den vis Horde, der kalder sig Kritikere og fører en evig Krig med Digterstaterne. Midt paa en Høi ligger en anden Stad ved Navn Drama, der hidtil forgiæves har stræbt at vorde hiin gamle Stads Medbeilerske.

Høilandet og det flade Land i Digteriget adskilles ved et Slags Steppe, der hedder Forstand. Her finder man hverken By eller Borg, kun enkelte adspredte Hytter. Det var ellers et deiligt Stykke Land, der rigeligt frembragte Alt til Livets Nødtørft. Indbyggerne ere fattige, thi Veiene ere

meget trange og stenige, og sielden finder man en Vei-viser. Dens Grændser, som man pleier at kalde Glimmeraand, beboes af et luftigt Folk, der snapper efter alskiens Bagateller eller indslummer i Vellystens Arme, og sielden forvilder sig i Naboste-pen. Hovedstaden i denne farlige Provinds hedder Elegie. Den er omringet af Grotter og Kilder, Klipper og Skove, som Indvaanerne ideligen betroe deres Elskovsnød, bedende, at de for Himlens Skyld ikke maa forraade dem.

To Strømme, Riim og Fornuft, flyde gien-nem Digterriget. Men den Sidste tager blot sit Løb giennem Provindsen Forstand og bliver følgelig sielden besøgt. Den Første derimod udspringer fra Drømmebierget, og Enhver øser deraf saa godt han kan.

Ved Grændserne ligger Dumhedens Skov, der er saa tyk, at ingen Solstraale trænger derind, og saa gammel, at Menneskene, grebne af hellig Ærefrygt, ikke vove at berøre den. Den beskygger for en Deel Provindsen Efterlignelse, der er me-get stor og meget ufrugtbar. Folk ernære sig her med at sanke Ax paa deres Naboers Marker og takke ei en-gang derfor.

Nord paa er Digterriget meget koldt, beboet af smaae, pedantiske Folk, der i Almindelighed tale La-tin og kunne sqvadronere forfærdeligt om et Mygge-been. Her finder man Slotrene Anagram, Chro-nodistichon, Charade og flere Andre, som det neppe lønner Umagen at besøge.

Her komme vi nu til Oceanet. Ikke langt fra Havbredden ligger Øen Satire, der ogsaa hører til Digterriget. Søen heromkring er overordentlig salt, hvilket maaskee er Skyld i, at Indbyggerne have saa hadske Gemytter. I Romernes Tid var Juvenal Gouverneur sammesteds og endnu findes hist og her de, der holde hans Minde i Ære.

Nævne maa vi ogsaa den lille Halvøe Epigram, der med en lang Spidse udstrækker sig i Havet. Her ligger Kæstner begraven. Iøvrigt have adskillige Skribenter skrevet Veivisere gjennem Digterriget, men det er notorisk, at Ingen af dem Alle selv har været deri.

(August v. Kotzebue.)

Signor Formica.

(Sluttet.)

Nyt Anslag, udført af Salvator Rosa og Antonio Scacciati mod Signor Pasquale Capuzzi og hans Selskab, samt hvad derpaa videre tildrager sig.

Næste Morgen kom Antonio gandske modfalden til Salvator. Ak, raabte han, med min Lykke er det forbi! Vor List er strandet, og vi staae nu i aaben

Feide med den fordømte Capuzzi. Tænk engang! Da jeg igaar efter to Timers Fraværelse vender tilbage til Gaden Ripetta med allehaande Essentser, seer jeg den Gamle gandske paaklædt i sin Gadedør. Bag ham staaer Pyramidedoctoren og den fordømte Sbirre. Saasnart han fik Øie paa mig, truede han mig med Haanden, udstødte de grædseligste Forbandelser mod mig, og skreg: „Pak Jer til Helved, I forrykte Skiæggeskraber! Eders List er røbet. I vil lokke min fromme Marianna i Eders sataniske Snarer, men pas paa! mine sidste Dukater spenderer jeg paa, at lade Eders Livslys udblæse. Og Eders smukke Patron, denne Signor Salvator, denne Morder, denne Røver, der er løbet fra Strikken, ham skal Fanden annamme!"

Saaledes raste den Gamle, og da Sbirren, ophidset af Pyramidedoctoren, lavede sig til, at gribe mig an, og Folk begyndte at samles, maatte jeg rømme Marken. I min Fortvivlelse vilde jeg ikke gaae til Eder, thi jeg veed vel, I vilde have udleet mig med mine trøstløse Klager. Selv nu kan I jo neppe bare Jer for Latter.

„Nei, raabte Salvator leende, nu bliver Sagen altfor lystig. Men nu vil jeg ogsaa fortælle Eder, min vakkre Antonio, hvad der tildrog sig i Capuzzi's Huus, mens I var borte. Neppe var i nemlig ude af Døren, før Splendiano Accoramboni, der, Gud veed hvorledes, havde erfaret, at hans Sieleven Capuzzi om Natten havde brudt det høire Been, høitideligt kom anstigende med en Saarlæge. Den hele Maade, I havde behandlet Patienten paa, maatte

vække Mistanke. Man tog Bandagerne af — og Alt var forraadt!"

Men hvorfra veed I alt dette? spurgte Antonio forundret. — „Jeg har sagt Eder, svarte Salvator, at en Veninde af Catharina boer i Capuzzis Huus, i samme Etage. Hun har igien en Datter, som min lille Margerita tidt besøger. Nu havde disse Piger i Spisekammeret opdaget et lille Lufthul, der gaaer ud til et mørkt Kammer, som støder til Mariannas Stue. Denne bemærkede saavel dette som Pigernes Hviskeri indenfor, og saaledes blev Veien til gienſidig Meddelelse aabnet og benyttet. Naar den Gamle sover sin Middagssøvn, sladdre Veninderne ret efter Hiertens-lyst, og den lille Margarita maa, efter min Indskydelse, lade sig fortælle Alt, hvad der gaaer for sig i Capuzzis Huus. Jeg har en Pose fuld af de fortræffeligste Nyheder —"

Ak, raabte Antonio, velsignet være Lufthullet i Spisekammeret! Jeg skriver til Marianna — Margerita tager Brevet med — „Lad det fare, svarte Salvator, og hør videre: Den Maade, hvorpaa Marianna modtog den Gamle, da vi bragte ham hiem, har aldeles omvendt ham. Han troer intet mindre, end at Marianna ikke elsker Jer mere, men i det mindste har skiænket ham Halvparten af sit Hierte, saa det blot kommer an paa, at erobre den anden Halvdeel. Hun er, efterat have indsuget Eders Kysses Gift, strax bleven tre Aar klogere og erfarnere. Ja, det er lykkedes hende, at forblinde ham saa aldeles, at han i sin Henrykkelse har svoret at ville opfylde hendes første Ønske. Hun har derpaa giort den

gandske beskedne Fordring, at han skulde føre hende til Theatret udenfor Porta del Populo til Signor Formica. Efter mange Deliberationer med Pyramidedoctoren have Begge omsider besluttet, virkelig at bringe Marianna dit imorgen. Pitichinaccio skal ledsage hende i Ternedragt, paa det Vilkaar, at Capuzzi foruden Plydsvesten endnu skal give ham en Paryk, og afvexlende med Pyramidedoctoren bære ham hiem om Natten. Derom ere de blevne enige, og i Morgen begiver det mærkværdige Kløverblad sig virkelig til Theatret, hvorpaa Signor Formica spiller, med den huldе Marianna."

Et Par Ord om denne Skueplads. En vis Nicolo Musso havde udenfor Porta del Populo aabnet et Theater, hvorpaa han ikke lovede at fremstille Andet, end smaae improviseerte Buffonader. Dets Indretning var meget tarvelig: der var hverken Loger eller Orchester. Tilmed klagede Tilskuerne bitterlig over de haarde Bænke, de maatte sidde paa; men neppe vare de første Skuespillere traadte frem, før de bleve opmærksomme. Alt som Stykket gik videre, steg Opmærksomheden til Bifald, Bifaldet til Beundring, Beundringen til den høieste Enthusiasme, der skaffede sig Luft ved den meest rasende Latter og stormende Applaus. Virkelig kunde man heller ikke see noget Fuldkommenere end disse improviseerte Fremstillinger. Hver Acteur gav sin Rolle med uforlignelig Charakteristik, men især henrev Pasquarello ved sit mesterlige Gebærdespil, ved det Talent, i Stemme, Gang og Stilling at efterligne bekiendte Personer indtil den høieste Illusion, ved sit uudtømmelige Lune og sine træffende Ind-

fald. Manden, som spillede denne Rolle, kaldte sig Signor Formica og blev af Romerne betragtet som et Underværk, som et overjordisk Phænomen; thi udenfor Theatret var han aldrig at see, og forgiæves vare alle Forsøg paa, at komme ham paa Spor. Nicolo Musso var i denne Henseende taus som Graven. Saaledes var det Theater beskaffen, Marianna ønskede at besøge.

„Lader os, sagde Salvator, gaae vore Fiender lige paa Halsen; Gangen fra Theatret til Staden giver os den bedste Leilighed dertil.“ Nu meddeelte han Antonio en Plan, der syntes heel vovelig og eventyrlig, men grebes af Antonio med Glæde, fordi han haabede, derved at fravirve den nederdrægtige Capuzzi sin Marianna. Ogsaa tyktes han vel om, at Salvator fortrinligt havde anlagt det paa, at tugte Pyramidedoctoren.

Da det var bleven Nat, toge Begge, Salvator og Antonio, Guitarrer, gik til Gaden Chiperta og bragte den hulde Marianna den skionneste Serenata, man kunde høre. Vel viste Signor Pasquale sig paa Balkonen og vilde paabyde dem Taushed, men Naboerne, som den skionne Sang havde lokket til Vinduerne, tilraabte ham: fordi han med sine Venner skreg og hylte som alle Helvedes Aander tilsammen, vilde han maaskee ikke taale nogen god Musik i Gaden? Han skulde kun pakke sig ind! — Saaledes maatte han da til sin Marter taale, at Salvator og Antonio næsten den hele Nat sang Viser, der snart aandede den sødeste Elskov, snart haanede forliebte Gamle-

Næste Aften vandrede da det mærkværdigste Selskab man kunde see for sine Øine, giennem Gaden Ripetta til Porta del Populo. Signor Pasquale Capuzzi gik i sine brogede, spanske, velbørstede Klæder, prangende med en nye guul Fieder paa den spidse Hat, lutter Zirlighed og Gratie, som paa Æg i sine snevre Sko, med den hulde Marianna, tættilsløret, under Armen. Paa den anden Side vandrede Signor Splendiano Accoramboni med sin uhyre Paryk, der skiulte hele Ryggen. Tæt bagved Marianna krøb det lille Spøgelse Pitichinaccio i ildfarvede Qvindeklæder.

Signor Form ca overgik sig selv denne Aften, og — hvad endnu aldrig var skeet, han indstrøede smaae Sange, som han foredrog snart med denne, snart med hiin bekiendte Sangers Tone. I den gamle Capuzzi vaagnede al Theaterlyst, der hos ham i yngre Dage hartad havde udartet til Vanvid. I sin Henrykkelse kysede han Mariannas Haand een Gang efter en Anden og svor, hver Aften at føre hende hid. Mindre tilfreds var Signor Splendiano; han nævnede i eet Aandedræt nogle og tyve Sygdomme, som man kunde faae af saadan rasende Latter, som Signor Capuzzi og Marianna sloge op hvert Øieblik. Men gandske ulykkelig følte sig Pitichinaccio. Han havde maattet tage Plads bag Pyramidedoctoren, der gandske overskyggede ham med sin store Paryk. Han saae ikke det Mindste af Scenen og de spillende Personer; tilmed blev han uden Ophør ængstet og martret af et Par lystige Damer, der havde sat sig hos ham. De kaldte ham en ærlig lille Signora, spurgte, om han, trods sin Ungdom, alt var gift og havde Børn, der

vist maatte være allerkiæreste Glutter o. s. v. De kolde Sveddraaber perlede paa den arme Pitichinaccio's Pande, han vred og vaandede sig og forbandede sin jammerfulde Tilværelse.

Da Foreſtillingen var endt, tøvede Signor Pasquale, indtil alle Tilskuerne vare borte. Man slukkede det sidste Lys, hvorved Signor Splendiano just havde tændt et Stykke af en Voxfakkel, da Capuzzi med Marianna og sine værdige Venner tiltraadte Hiemveien langsomt og betænkeligt.

Pitichinaccio græd og jamrede; til sin Qval maatte Capuzzi tage ham paa den venstre Arm, ved den høire ledte han Marianna. Foran skred Doctoren med sin Fakkelstump, der brændte ynkeligt nok, saa at man ved det matte Skin først ret bemærkede, hvor mulmsort Natten var.

Endnu vare de et godt Stykke fra Porta del Populo, da de pludseligt saae sig omringede af adskillige høie i Kapper indhyllede Skikkelser. Samme Øieblik blev Fakkelen slagen af Doctorens Haand, saa den sluktes paa Jorden. Maalløse standsede han og Capuzzi. Da faldt — man vidste ei hvorfra — et blegrødt Skiær paa Geſtalterne og fire blege Dødninganſigter gloede paa Pyramidedoctoren med hule græsselige Øine. „Vee — vee — vee Dig, Splendiano Accoramboni!" — saa hylte de gruelige Spøgelser i dybe Toner; derpaa jamrede En: „Kiender Du mig, kiender Du mig, Splendiano? — Jeg er Cordier, den franske Maler, der blev begraven forrige Uge, efterat Du havde taget Livet af ham med Din Medicin!" — Saa den Anden: „Kiender Du

mig, Splendiano? — Jeg er Küffner, den tydske Maler, som Du forgav med Dine diævelske Latverger!" — Saa den Tredie: „Kiender Du mig, Splendiano? — Jeg er Liers, den nederlandske Maler, som Du dræbte med Dine Piller!" — Saa den Fierde: „Kiender Du mig, Splendiano? — Jeg er Ghigi, den neapolitanske Maler, som Du myrdede med Dine Pulvere!" — Og saa alle Fire tilsammen: „Vee — vee — vee Dig, Splendiano Accoramboni, fordømte Pyramidedoctor! — Du maa ned, ned til os under Jorden — afsted — afsted med Dig! — Halloh, halloh!" og dermed styrtede de over den ulykkelige Doctor, løftede ham høit iveiret, og fore afsted med ham som en Stormvind.

Saa dybt end Forfærdelsen havde grebet Signor Pasquale, fattede han sig dog med forunderligt Mod, da han saae, at det kun gialdt hans Ven Accoramboni. Pitichinaccio havde stukket sit Hoved ind i hans Barm, og klamret sig saa fast om hans Hals, at ethvert Forsøg paa at ryste ham af var forgiæves.

„Fat Dig — sagde Capuzzi til Marianna, da Spøgelserne vare bortfløyne med Doctoren — fat Dig, kom til mig, min søde Due! — Min værdige Ven Splendiano har Fanden allerede taget: jeg skaer nu ene tilbage. Dog har jeg jo Dig, min Engellille! Kom til mig, Søde!"

„Marianna forsikkrede, hun havde gandske forvundet Skrækken og kunde nok gaae allene, men Capuzzi greb hende fast ved Armen, og see! i samme Øieblik stege fire græsselige Diævleskikkelser op af Jorden lige foran ham i korte gloende Kapper: de saae

paa ham med lynende Øine og hvinte: „Huj, huj! — Pasquale Capuzzi, fordømte Nar! — Gamle forliebte Satan! — Vi ere Dine Kamerater, vi ere Elskovsdiævle, vi komme at hente Dig — at føre Dig til Svovlpølen, med samt Castraten, Du slæber paa!" Derpaa grebe de ham an. Capuzzi styrtede til Jorden med Pitichinaccio og Begge opløftede et skiærende Skrig, som en heel Hjord pryglede Esler.

Med Magt havde Marianna løsrevet sig fra den Gamle, og var sprungen til Siden. Her sluttede en af Diævlene hende kiærligt i Favn og sagde med smeltende Røst: „Ak, Marianna! — min Marianna! — omsider lykkedes det da! — Mine Venner bære den Gamle langt, langt bort, medens vi finde et sikkert Tilflugtsted!" — „Min Antonio!" hviskede hun.

Men pludseligt luede Fakler trindt omkring og Antonio følte et Stik i Skulderbladet. Med Lynets Raskhed vendte han sig om, rev Kaarden af Skeden og greb Karlen an, der just med Stiletten i Haanden vilde give ham det andet Stød. Han saae, hvorledes hans tre Venner forsvarte sig mod et overlegent Antal Sbirrer. Det lykkedes ham, at jage sin Modstander paa Flugt og forene sig med sine Venner. Men saa tappert disse end fægtede, vilde dog Sbirrerne have seiret i den ulige Kamp, hvis ikke en vældig Slagsbroder pludseligt var styrtet til og havde afgiort den til Hines Fordeel, saa de af Sbirrerne, der ikke saarede bleve paa Pladsen, hvitskrigende flyede til Porta del Populo.

Salvator Rosa — det var ham, der ilede de unge Malere til Hielp, begav sig nu med Disse til Ri-

colo Musso, der modtog dem med Glæde. De aflagde deres Diævlemasker og phosphorbestrøgne Kapper, og Antonio, hvis Saar ikke var betydeligt, maatte her forbinde sine Venner.

Hvor galt og kiækt det end var anlagt, var dog Anslaget lykkedes, hvis ikke Salvator og Antonio havde tabt en Person af Sigte, der fordærvede det Hele. Michele, den fordums Bandit og Sbirre, som boede i Capuzzi's Huus, var, efter hans Ønske, gaaet bag efter ham til Theatret, skiønt i nogen Fraskand, da den Gamle skammede sig ved den p'altede Dagtyv, der paa en vis Maade skulde agere hans Lakei. Ligeledes var Michele fulgt efter hiemad. Da nu Spøgelserne kom, mærkede han, der gandske egentlig hverken frygtede Død eller Diævel, strax Uraad, løb paa staaende Fod til Porta del Populo, giorde Allarm, og kom tilbage med Sbirrerne, just i det Øieblik, Diævlene vilde fare afsted med hans Herre.

I den heftigste Fægtning havde dog En af de unge Malere gandske tydeligt seet, at en Karl med den afmægtige Marianna paa Armene var løben afsted til Porten og Signor Pasquale efter ham i utrolig Hast, som om Qvægsølv var faret i hans Been. Derhos havde ligesom en sammenrullet Klump hængt og jamret ved hans Kappe; det maa vel have været Pitichinaccio.

Næste Morgen fandt man ved Cestius-Pyramiden Doctor Splendiano Accoramboni sammenbøiet i begge Ender, stoppet ind i sin Paryk, trygtslumrende, som i et varmt og blødt Rede. Da man vakte ham, talte han vildt, og kunde kun med Møie overbeviises om,

at han endnu levede. Da man endelig havde bragt ham hiem, takkede han Jomfruen og alle Helgene for sin Frelse, kastede alle sine Tincturer, Essentser, Latverger og Pulvere ud af Vinduet, opbrændte sine Recepter og lovede, i Fremtiden blot at helbrede sine Patienter ved Manipulation, som en berømt Læge havde giort for ham med saadant Held, at hans Patienter vare døde fuldt saa rask som de Andres.

„Det slog feil," sagde Salvator Dagen efter til Antonio, „men I skal ei forsage endda; thi inden faa Dage skal I virkelig bortføre Eders Marianna. Jeg har indviet Nicolo Musso og Formica i Alt og med dem udtænkt et Puds, der aldrig kan slaae feil. Fat kun Mod, Antonio. Signor Formica skal hielpe!" — „Signor Formica?" sagde Antonio ligegyldig: „Signor Formica? hvormed skal denne Gøgler kunne hielpe?" — „Hoho!" raabte Salvator: „Respect for ham, om jeg tør bede! Jeg siger Eder: Signor Formica skal hielpe. Den gamle Maria Agli, der ellers spiller Doctor Gratiano, er ogsaa med i vort Komplot. Fra Musso's Theater skal I bortføre Eders Marianna, Antonio." — „Mener I da, Salvator, at han trøster sig til, at vandre did endnu engang?" — „Det vil vel ikke falde vanskeligt, at bringe ham did. Dog, det maa nu gaae som det vil, nødvendigt er det, at I strax belaver Eder paa, med Marianna at flygte fra Rom, saasnart det gunstige Øieblik kommer. I skal til Florents: her er I allerede anbefalet ved Eders Kunst. Nogle Dage maa vi hvile, thi Politiet har faaet sine

søntunge Dine halvtop. Endnu engang, Antonio: Fat Mod, Signor Formica skal hielpe."

Nyt Uheld, der træffer Signor Pasquale Capuzzi. Antonio Scacciati udfører lykkeligt et Anslag i Niccolo Musso's Theater, og flygter til Florents.

Signor Pasquale vidste altfor godt, hvem der havde spilt ham og hans bedste Ven det diævelske Puds, og søgte at trøste den arme Marianna, der var gandske syg af Skræk, som hun sagde; men egentlig af Harme over, at den fæle Michele med sine Sbirrer havde udrevet hende af Antonios Favn. Margarita bragte hende imidlertid flittig Efterretning fra den Elskede og paa den forvovne Salvator satte hun alt sit Haab.

Nogen Tid var henrunden, da Michele en Middag kom trampende opad Trappen og med megen Vidtløftighed meldte Signor Pasquale, der efter lang Banken endelig lukkede ham ind, at en Herre var nede, der nødvendig maatte tale med ham. „O, I himmelske Hærskarer!" skreg den Gamle forbittret: „veed da Du Slyngel ikke, at jeg slet ikke taler med nogen Fremmed her?" — „Men," meente Michele, „Herren saae ret fornem ud, var til Aarene, talte smukt for sig og kaldte sig Niccolo Musso!"

„Niccolo Musso — mumlede Capuzzi eftertænksomt — Niccolo Musso, der har Theatret udenfor Porta del Populo, hvad kan han ville mig?" Dermed tillaasede han Doren med yderste Flid og steg

nedad Trappen med Michele, for at give Niccolo Audients udenfor sit Huus, nede paa Gaden.

„Min bedste Signor Pasquale — hilste ham Niccolo — hvor jeg er Eder høist forbunden! Siden Romerne have seet Eder i mit Theater, er jeg først ret kommen i Ry og har nu et Tilløb uden Lige. Desto dybere smerter det mig, at nogle kaade Laxse have anfaldt Eder og Eders Selskab paa Stimandsviis, da I om Natten vendte tilbage til Staden fra mit Theater. For alle Helgenes Skyld, kast ikke Eders Vrede paa mig! Beær mig tiere med Eders Komme!"

„Bedste Signor Niccolo," svarte den Gamle smaaleende: „vær forvisset om, at jeg morede mig uforligneligt i Eders Theater. Eders Formica, det er en Karl! Gud bevares! Men den gruelige Skræk, jeg, som I veed, fik underveis, sidder i mit Blod endnu. Opslaae Eders Theater herinde i Byen, saa skal i sikkert see mig hos Jer hver evige Aften, men udenfor Porten tvinger mig ingen menneskelig Magt ved Nattetider!"

Niccolo sukkede, som det lod, dybtbedrøvet. Det træffer mig haardt — sagde han — haardere, end I maaskee troer, Signor Pasquale! — Ak! — og paa Eder havde jeg sat alt mit Haab! — om Eders Bistand vilde jeg bede! — „Om min Bistand? spurgte den Gamle forundret: Hvori kunde jeg da tiene Eder, min bedste Signor?"

Ak, svarte Niccolo, idet han foer med Tørklædet over Øinene, som om han aftørrede frembrydende Taarer: ak, min bedste Signor, I vil have bemærket, at mine Skuespillere indstrøede Arier hist og her.

Det tænkte jeg nu, saa gandske uformærkt at drive høiere og høiere, anskaffe mig et Orchester, og indrette en Oper. I, Signor Capuzzi, er den første Componist i hele Italien; om Eders udødelige Værker vilde jeg ydmygst bede, for, saavidt det stod i min Magt, at bringe dem paa mit ringe Theater! —

„Bedste Signor Riccolo, sagde den Gamle, med det klareste Solskin i sit Ansigt — hvi staae vi dog og samtale her paa offentlig Gade! — Lad det behage Eder, at stige et Par steile Trapper op! — kom med mig, Bedste, i min ringe Vaaning! —"

Neppe var han med Riccolo kommen indenfor, før han fremtog en stor Pakke støvede Noder, greb Guitarren, og begyndte det gruelige Hyl, han kaldte Sang. Riccolo anstillede sig som henrykt i den tredie Himmel: han stønnede — han skreg: bravo — bravissimo — benedettissimo Capuzzi! — indtil han endelig i sin vanvittige Salighed styrtede for den Gamles Fødder og omklamrede hans Knæe saa voldsomt, at den Gamle skreg: „alle Helgene! slip mig, Signor. I dræber mig!"

„Nei — raabte Riccolo — ei staaer jeg op, før I lover mig de himmelske Arier, I nys har foredraget, at Formica i Overmorgen kan synge dem paa mit Theater."

„I er en Mand af Smag," stønnede Capuzzi: „I skal faae mine Arier — slip mig blot! — Men, o Gud, jeg faaer dem ei at høre, mine himmelske Mesterværker! — Slip mig blot, Signor Riccolo! —"

„Nei — raabte Riccolo, endnu stedse knælende og omklamrende den Gamles Svovlstikkebeen: „jeg

slipper Eder ikke, før I lover, iovermorgen at besøge mit Theater! — Frygt kun Intet! Troer I ei, at Romerne, naar de have hørt Eders Arier, ville bringe Eder hiem i Triumph med hundrede Fakler? — Men skulde end dette ikke skee, vil jeg selv og mine trofaste Kunstbrødre væbnede følge Eder hiem!" — „I selv," spurgte Pasquale, „vil følge mig hiem med Eders Kamerater? Hvormange Mand er det vel?" — „Otte til ti Personer staae til Eders Tieneste, Signor Pasquale! Bestem Eder, hør min Bon!" — „Formica har en deilig Stemme! — Jeg gad dog vidst, hvorledes han vil foredrage mine Arier." — „Bestem Eder," raabte Niccolo endnu engang, idet han kneb den Gamle i de skrøbelige Been af alle Kræfter.

„Top!" skreg Capuzzi: „jeg kommer!" — Da sprang Niccolo op og trykte ham mod sit Bryst, at han gav sig ved det. — Man kan tænke, at Signor Capuzzi vilde have sine Venner med: ogsaa lykkedes det ham omsider at overtale Splendiano og Pitichinaccio til at giøre Touren med. Det var nu gandske mod Salvators Plan, der ene afhang af, at han besøgte Theatret med Marianna allene. Tiden var for kort til et nyt Puds, thi allerede næste Aften skulde Planen sættes i Værk, men Himlen, der ofte bruger de forunderligste Redskaber til at revse Daarer, tog sig af det betrængte Kiærlighedspar, og bevirkede, hvad Salvator og Antonio ikke formaaede med al deres Kunst.

Samme Nat opstod nemlig i Gaden Ripetta udenfor Signor Pasquales Huus et saa forfærdeligt Jammerskrig, en saa frygtelig Banden, Hujen og Skiælden, at alle Naboerne fore op af Søvne og Sbirrerne styrtede hid med Fakkler. Der laae den stakkels lille Pitichinaccio som affielet paa Jorden, men Michele pryglede med en frygtelig Knippel løs paa Pyramidedoctoren, der styrtede ned samme Øieblik Signor Pasquale med yderste Møie reiste sig fra Jorden, trak sin lange Kaarde og rasende trængte ind paa Michele. Rundt omkring laae Stumper af sønderslagne Guitarrer. Man faldt den Gamle i Armen, ellers havde han ufeilbarligt giennemboret Michele; men da Denne nu ved Fakkelskinnet saae, hvem han havde for sig, udstødte han et frygteligt Hyl, søndersled sit Haar, bad om Naade og Barmhiertighed. — Hverken Pyramidedoctoren eller den Lille var farligt saaret, men saa forslagne, at de ikke kunde røre et Lem og maatte bæres hiem.

Signor Pasquale havde selv skaffet sig den Ulykke paa Halsen. Vi vide, at Antonio og Salvator bragte Marianna den skionneste Natmusik, man kunde høre. Men jeg har glemt at sige, at de til hans usigelige Harme gientoge dette de følgende Nætter. Da besluttede han omsider at giøre en Ende paa det Uvæsen, og lovede Michele en god Skilling, hvis han ved første Leilighed vilde styrte over Sangerne og give dem en dygtig Dragt Prygl. Michele anskaffede sig ogsaa strax en drabelig Knippel, og lurede hver Nat bag Døren. Men nu ansaae Salvator og Antonio det for raadeligt, at lade Serenaderne ophøre

de sidste Nætter før Udførelsen af deres Anslag. Marianna yttrede gandske uskyldig, at hun, saa meget hun end hadede baade Salvator og Antonio, dog nødig savnede deres skiønne Musik.

Det skrev Signor Pasquale bag Øret og vilde overraske sin Allerkiæreste med en Serenata, han selv havde komponeret og flittigt indstuderet med sine gode Venner. Natten før Besøget i Riccolos Theater, listede han sig hemmeligt bort og hentede dem. Men neppe rørte de Strengene, før Michele, der ikke vidste det Mindste af alt dette, i fuld Glæde over endelig at kunne fortiene den ham lovede Skilling, styrtede ud og pryglede ubarmhiertigt løs paa Musikanterne. — At nu hverken Signor Splendiano eller Pitichinaccio, der laae gandske beplastrede i Sengen, kunde følge Signor Pasquale til Riccolo's Theater, var saa ligefrem. Dog formaaede han ei at blive derfra, skiøndt hans Ryg idelig mindede ham om Pryglene, han havde faaet. Til ydermere Sikkerhed skulde Michele eskortere ham med en Hob Sbirrer.

Hvis nu en Munk havde gaaet ved Siden af ham, da han med sin Niece Marianna vandrede ud til Riccolo Mussos Theater, da havde hele Verden skullet troe, det fælsomme Par blev ført til Retterstedet. Thi foran gik den tappre Michele, barsk af Ansigt, væbnet lige til Tænderne, og ham fulgte, i en Kreds om Parret, vel tyve Sbirrer.

Riccolo modtog Signor Pasquale og hans Dame ved Indgangen, og førte dem til de tæt foran Scenen for dem opbevarede Sæder. Han følte sig yderst

smigret ved denne Æresbevisning, saae sig om med stolte straalende Blikke og blev endnu gladere, da han saae, at lutter Damer havde taget Plads ved og bag Marianna. Nu stemtes et Par Violiner og en Bas; den Gamles Hierte slog af frydfuld Forventning, og som et elektrisk Slag giennemfoer det hans Marv og Been, da Ritornellet af hans Arier pludseligt begyndte.

Formica traadte frem som Pasquarello og sang — sang med Capuzzis Stemme og eiendommelige Gebærdespil den usaligste af alle Arier! — Theatret gienlød af Tilskuernes skraldende Bifaldslatter. Man skreg, man væste: Ah, Pasquale Capuzzi — compositore, virtuoso celeberrimo, bravo — bravissimo! — Den Gamle var lutter Glæde og Henrykkelse! — Arien var ude; nu fremtraadte Doctor Gratiano, dennegang spilt af Niccolo Musso selv, holdt for Ørene og skreg, at Pasquarello skulde holde inde med sit rasende Skraal: da Denne taug, spurgte han, hvor han havde den afskyelige Arie fra. — Svarte saa Pasquarello: Arien var komponeret af den største Componist i Verden, og han havde den Ære, at være en Discipel af den uforlignelige Virtuos.

Nu giættede Gratiano frem og tilbage, nævnede en Mængde bekiendte Componister og Virtuoser; men ved hvert udmærket Navn rystede Pasquarello foragteligt med Hovedet.

Endelig tog Pasquarello Ordet: Doctoren viste sin grove Uvidenhed, da han ikke engang kiendte sin Tids største Tonesætter. Det var ingen Anden end

Signor Pasquale Capuzzi, der havde vist ham den Ære, at tage ham i sin Tieneste.

Da brast Doctor Gratiano i en umaadelig Latter og raabte: Hvad? han tiente den allerstørste gamle Giæk, der nogensinde havde stoppet sig med Macaroni, den spraglede Fastelavnsnar, der kom anstigende som en mæt Hane efter et Regnveir, den gnavne Gnier, den gamle forliebte Kujon, der med det afskyelige Bukkeskrig, han kaldte Sang, forpestede Luften i Gaden Ripetta o. s. v.

Nu blev Pasquarello vred for Alvor, holdt en lang Lovtale over sin nye Herre, hvori han tillagde ham alle muelige Dyder, og sluttede med Beskrivelsen over hans Person, hvilken han skildrede som Yndigheden selv.

„Velsignede Formica, hviskede Signor Capuzzi: velsignede Formica! Jeg mærker Du vil giøre min Triumph fuldstændig, da Du tilbørligt river Romerne det Had i Næsen, hvormed de forfølge mig, og siger dem, hvem jeg er!"

Der kommer min Herre selv, raabte Pasquarello samme Øieblik, og ind treen — Signor Pasquale Capuzzi, livagtig som han gik og stod, i Dragt og Aasyn, Miner og Fagter, Gang og Stilling saa aldeles lig den virkelige Signor Capuzzi, at Denne gandske forfærdet slap Marianna, som han hidtil havde fastholdt med den ene Haand, og overfamlede sig selv, sin Næse og Paryk, for at komme efter, om han ikke drømte eller saae sig dobbelt.

Capuzzi paa Theatret omfavnede Doctor Gratiano med megen Venlighed, og spurgte, hvorledes

det gik ham. Doctoren svarte, hans Appetit var god, hans Søvn rolig, men hans Pung havde galopperende Tæring. Igaar havde han udgivet sin sidste Dukat for et Par rosmarinfarvede Strømper til sin Kiæreste, og nu var han just paa Veien til den og den Bankør, for at see, om han ikke kunde faae tredive Dukater at laane.

„Hvorledes kunne J, sagde nu Capuzzi, gaae Eders bedste Ven forbi? — Her, min bedste Signor, her er 50 Dukater, forsmaae dem ikke!" — Pasquale, hvad giør Du? raabte Capuzzi nedenfor halvhøit.

Doctor Gratiano talte nu om Revers, om Renter, men Signor Pasquale erklærede, at han ingen af Delene forlangte af en Ven som Doctoren. — „Pasquale, er Du rasende?" raabte Capuzzi nedenfor endnu høiere. — Doctor Gratiano gik efter mange taknemmelige Favntag. Nu nærmede sig Pasquarello, giorde mangfoldige Complimenter, opløftede Signor Capuzzi til Skyerne, meente, hans Pung laborerede af samme Sygdom som Gratiano's, og bad, han vilde kurere den med samme fortræffelige Lægedom! Capuzzi paa Theatret loe, morede sig ved, at Pasquarello forstod at nytte hans gode Lune, og kastede nogle blanke Dukater til ham! — „Pasquale, Du est rasende — diævlebesat!" raabte Capuzzi nedenfor overlydt. Man paabød ham Taushed.

Pasquarello steg endnu høiere i Capuzzi's Roes og kom tilsidst paa Tale om hans Bravourarier. Han klappede Pasquarello trohiertigt paa Skulderen og sagde, ham kunde han nok betroe, at han egentligen slet Intet forstod af Tonekunsten, men havde stiaalet

alle sine Arier fra andre Componister. — „Det er Løgn i Din Hals, Du ærekiændende Allunk!" skreg Capuzzi nedenfor, idet han reiste sig. Man paabød ham atter Taushed, og Damen, som sad ved hans Side, trak ham ned paa Bænken."

Capuzzi paa Theatret vedblev: nu vilde han tale om noget Andet. Imorgen vilde han giøre et stort Selskab og Pasquarello skulde skaffe Alt, hvad dertil behøvedes. Nu fremtog og læste han en Fortegnelse paa de kosteligste og dyreste Spiser; ved hver Ret maatte Pasquarello anmærke, hvormeget den vilde koste, og fik paa Stedet Pengene dertil. — „Pasquale — rasende, vanvittige Staader! — uværdige Ødeland!" raabte Capuzzi nedenfor hvert Øieblik, og blev jo længere jo vredere.

Da nu Fortegnelsen omsider var sluttet, spurgte Pasquarello, hvad der da bevægede Signor Pasquale til, at give saadan glimrende Fest. — „Det er — sagde Capuzzi paa Theatret — imorgen den saligste Dag i mit Liv. Vid, min gode Pasquarello, at jeg imorgen feirer min kiære Niece Mariannas velsignelsesrige Bryllupsdag. Jeg gifter hende bort til et vakkert ungt Menneske, den fortræffelige Kunstner Antonio Scacciati!"

Neppe havde Capuzzi paa Theatret udtalt disse Ord, før Capuzzi nedenfor, gandske ude af sig selv, med al Helvedes Raserie i det ildrøde Ansigt, sprang op, knyttede begge Næver mod sit Gienfærd, og skreg med hvinende Røst: „Det gior Du ikke, det gior Du ikke, Du infame Pasquale! — Vil Du saa skiændigt kaste Din Marianna bort, Du Hundsfot? —

Vil Du kaste hende i den Nidings Arme — den søde Marianna, Dit — Dit Haab — Dit Alt? — Ha, pas paa — pas paa — Du daarlige Giæk! — pas paa, hvorledes Du kommer an hos Dig! — Dine Næver skulle mørbanke Din Ryg, saa Du skal glemme baade Gilde og Bryllup!"

Men Capuzzi paa Theatret knyttede Næverne ligesom Capuzzi nedenfor, og skreg, ligesaa rasende som han, med skingrende Røst: „Alle Diævle i Dit Liv, Du fordømte, vanvittige Pasquale, Du forrykte Gnier — gamle forliebte Giæk — spraglede Esel med Bielder paa Ørerne — vogt Dig, at jeg ikke udblæser Dit Livslys, samt de nederdrægtige Streger, Du vil skyde den gode, ærlige, fromme Pasquale paa Halsen, endelig engang kunne ophøre." — Under den nedenstaaende Capuzzi's græsseligste Eder og Forbandelser fortalte nu den Ovenstaaende een smuk Historie om ham efter en Anden.

„Prøv engang," skreg endelig Capuzzi paa Theatret, „prøv engang, Pasquale, Du gamle forliebte Nar, at forstyrre dette Pars Lykke, som selve Himlen har bestemt for hinanden!"

Samme Øieblik viste sig i Baggrunden Antonio Scacciati og Marianna, favnende hinanden. Saa svag tilbeens den Gamle ellers var, gav dog Raseriet ham Behændighed og Kraft. Med eet Spring var han paa Scenen, rev sin lange Kaarde af Skeden, og styrtede mod den formeente Antonio. Han følte sig imidlertid greben bagfra. En Officeer af den pavelige Garde holdt ham fast, og sagde alvorlig: „Besind Eder dog, Signor Pasquale! I er paa

Riccolo Musso's Theater! Uden at ville det, har I idag spilt en særdeles morende Rolle! — Hverken Antonio eller Marianna finde I her." — De Personer, Capuzzi havde taget for dem, vare traadte nærmere: Han stirrede paa dem og kiendte dem ikke! — Kaarden faldt af hans skiælvende Haand, han aandede dybt, som vaagnende af en lang Drøm, han befølte sin Pande — slog Øinene høit op. En Ahnelse om hvad der var skeet opsteg i hans Siel: han skreg med frygtelig Røst, saa Væggene drønede: Marianna!

Men hende naaede hans Raab ikke mere. Antonio havde nemlig benyttet de Øieblikke, da Pasquale, glemmende Alt omkring sig, skiændtes med sin Dobbeltgænger, listet sig til Marianna, giennem Tilskuerne og ud af en Sidedør, hvor en Vogn stod forspændt. Afsted gik det nu til Florents i muntert Trav.

„Marianna!" skreg den Gamle endnu engang: „hun er borte — hun er bortført — den uværdige Antonio har stiaalet hende fra mig! — Afsted efter hende! — Hav Barmhiertighed, mine Venner! — Fakler i Hænderne — Leder efter min Due! — Ha, den Slange!" —

Dermed vilde den Gamle afsted. Men Officeren holdt ham fast og sagde: „Mener I den unge, hulde Pige, der sad hos Eder, da bæres det mig fore, som om jeg forlængst og just som I yppede den unyttige Trætte med Skuespilleren, der bar en Maske, som lignede Eder, har seet hende smutte ud med et ungt Menneske, jeg troer, det var Antonio Scacciati. Vær ubekymret derfor; der skal strax blive søgt efter

dem, og Eders Niece skal vorde Eder udleveret, saasnart hun findes. Men hvad nu Eder selv angaaer, da maa jeg arrestere Eder paa Grund af Eders Forhold og mordlystne Anslag mod hiin Skuespillers Liv."

Med den blege Død i sit Ansigt, maalløs, halvafmægtig, blev Signor Pasquale ført bort af de samme Sbirrer, der skulde forsvare ham mod maskerede Spøgelser og Djævle, og saaledes kom dyb Bedrøvelse og vanvittig Fortvivlelse over ham samme Nat, han havde haabet at feire sin Triumph.

Salvator Rosa forlader Rom og begiver sig til Florents. Historien sluttes.

Alt under Solen er foranderligt, men Menneskenes Tanker og Domme allermeest. For havde Capuzzi været en Nar for hele Rom, Enhver ønskede, den stakkels piinte Marianna maatte slippe af hans Buur, og nu, det var skeet, forvandledes pludseligt al Haan og Spot til Medynk med den gamle Daare, som man saae vandre gandske trøstesløs, med bøiet Hoved, giennem Roms Gader. Een Ulykke kommer sielden ene: saaledes begav det sig da ogsaa, at Signor Pasquale kort efter tabte begge sine Hiertevenner. Den lille Pitichinaccio qvaltes nemlig af en Mandelkierne, han vilde sluge uforsigtigviis; men den berømte Pyramidedoctor Signor Splendiano Accoramboni endte sine Dage ved en Skriverfeil. Micheles Prygl havde bekommet ham saa slet, at han faldt i en hidsig Feber. Han vilde kurere sig selv, forlangte Blæk og

Pen og skrev en Recept, hvori han ved et urigtigt Tegn fordobblede Qvantiteten af en stærktvirkende Substants. Neppe havde han taget Medicinen, før han døende sank tilbage i Puderne, og saaledes paa det herligste stadfæstede Virkningen af sin sidste Tinctur.

Romernes bitterste Dadel traf ei saameget Antonio, som Salvator Rosa, der, og det med Rette, blev anseet for Hovedmanden. „See — sagde hans talrige Fiender — det er Masaniello's vakkre Vaabenbroder, der villig byder alle slette Streger, hvert Stimandsværk, sin Haand! Hvem er nu sikker paa Livet mere?" — Virkelig lykkedes det den avindsyge Bande, at standse den kiække Flugt, hans Roes ellers vilde have taget. Et Malerie, kiækt opfundet, herligt udført, gik frem af hans Værksted efter et andet; men stedse trak de saakaldte Kiendere paa Skuldrene, fandt Biergene for blaa, Træerne for grønne, Figurerne snart for lange, snart for brede, og dadlede alt, hvad der var dadelløst. Især forfulgtes han, som rimeligt var, af St. Lucas Akademister. Deraf kom det da ogsaa, at det slet ikke vilde lykkes Salvator, i Rom at omgive sig med samme Glands nu, som i fordums Dage. Istedetfor det store Værksted, hvori Roms Stormænd før havde opsøgt ham, blev han hos sin gamle Catterina, hos sit grønne Figentræ.

Meer end billigt gik denne Vanskiebne Salvator til Hierte, ja han følte, hvorledes en snigende Sygdom borttærede hans bedste Livsmarv. I denne Stemning udkastede og udførte han to satiriske Malerier, der satte hele Rom i Oprør, saa Forfølgelserne

mod ham bleve tusindgange værre end før. Catterina advarede ham med Taarer i Øinene. Vel havde hun bemærket, at fordægtigt Pak om Natten havde sneget sig om Huset og luret paa Salvator. Han indsaae, nu var det Tid at forlade Rom: Catterina og hendes gode Døttre vare de Eneste, han skiltes fra med Smerte. Efter Hertugen af Toskanas gientagne Opfordring begav han sig til Florents, og her offredes ham i rigeligt Maal al den Hæder og Ære, han var værd. Hertugens glimrende Gaver, de høie Priser, han fik for sine Malerier, satte ham snart istand til at beboe et prægtigt Pallads, og her samledes hiin Tids berømteste Digtere og Lærde om ham. Disse Forsamlinger kaldte man dengang Academia de' Percosi.

Men ligesom nu Salvators Aand gandske viede sig Kunst og Videnskab, saaledes oplivedes hans Hierte hos Antonio Scacciati, der med den huldе Marianna førte et herligt og sorgfrit Kunstnerliv. De mindedes ridt den gamle bedragne Signor Pasquale, og hvorledes Alt var tilgaaet i Niccolo Mussos Theater. Antonio spurgte Salvator, hvorledes han han havde kunnet vinde ei blot Musso, men ogsaa den fortræffelige Formica og Agli for Sagen; Salvator meente, det havde været ham let, da Formica havde været hans bedste Ven i Rom, saa han med Lyst og Kiærlighed havde udført paa Theatret, hvad han, Salvator, opgav ham. Antonio forsikkrede derimod, at han, hvormeget han end maatte lee ad hiint Optrin, der havde skabt hans Lykke, dog af Hiertet ønskede at forsone den Gamle, saameget mere, som

Marianna ofte maatte fælde Taarer over, at hendes Faders Broder skulde gaae i Graven med Had til hende. Salvator trøstede Parret med, at Tiden og Tilfældet, der ofte havde jevnet langt værre Ting, vel ogsaa vilde jevne denne. — Vi ville faae at see, at en prophetisk Aand besielte Salvator.

Nogen Tid var gaaet, da Antonio en Dag, aandeløs, bleg som Døden, styrtede ind i Salvators Værksted. „Salvator — raabte han — min Ven — min Beskytter! Jeg er forloren, hvis I ei hielper mig! — Pasquale Capuzzi er her; han har udvirket en Arrestbefaling mod mig, som hans Nieces Bortfører!

Men — sagde Salvator — hvad kan han gjøre Jer nu? Er I da ikke ved Kirken forbunden med Eders Marianna? — „Ak, svarte Antonio gandske fortvivlet: selve Kirkens Velsignelse kan ei beskierme mig! — Himlen maa vide, hvorledes det er lykkets den Gamle, at nærme sig Pavens Nepote. Nok, Nepoten er det, der har taget sig af hans Sag og givet ham Haab om, at den hellige Fader vil erklære mit Ægteskab for ugyldigt, ja det som mere er, give ham, den Gamle, Dispensation til at ægte hans Niece!"

Holdt, raabte Salvator, nu forstaaer jeg Alt! Det er Nepotens Had til mig, der truer Eder med Undergang. Jeg har ved et af mine Malerier krænket ham til Døden. At det var mig, der hialp Jer til Eders Marianna, det veed ei blot Nepoten, men hele Rom; Grund nok til at forfølge Eder, da han ei kan række mig! — Men ogsaa Grund nok for mig

til at opbyde alle mine Kræfter for Eders Skyld. Og — ved alle Helgene, jeg veed ikke, paa hvad Maade jeg skal hielpe Eder!

Dermed lagde Salvator, der hidtil uafbrudt havde arbeidet paa et Malerie, Pensel, Palette, Maalestok bort, stod op fra Staffelinen, og gik med korslagte Arme op og ned i Stuen nogle Gange, medens Antonio, gandske hensunken i sig selv, stirrede paa Jorden. — Omsider standsede Salvator og raabte smilende: Hør, Antonio, jeg kan ikke redde Jer, men En veed jeg dog, som baade vil og kan, og det er — Signor Formica! — „Ak, sagde Antonio, spot ikke en Ulykkelig, for hvem der ingen Redning gives meer!" — Vil I atter fortvivle? raabte Salvator: jeg siger Eder, Antonio, Ven Formica vil hielpe i Florents, som han har hiulpet i Rom. Gaae smukt hiem, trøst Eders Marianna, og vent rolig paa Udfaldet. Jeg haaber, I er beredt at giøre, hvad Signor Formica, der virkelig befinder sig her, forlanger af Jer! — Antonio lovede det med atter opdæmrende Haab.

Signor Pasquale Capuzzi undredes ikke lidet, da han fik en høitidelig Indbydelse fra Academia de' Percosti. „Ha — raabte han — her i Florents er det altsaa, man kiender og vurderer den med de fortræffeligste Gaver udstyrede Pasquale Capuzzi!" Saaledes overvandt Tanken om hans Kunst og om den Ære, man viste ham paa Grund af den, al den Uvillie, han ellers maatte nære mod en Forsamling, i hvis Spidse Salvator Rosa stod. Den spanske Hædersdragt blev omhyggeligere udbørstet end nogen

sinde, den spidse Hat smykket med en ny Fieder, Skoene forsynede med nye Baandsløifer, og saaledes betraadte Signor Pasquale, glimrende som en Guldtorbist, Salvators Huus. Den Pragt, han saae sig omgiven af, selve Salvator, der modtog ham, klædt som en Fyrste, indgiod ham Ærbødighed, og — som det pleier at gaae med smaaelige Siele, som, først stolte og opblæste, strax krumme sig i Støvet, saasnart de føle en overlegen Magt — Pasquale var gandske Ydmydhed og Hengivenhed for den samme Salvator, han i Rom saa kiækt gik paa Livet.

Fra alle Sider viste man Signor Pasquale saamegen Opmærksomhed, beraabte sig saa ubetinget paa hans Dom, talte saameget om hans høie Fortieneſter af Kunsten, at han følte sig som gienfødt, og en besynderlig Aand vaagnede i ham, saa han virkelig ikke talte nær saa eenfoldigt om mange Ting, som man havde skullet vente. Kom nu hertil, at han aldrig i sit Liv var bleven herligere beværtet, aldrig havde smagt mere begeistrende Viin, saa kunde det ikke feile, at hans Lyst maatte stige høiere og høiere, og han gandske glemte det fatale Anliggende, der havde bragt ham til Florents. Akademikerne pleiede ofte efter Maaltidet til deres Moerskab at give smaae improviseerte theatralske Fremstillinger: ogsaa idag besluttede de, at ende Festen med en saadan. Salvator bortfiernede sig strax, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger.

Ikke længe varede det, før Træerne ved Enden af Spisesalen, der lignede en yndig Lund med duftende Buske og Blomster og pladskende Springvand,

begyndte at røre sig, og man saae et lille Theater med nogle Sæder for Tilskuerne. — „Alle Helgene! — raabte Pasquale Capuzzi forfærdet — hvor er jeg? Det er Niccolo Musso's Theater!" — Uden at agte paa hans Udraab, greb et Par alvorlige Mænd af Selskabet ham ved Armen, førte ham til et Sæde tæt foran Theatret, og toge Plads hver ved sin Side af ham. Neppe var dette skeet, før — Formica viste sig paa Theatret, som Pasquarello!

„Forrykte Formica!" skreg Pasquale, idet han sprang op, og med knyttet Næve truede mod Theatret. Men begge Naboernes alvorligtstraffende Blikke bøde ham Rolighed og Taushed. Pasquarello hulkede, græd, trættedes med Skiebnen, der beredte ham lutter Jammer og Hiertesorg, forsikkrede, han vidste slet ikke mere, hvorledes man bar sig ad, naar man vilde lee, og sluttede med, at han i sin Fortvivlelse gandske vist vilde skiære Halsen over paa sig, hvis han kunde see Blod, uden at falde i Afmagt, eller styrte sig i Tiberen, hvis han blot i Vandet kunde lade den fordømte Svømmen være.

Nu treen Doctor Gratiano ind, og spurgte Pasquarello om Aarsagen til hans Bedrøvelse. Han spurgte igien, om han ikke vidste, hvad der havde tildraget sig i hans Herres, Signor Pasquale Capuzzi's Huus, om han ikke vidste, at en Satans Skurk havde bortført den hulde Marianna, hans Herres Niece?

„Ha — mumlede Capuzzi — jeg mærker, I vil undskylde Jer hos mig, Signor Formica; I ønsker min Tilgivelse! Nu, vi vil see til!" — Doctor Gratiano yttrede sin Deeltagelse, og meente, Skur-

ken maatte have baaret sig meget listigt ad, for at undgaae alle Capuzzis Efterstræbelser. — Hoho, svarte Pasquarello, det maatte Doctoren ikke indbilde sig, at det er lykkedes Skurken Antonio Scacciati, at undvige den kloge, af mægtige Venner understøttede Signor Pasquale; Antonio var arresteret, hans Ægteskab med den bortførte Marianna erklæret ugyldigt, og hun igien i Capuzzis Magt!

„Har han hende igien — skreg Capuzzi ude af sig selv — har han hende igien, den gode Pasquale? har han sin Due igien, sin Marianna? — Er den Skurk Antonio arresteret? — O, velsignede Formica!"

I tager — sagde En af hans Naboer med streng Alvorlighed — I tager for levende Deel i Skuespillet, Signor Pasquale! — Lad dog Skuespillerne tale allene, som sig hør og bør! — Beskæmmet satte Pasquale sig ned igien. Doctor Gratiano spurgte, hvad der da videre havde tildraget sig? Der er bleven holdt Bryllup, vedblev Pasquarello: Marianna har angret, hvad hun havde giort, Signor Pasquale faaet den ønskede Dispensation af den hellige Fader, og ægtet sin Niece! — „Ja, ja — mumlede Pasquale, idet hans Øine straalte af Henrykkelse — ja, ja, min bedste Formica, han ægter den søde Marianna, den lykkelige Pasquale! — Han vidste jo, at den søde Due stedse har holdt af ham, at kun Satan forførte hende." — Saa var — sagde Doctor Gratiano, jo Alting i sin Orden. — Da begyndte Pasquarello at hulke og græde langt værre end før, og faldt endelig, som overmandet af den græseligste Smerte, i Afmagt.

Doctor Gratiano løb ængsteligt omkring, beklagede, at han intet Hovedvandsæg havde hos sig, søgte i alle sine Lommer, fik endelig fat paa en stegt Kastanie og holdt den under den Afmægtiges Næse. Han begyndte at nyse stærkt, bad Doctoren undskylde hans svage Nerver, og fortalte, hvorledes Marianna straxefter Bryllupet var falden i den dybeste Tungsindighed, stedse havde nævnet Antonio og behandlet den Gamle med Afsky og Foragt. Gandske forblindet af Skinsyge og Forliebelse havde han martret hende med sin Galskab paa den uhørteste Maade. Nu anførte Pasquarello en Mængde vanvittige Streger, som Pasquale havde begaaet, og som man virkelig fortalte om ham i Rom. Gandske urolig rokkede Signor Capuzzi frem og tilbage paa sit Sæde, og mumlede derimellem: „Fordømte Formica — Du lyver — hvilken Satan regierer Dig?" — Kun de strenge Naboer, som bevogtede ham med dybalvorlige Blikke, holdt hans Vredes vilde Udbrud tilbage. — Pasquarello sluttede med, at den ulykkelige Marianna omsider havde lagt under for den utilfredsstillede Kiærligheds-længsel, den dybe Græmmelse og de tusindfoldige Qvaler, den forbandede Gamle havde beredt hende, og var død i sin Alders Blomster.

Samme Øieblik hørte man et rædselfuldt de profundis, istemmet af hule, hæse Struber, og Mænd i lange sorte Talarer fremtraadte paa Scenen, bærende en aaben Kiste, hvori man saae den hulde Mariannas Liig, hyllet i hviden Dødningliin. I dybeste Sorg vandrede Signor Pasquale Capuzzi bagefter, høithylende, slaaende sig for Brystet, fortvivlet raabende: O Marianna, Marianna! — Som Ca-

puzzi nedenfor fik Øie paa sin Mariannas Liig, begyndte han at jamre høit, og begge Capuzzi'er, han paa Theatret og han nedenfor, hylte og skrege i hjerteskiærende Toner: O Marianna — o Marianna! — o jeg Ulykkalige! — Vee mig! Vee mig!

Man tænke sig den aabne Kiste med det huldе Barns Liig, omgiven af sortklædte Mænd, deres rædsomthvinende de profundis, derhos de narriske Masker, Pasquarello og Doctor Gratiano, der udtrykke deres Smerte ved det latterligste Gebærdespil, og nu begge Capuzzi'erne hylende og skrigende i fuld Fortvivlelse! — Sandelig, Alle, der saae det sælsomme Skuespil, maatte, selv i den gale Latter, de opsloge over den underlige Gamle, føle sig gjennembævede af Forfærdelse.

Nu formørkedes pludseligt Theatret med Lyn og Tordenslag, og op af Dybet steg et blegt Spøgelse, der bar Capuzzis afdøde Broder Pietros, Mariannas Faders, tydelige Træk. — „Forrykte Pasquale — hylte Skikkelsen huult og græsseligt — hvor har Du min Datter? — Fortvivl, mit Barns fordømte Morder! — I Helved finder Du Din Løn!"

Capuzzi paa Theatret sank som lynslagen ned, men samme Øieblik styrtede ogsaa Capuzzi nedenfor bevistløs til Jorden. Buskene raslede, og forsvunden var Scenen og Marianna og Capuzzi og Pietros græsselige Spøgelse. Signor Pasquale Capuzzi laae i saadan dyb Afmagt, at det kostede Møie, igien at bringe ham til sig selv.

Omsider vaagnede han med et dybt Suk, strakte begge Hænder hen for sig, som om han vilde bortjage det Gruelige, og raabte: forlad mig, Pietro! —

Derpaa styrtede en Taarestrøm af hans Øine og han græd og hulkede: Ak Marianna — mit huldе kiære Barn! Min Marianna!

Besinder Eder, sagde nu En af Selskabet: kun paa Theatret har J jo seet Eders Niece død. Hun lever, hun er her, for anraabe Eder om Tilgivelse for det ubesindige Skridt, hvortil Kiærligheden, vel ogsaa Eders uoverlagte Forhold forledte hende.

Nu styrtede Marianna og bag hende Antonio Scacciati frem af Salens Baggrund for den Gamles Fødder. Straalende i usigelig Ynde kysfede Marianna hans Hænder, vædede dem med hede Taarer, bad ham tilgive hende og hendes Antonio, med hvem hun var forbunden ved Kirkens Velsignelse.

Pludseligt sloge Ildflammer op i den Gamles dødsblege Ansigt, Raserie lynte af hans Øine, han raabte med halvqvalt Røst: Ha, Forræder! — giftige Slange, som jeg har næret i min Barm til min Fordærvelse! — Men nu treen den Ærværdigste af alle Akademikerne frem og sagde, Han, Capuzzi, havde i Skuespillet seet den Skiebne, der uden Redning vilde ramme ham, hvis han vovede at udføre sit onde Anslag mod Mariannas og Antonios Rolighed og Lykke. Han skildrede med skarpe Træk forliebte Gamles usalige Vanvid, og derimellem raabte Marianna: „O min Onkel, jeg vil jo ære og elske Eder som min Fader! J giver mig den bittre Død, hvis J berøver mig min Antonio.“ Og alle Digterne, der omgave den Gamle, raabte eenstemmigen, det var umuligt, at en Mand som Signor Pasquale Capuzzi, Kunsten huld, selv den fortræffeligste Kunst-

ner, ei skulde tilgive, ei være den huldeste Qvinde i Faders Sted, ei med Glæde erkiende den af hele Italien høitvurderede Kunstner Antonio Scacciati for sin Svigerson.

Man mærkede tydeligt, hvorledes det arbeidede i den Gamles Inderste. Han sukkede, han stønnede, han holdt Hænderne for Ansigtet, han saae snart paa Niecen, snart paa Antonio, hvis glimrende Dragt og rige Hæderskiæder nokſom forkyndte hans høie Kunstnerroes.

Forsvundet var al Raserie af Capuzzis Aasyn, han sprang op med tindrende Blikke, han trykte Marianna til sit Bryst, han raabte: „Ja, jeg tilgiver Dig, mit elskede Barn, jeg tilgiver Eder, Antonio! — Langt være det fra mig, at forstyrre Eders Lykke. I har Ret, mine værdige Herrer. I Billedet paa Theatret har Formica viist mig al den Ulykke, der vilde rammet mig, hvis jeg havde udført mit vanvittige Anslag. — Jeg er helbredet, Himlen være lovet! — Men hvor er Signor Formica, hvor er min værdige Læge, at jeg kan takke ham? Den Forfærdelse, han har vidst at bringe over mig, har gandske omskabt mig."

Pasquarello traadte frem. Antonio favnede ham og raabte: „O Signor Formica, som jeg skylder mit Liv, mit Alt, kast Eders Maske, at jeg kan skue Eders Aasyn og lære Jer at kiende!"

Pasquarello aftog den kunstige Maske, der syntes et naturligt Ansigt, da den ikke hindrede Minespillet i mindste Maade, og denne Formica, denne Pasquarello var forvandlet til — Salvator Rosa!

„Salvator!" raabte fulde af Forundring Marianna, Antonio, Capuzzi. — „Ja," sagde den forunderlige Mand: „Salvator Rosa er det, Romerne nægtede deres Hylding som Maler, som Digter. Uden at de ahnede det, har han som Formica, paa Riccolo Mussos lille fattige Theater, over et Aar næsten hver Aften begeistret dem til det meest stormende Bifald. Salvator Formica er det, der har hiulpet Dig, min elskte Antonio!"

„Salvator — begyndte nu den gamle Capuzzi — Salvator Rosa, saa meget jeg end har holdt Jer for min værste Fiende, har jeg dog stedse beundret Eders Kunst, men nu elsker jeg Eder som den værdigste Ven, og tør vel bede Eder om en Tieneste!" — „Siig — svarte Salvator — siig, min værdige Signor Pasquale, hvori kan jeg da tiene Eder med mine ringe Kræfter?"

Nu opdæmrede atter i Capuzzis Aasyn hiint sødlige Smiil, der, siden Marianna bortførtes, var forsvunden deraf. Han greb Salvators Haand og hviskede: „Min bedste Signor Salvator, I formaaer Alt over den vakkre Antonio; bed ham i mit Navn tillade, at jeg henlever den korte Rest af mine Dage hos ham og min kiære Datter Marianna, og modtage hendes Mødrenearv, som jeg tænker at forøge med en anseelig Brudegave! — Men saa maa han ikke heller see suurt, om jeg engang imellem kysser det søde Barns hvide nydelige Haand — ei heller maa han undslaae sig for, i det Mindste hver Søndag, naar jeg gaaer i Messen, at studse min Knebelsbart.

Salvator havde Moie med at undertrykke et Smiil; men før han kunde svare, forsikkrede Antonio og Ma-

rianna, de vilde først da troe ret paa hans Forsoning, naar han som en elsket Fader betraadte deres Huus, for aldrig at forlade det. Antonio tilføiede endnu, at han ei blot om Søndagen, men hver Dag vilde studse Capuzzis Knebelsbart paa det zirligste, og nu var den Gamle lutter Fryd og Salighed. Imidlertid havde man beredt et kosteligt Aftensmaaltid og i den gladeste Stemning gik Alle tilbords.

(E. T. A. Hoffmann.)

De og Du.

En ung Ægtemand maatte endnu i Hvedebrødsdagene giøre en liden Reise. Naturligviis skrev han allerede fra den første Station et yderst smægtende Brev til sin smukke unge Kone, men at sige Du til hende deri, kunde han endnu ikke overtale sig til. — Blandt andet spurgte han hende, om hun ogsaa var gandske lykkelig, eller om der var Noget ved ham, som mishagede hende. Gierne — saa forsikkrede han — vilde han stræbe at aflægge Alt, hvad der kunde forstyrre den reneste Kiærlighed et Øieblik. Herpaa fik han følgende Svar:

„Nei, kiære Carl, jeg er gandske lykkelig — paa en Bagatel nær. Og den er? — Jeg hader det kolde De. — Dig har jeg ingen Bebreidelser at giøre, men Dem. Skal Kiærlighed laane sit Sprog af Konvenientsen? — Amor er født blandt

Grækerne, der alle raabte ham imøde: Vær Du velkommen! — Den hulde Dreng bliver bange, saa ofte han hilses med De, thi han bilder sig ind, Talen er om flere Personer, og bliver skinsyg. Det kolde De dræber al Fortrolighed. Naar Ømhed overvælder et Hierte, er Du det Første, som slipper ud deraf; De bliver exileret: Assembleer ere dets Forviisningssted. — Kommer De snart tilbage? Jeg ønsker blot at skue Dig igien. — Jeg er Deres lykkelige Gemalinde, men tusindgange hellere var jeg endnu Din lykkelige Kone.

Svar.

Jeg føler, at De har Ret, og iler at sige Dig det. Dog var det utaknemmeligt af os Begge, om vi gave det gode De Løbepasset med haanlige Ord; det fortiener dog i det mindste en venlig Afsked. Thi der var en Tid, da De indførte mig hos Dig, og skiøndt jeg fra første Øieblik tilbad Dig, torde jeg dog ikke sige Dem det. Du herskede incognito i mit Hierte; kun hvad Læberne talte, hørte De. Ja, De har skaffet mig det søde Held, Du skiænker mig, derfor freder jeg derom. Men da det er faldet i Unaade hos Dig, skal det ogsaa for evigt være forviist fra Dem. Alt forlængst havde mit Hierte tilhvisket mig, at jeg kun længtes efter Dig; Vanen allene var Skyld i, at jeg i mit sidste Brev skildrede Dem denne Længsel. Men nu er det fast besluttet, at jeg for sidste Gang har tilskrevet Dem, og at jeg aldrig kommer tilbage til Dem. I Dine Arme flyver

Din trofaste Carl."

Hurra.

„Hvor dog Carl bliver længe borte!" klynkede den lille Ferdinand. „Er der da slet intet Brød mere i Skabet, Moder! kun en lille Skorpe?" — „Slet intet, kiære Ferdinand!" sukkede Moderen, og reiste sig fra Spinderokken, for at indslutte ham og hans ældre Broder Vilhelm i sin moderlige Favn, i det hun tørrede en Taare af Øiet. Endskiøndt den otteaarige Vilhelm selv var hungrig — thi Solen var endnu ikke nedsunken bag Vestens rødmende Høie, da den lille Familie fortærede de sidste kummerlig samlede Brødsmuler, og allerede for flere Timer siden glimrede dens Purpurskiær igien — søgte han at trøste den grædende Ferdinand, og bad Moderen, om de maatte gaae ud i Gadedøren, for at modtage den ældre Broder. Hun tillod det, og nu fløde hendes Taarer ustandsede, ved Tanken om hendes ulykkelige Børn, dem hun med al hendes Strædsomhed ei var istand til at forskaffe Livets første Fornødenheder.

Endelig kom Carl, men — uden Brød. Han havde været hos Bageren, for at bede ham, blot endnu denne Gang at borge dem et; han havde beskrevet ham deres Nød; men alt forgiæves. „Ikke eet eneste Stykke" — svarede den haarde Mand — „betroer jeg Eder, førend I betale det I allerede have faaet." — Bedøvet ved dette Tordenslag, sank Moderen kraftesløs tilbage paa Stolen. Vilhelm og Ferdinand havde sat sig i en Krog paa Gulvet, og om-

armede hinanden med Taarer. Pludseligt sprang de op og nærmede sig Døren. „Hvor vil I hen, Børn?" spurgte Moderen. „Bede om en Almisse, kiære Moder!" svarede Vilhelm. „O lad os gaae! vi vil kiøbe Brød derfor til Dig og Carl og os Alle!" Ogsaa Carl forenede sine Bønner med deres, da han ingen anden Udvei saae til deres Frelse.

Efter en lang Kamp med sig selv gav Moderen endelig sit Samtykke. „Ja Børn!" — sukkede hun: „vi ville — betle! Du, Carl, være den første, der udkaares til denne sørgelige Forretning. Gaae! — bed om Almisse! — Ak! stakkels Barn! Du kommer ofte til at gientage Din Bøn, førend det lykkes Dig at blive hørt. Forgieves vil Du komme til at banke paa mangt et koldt Marmorhierte. Folk vil i det høieste beklage og — afvise Dig. Gaae taus frem ad Din Vei, indtil Du finder et Menneske, og naar Du har Forhaabning herom, søg da at røre hans Hierte, og vend hurtig tilbage til os igien!" Carl trykkede et kiærligt Kys paa hendes Læber, og gik.

Tabet af hendes elskede Mand, der i Livets kraftfuldeste Alder maatte bløde for Fædrelandets Forsvar, nedtrykte den kiærlige Hustrue usigelig. Ei følede Fru Hellborn den frygtelige Afstand, der var imellem hendes forrige Velstand i det fædrene Huus, og de kummerfulde Omstændigheder, i hvilke hun ved Mandens Død blev sat med sine trende Sønner — uden naar hun med Vemod tænkte sig disse hendes elskede Børns mørke Udsigter i Fremtiden. Allerede mange smertelige Erfaringer havde hun giort i Lidelsernes Skole, og efter flere Ugers Sygdom arbeidede hun første Gang

ved Spinderokken den Dag, da hun udsendte sin Søn i den sørgelige Forretning, at bede om Brød til sig selv og Sine.

Kun alt for rigtigt havde Moderen forudsagt Carl hans Skiebne, da han tiltraadte sin Vandring. Paa mangt et Huus kastede han kun i Forbigaaende et veemodigt Blik; thi den Modtagelse, han allerede flere Steder havde maattet taale, nedslog aldeles hans Mod. Hvor man var naadigst, hed det: Gaae Dreng, gaae i Guds Navn! paa andre Steder stødte man man ham med Skieldsord paa Døren. Endelig kom han til Torvet. Hans taarefyldte Øine opdagede en Fremmed, der med Hovedet nedsænket imod Brystet hældede sig op til en Pille, paa hvilken en Plakat var opslagen. Skiælvende nærmede Carl sig den Fremmede, og gientog den allerede oftere fremførte Bøn. Men denne hørte ham ikke. Længe stod han hensunken i dyb Grublen. Carl vovede ikke at forstyrre ham. Da han endnu engang havde dristet sig til at yttre sin Begiering, men den Ubekiendte blev ubevægelig, udbrød han med Vemod: „O hvor Menneskene dog ere haardhiertede! Den gamle Wolf havde Ret, naar han sagde til min Fader: Hellborn, Hellborn....“

„Hellborn?“ — raabte den Ubekiendte, i det han ligesom foer op af en Drøm — „hvo nævnte dette Navn?“ — „Jeg, min Herre“ — svarede Carl, i det han beskeden nærmede sig — „jeg talede om min afdøde Fader.“ — „Han var Din Fader? Edvard Hellborn?“ — „Ja, Edvard Hellborn.“ — „Og han er ikke mere? — O Ven, Ven!“ — „Ak Herre!

dersom han var Deres Ven, saa forbarm Dem over hans Børn og deres Moder!"

Med den lidende Uskyldigheds hele Veltalenhed skildrede Carl ham deres ulykkelige Forfatning. Den Fremmede stirrede længe paa ham; endelig syntes en pludselig opstigende Tanke at vækkes i hans Siel. Han ilede henimod Pillen, paa hvilken Plakaten var heftet, og da hans rullende Øine havde giennemløbet den, udbrød han: „Ja, saa forekommer jeg Loven. O, værer kun ikke bange, I Feige! Ulven er forvandlet til et Faar, han afkaster sin Pelts, og Tiggeren giør sig en Klædning deraf. Lastens Bygning styrter sammen, og af dens Ruiner opstaaer Dyden stor og mægtig. Skynd Dig, Dreng! før mig til Din Moder!" Han greb den forskrækkede Carl ved Haanden, og styrtede bort med ham.

I sit Kabinet sad Landets værdige Fyrste, og giennemsaae med en sielden Taalmodighed de forskiellige Bønskrifter og deslige, som vare ham tilsendte. Hist mørknedes hans Øie ved at giennemskue den kun altfor tydelige Sandhed i de foredragne Klager over en uværdig Embedsmand. Her opklaredes det igien ved et rørende Taksigelsesskrift fra Indvaanerne i den nylig afbrændte Nabobye, som han kraftigen havde understøttet. Smilende lagde han den sidste Ansøgning paa Bordet, hvori Avisbudet Hans Hazenfras, efterat han paa den latterligste Maade havde udviklet sine Fortieneſter, anraabte om den Naade, at torde sætte et Von foran sit Navn, imod at give Slip paa alle Adelens Rettigheder for den blotte Titel; da Kammertieneren meldte, at en Kone derfra Byen og en

Fremmed ønskede at vorde indladte. Han tillod det. — Med Fru Hellborn indtraadte den Ubekiendte, der havde talt med Carl paa Torvet. Stivt heftede sig Fyrstens Blik paa den sidste, der med naturlig, men dog tillige trodsig Anstand bøiede sig og sagde: „Tilgivelse, Fyrste! om der, i det jeg træder ind i dette Tempel, hænger Støv ved mine Fødder; jeg kommer, for at afryste det her. Tilgivelse, om min Tale mangler Etikettens fiint slebne Guldspids, om jeg taler til Dig i en Mands naturlige Sprog, som i mange Aar kun i Forbigaaende saae den dannede Verden, og som aldrig har dvælet ved noget Hof." — „Kom kun nærmere, Fremmede! og tael som Dit Hierte byder Dig! hvem er Du?" — „En Forræder!" svarede den Ubekiendte, og Fru Hellborn traadte forskrækket tilbage. — „Kommer Du maaskee fra Fiendens Land for at opdage os vigtige Hemmeligheder?" — „Vigtige Ting! Muldvarpen har faaet Øine; den gaaer ikke længere i Mørke. Men, det vil bringe den Døden. Den seer Lyset, og iler lige i dets Flamme. Ikke sandt, det gior Dig ondt for det stakkels Dyr? Men, Muldvarpen er lykkelig; den døer, men den søger sig kun derved et bedre Opholdssted." — „Forklar Dig tydeligere — sagde Fyrsten — jeg forstaaer Dig ikke!" — „Ja, jeg vil være tydeligere. Jeg vil antænde et Lys for Dig, græsseligere end Midnattens Lyn! Det er endnu ingen Time siden, jeg paa det nye Torv blev opmærksom paa en Plakat, der forkynder Din Villie. Der er grundet Formodning, hedder det deri, at den berygtede Røverhøvedsmand Hurra opholder sig her i Byen. Du lover derfor den,

som overleverer ham levende i Dine Hænder, 1000 Louisd'ors. Er denne Bekiendtgiørelse sandfærdig, og Du vil holde hvad der bliver lovet?"

„Til Punkt og Prikke — svarede Fyrsten — ved mit fyrstelige Ord!" — „Velan, saa see i mig den berygtede Hurra! — og denne Kone, en fattig Enke, der er Moder til tre Børn, faaer de tusinde Louisd'ors." — „Jeg — udbrød Fru Hellborn — af en Forbryder? — skal jeg forbande Dig, Hurra! eller takke Dig?" — „Ingen af Delene! Til Forbandelse er Handlingen for ædel; til Tak ikke ædel nok. Gaven tilhører Din afdøde Mand, der i bedre Tider var min Ven. Og, havde det end ikke været, hvad Tak fortiener den, der kied af sin Klædning kaster den paa Gaden, og passer det saa, at den falder for en Betlers Fod. Min Død var besluttet hos mig selv, førend jeg kiendte Dig og Dine Lidelser. Og havde jeg end Ret til at fordre nogen Tak: vilde ikke denne falde bort over min Egennytte? Seer Du ikke min Gevinst ved denne Handling? — den udsoner mig med mig selv — og, i det mindste i nogen Henseende, ogsaa med Verden!"

„Du lyver, Menneske!" — udbrød Fru Hellborn, i det hun opvaagnede af dyb Eftertanke — „Hurras Syselighed og Din Sieleadel; hvilken Modsigelse!"

„I Sandhed, Du er mig en uopløselig Gaade — sagde Fyrsten — fortæl mig oprigtig Din Historie!"

„Du skal høre den. I et Pallads, som dette, blev jeg født. En fornem Vellystling omfavnede en smuk borgerlig Pige, og denne Omfavnelse gav mig Livet. Min Moder blev forjaget, førend hun endnu

følede de efter Kampen tilbagevendende Kræfter. Hun beraabte sig paa det givne Ægteskabsløfte, men — Haanlatter var det Svar hun fik. En gammel velhavende Beslægtet laante os Huus. Min Moder syntes fra den Tid af kun at kiende to Følelser: grændseløs Kiærlighed til mig og et bittert uudslukkeligt Had til hendes Forfører. Af hendes Bryst inddrak jeg disse modsigende Følelser. Medens jeg var en lille Dreng kunde jeg glæde mig ved en Knappenaal, som var farvet med en af mine Legekammeraters Blod, og i næste Øieblik begræd jeg en Flue, som havde indviklet sig i dens Forfølgeres Net. Tidlig mistede jeg min Moder. Drengen blev til Yngling. Med samme Behag sad jeg idag i den Høiestes Tempel, og imorgen — i Vellystens Smuthuller. Med et fyrigt, kogende Blod stod jeg allene, uden Fører, uden Raadgiver. Endelig blev jeg myndig. Jeg fordrede min fordums Velgiørerindes Efterladenskab af min Formynder. Han havde forødt det, og — Øvrigheden tog ham i Beskyttelse —"

„Hvor?" afbrød Fyrsten ham.

„Det hører ikke herhen. Nok! Intet blev mig tilovers uden min Ulykke. Og nu begyndte mit Livs anden og gyseligere Epoke. Vild stormede jeg ind i Verden — utaalmodig og urolig kastede jeg mig omkring, søgte Roe og Trøst — men de vare som Lygtemænd for mig; naar jeg troede at have grebet dem, forsvandt de. Endelig aabnede Krigen mig en Udsigt. Jeg blev Lieutenant ved et Frikorps. Uforsagt saae jeg Døden i Øinene, blev farlig saaret, og — fik, tilligemed mine Kammerater, Afsked, medens jeg

endnu laae under Lægens Haand. Tvivlende om, at der for mig gaves nogen varig Lykke, slog jeg mig, da jeg blev helbredet, til en Røverbande, som jeg faldt i Hænderne paa. Mit Hoved og mit Mod giorde mig snart til dens Høvedsmand. Med Mesterkraft fuldførte jeg mit Værk — I veed, hvad Hurra giorde. Men stedse blev der Modsigelse i mine Handlinger: Idag plyndrede jeg den Rige, imorgen hialp jeg den Fattige. I det ene Øieblik saae jeg med Fornøielse Luerne, som mine Folk havde antændt, at slaae op imod Himmelen, og forvandle Overflødighedens Sæder til Elendighedens Boliger. I det andet reddede jeg en Uskyldig fra hans Bødels Kløer, og giorde ham lykkelig. I den ene Time loe jeg, i den anden skiælvede endog mine Røvere over det Mørke, der hvilede paa min Pande. Saaledes drev jeg det længe, indtil jeg omsider blev kied af mit gyselige Haandværk, og besluttede, for stedse at nedlægge det. Fire Uger er det siden jeg begyndte at sætte dette Forsæt i Værk; i fire Uger har min frygtelige Bande ikke øvet den mindste Uorden. I den Tid vandrede jeg under mange Forklædninger om iblandt Menneskene, og iagttog dem nøie. Den store Hob vakte min Afskye; til de faa Bedres Selskab fandt jeg mig uværdig. Dette modnede den allerede oftere fattede flygtige Beslutning — Selvmord. For mindre end en Time siden havde jeg allerede Haanden paa Pistolen, for med et Tryk at sønderknuse dette med Forbrydelser betyngede Hoved. Da lød pludseligt Navnet Hellborn mig i Øret. Jeg saae mig om, og blev en betlende Dreng vaer, denne Kones Søn.

Hendes Mand var min Ungdomsven, og ofte min advarende Engel. Da vi skiltes ad, sagde han: „Albert, forglem mig ikke gandske!" — Længe har jeg ikke tænkt paa ham; i mange Aar ikke hørt fra ham. Idag finder jeg hans Kone og hans tre Børn fattige og elendige. Jeg besluttede deres Redning, og udfører den med en inderlig Glæde."

Grædende kastede Fru Hellborn sig for Fyrstens Fødder, og bad om Naade for den Ulykkelige, der havde været sin egen Anklager. Hurra tog hende ved Haanden, og bad hende holde inde med sine Forbønner. Fyrsten tørrede sig en Taare af Øiet, i det han bød hende at staae op. „Jeg er Menneske" — udbrød han vemodig — „men mit Lands Love ere mig hellige!"

„Rigtig, Deres Durchlauchtighed!" — afbrød Hurra ham — „Loven tør man ikke forandre. Jeg seer det, Fyrste! Du svæver imellem Dommerstolen og Menneskelighed. Jeg vil gjøre Dig det lettere; jeg vil tage Dommerscepteret fra Dig, og dømme mig: Gud selv høre mig: Jeg vil døe! — her er min Fuldender, og her skal det gaae for sig." Han drog i dette Øieblik en Pistol frem af Barmen.

Forskrækkede ilede Fyrsten og Fru Hellborn hen imod ham, og den tilstedeværende Minister greb ham i Armen, i det han raabte: „Hvad gjør Du? skal Blod bestænke dette Pallads?"

„Pallads!" — skreg Hurra — „et græsseligt Ord! Kilden til alle mine Lidelser! Bedre at det bliver bestænket, end at jeg længere skal omslæbe mit

elendige Liv. Døden er mit Ønske. Skal jeg først tilbetle mig den for Din Domstol? — Let og blidelig er den i min Haand, og jeg kan spare mig for de Qvaler, hvortil Eders Dom bestemmer Forbryderen. Døden har jeg fortient — den vil jeg have. Det er ikke Selvmord, det er Lovens Opfyldelse."

I dette Øieblik spændte han Pistolen og giorde en Bevægelse mod sit Hoved. Ministeren greb ham med al sin Styrke; Fru Hellborn faldt i hans Arme, og Pistolen gik af uden at træffe. Hurra kastede den uvillig hen ad Gulvet, og som et Lyn styrtede Ministeren ud af Døren efter Vagt.

Bønlig tryglede Fru Hellborn ham om at lade den skrækkelige Tanke fare. Fyrsten nærmede sig ham med Mildhed. „Ulykkelige! Du tør ikke døe, uden at have giort Fyldestgiørelse."

„Døden, som tilintetgiør Forbryderen, og frelser en ulykkelig Familie fra uforskyldt Elendighed — denne Død skulde ikke være Loven ligesaa fuldkommen Fyldestgiørelse, som om den ved Dine Bødlers....

„Og hvor blev Eders Røverbandes Forraad?"

„En frygtelig Eed, som enhver Enkelt maatte aflægge for mig, adskilte for evig vor Bande. De af den, som kunde føre Gevær, tog for fire Uger siden Tieneste i et Korps, som blev hvervet til fremmede Lande, og ere allerede indskibede."

Han standsede et Øieblik, og da han hørte Trinene af den kommende Vagt, raabte han: „Hør — Ravneklørne — Dit Ord, Fyrste! kun endnu engang Dit Ord! — Ha! saa giftig som Din Taushed var endnu aldrig en Tyrans Sprog!"

Ministeren indtraadte med Vagten. I heftig Bevægelse hævede Hurra sine Øine iveiret, idet han udbrød: „Frygtelige Dommer heroven! sønderknuus med Dit Lyn dette forbryderske Hoved! — Fyrste! Forbandelse — græsselig Forbandelse komme over Dig, om Du hevner mine Synder paa denne Uskyldige! Jeg maa, jeg maa!"

Og førend man kunde forhindre det, rev han en allerede opspændt Pistol frem, og skiød sig giennem Brystet.

Fru Hellborn sank jamrende paa Knæe, i det han styrtede til Jorden. Endnu fremstammede den Døende: „Fyrste! — Dit Ord!" — og lukkede for evig det matte Øie.

(V. Aschenberg.)

Forsoningen.

(En paa Sandhed grundet Fortælling.)

Natalie havde af Naturen faaet to Gaver som man ikke sielden finder samlede hos hendes Kiøn, men sielden i god Forstand: et Hierte, aabent for alt Skiønt og Ædelt, og et let Sind, der kun behøvede at misledes for at vorde Letsind. Hun havde, som saamange af hendes Søstre, faaet tvende Opdragelser,

der ikke passe synderlig sammen: den ene af hendes Moder, der indprentede hende Strenghed imod sig selv, Beskedenhed og Sædelighed — og Natalie laante denne Lære et villigt Øre; den anden af hendes Speil, der hver Morgen tilhvidskede hende, at hun var smuk, saa smuk, at hun kunde giøre Fordring paa alle Mandfolks Hylding, — og Natalie maatte have været mindre Fruentimmer, om hun ikke gierne havde lyttet til denne Lærerinde.

Hun levede i tre Aar i den inderligste Forening med Baron v. Bentheim, som hun i sin Ungdom skiænkede Haand og Hierte, og man fandt intet at udsætte paa deres Ægteskab, uden at de levede alt for meget for hverandre og udelukkende beskieftigede sig med sig selv. Gid de dog — mumlede man — engang maatte faae de forliebte Roller udspilt! ja Nogle fandt sig endog forpligtede til at give dem et venskabeligt Vink om, at de giorde sig „latterlige" — !

Efterhaanden saae man Manden mindre beskieftiget om Konen, Konen mindre ødsel med sine Kiertegn mod Manden. Han indfandt sig ikke saa regelmæssig ved hendes Toilette; Hun saae sieldnere paa Uhret, naar han blev ude efter den sædvanlige Tid. Han afslog ikke mere enhver Indbydelse, der ikke gialdt Madamen ogsaa; Hun hang ikke mere saa romantisk paa enhver Spadseretour ved hans Arm. Endelig — jublede Verden — ere de kiede af den evindelige Kurren! og sandelig, det var høi Tid at ophøre med denne gammeldags Kiærlighed!

Neppe havde Baronen udspillet den lidenskabelige Elskerrolle, førend der indfandt sig en Skare af Til-

bedere, der tiltroede sig de fornødne Egenskaber til en saadan. Saalidet imidlertid Natalie syntes at forsmaae den Hylding, man overalt viste hende; saalidet end Baronen med sin overflødige Nærværelse faldt dem besværlig; forkyndte dog alt en lykkelig Forstaaelse, og sex lange Aar havde man forgieves haabet, engang at see en lille mørk Skye at fremtræde paa deres Ægteskabs klare Himmel, da man erfarede — at de havde adskilt sig, og Baronessen reist til L., et gammelt Slot, hvor hendes Moder havde sit Enkesæde.

Som en Lynstraale faldt denne Nyhed paa alle Theeselskaber, og fortrængte en lang Tid Samtalerne om Krig og Veirlig, om de nyeste Moder og Romaner. Tusinde Gisninger, for at forklare dette gaadefulde Syn, giennemkrydsede hinanden, og endte sig omsider alle med — at man ikke vidste, hvad man skulde tænke om hele Sagen. Den blide Natalie, der stedse var sig selv liig, der aldrig brystede sig af en Seier, eller søgte at fravende Nogen en Erobring — var det lykkedes at afvæbne Damernes Misundelse; de tilgav hende hendes Skionhed og Lykke; og ikke engang Mændenes letsindige Mistænkelighed vovede at beskylde hende for noget alvorligt Feiltrin.

Men desto ubarmhiertigere var man imod Baronen. „Sæt endogsaa — henvendte en Dame sig til Kammerherre A*, med en Mine, der belønnede sig selv for den skarpsindige Bemærkning — sæt endog, at hun tilfældigviis var snublet, er da han, der saa villig istemte den galante Tone, ophøiet over alle Bebreidelser?"

„Og — faldt den nygifte Frue v. B* hende i Ordet — en fornuftig Mand kaster i slige Tilfælde et Slør over det, der engang ikke lader sig forandre, og i Grunden maaskee er en meget tilgivelig Svaghed."

„Ja, vist nok! — sukkede Finanzraadinde C*, der stod i Begreb med at skilles fra sin anden Mand — hvor kunde man holde det ud i den kiære Ægtestand, om ikke begge Parter tillukke Øinene?"

„Og har hun ikke — læspede Præsidentinde D*, som under et andægtigt Slør forstod at bedrage sin Mand og en talrig Hær af Tilbedere — stedse opført sig saa anstændig, at end ikke det mistænkeligste Øie fandt en Plet paa hende at dadle? En saadan forsigtig Opførsel tænkte jeg dog kunde fortiene nogen Skaansel!"

„Eller i det mindste — faldt Frøken E* ind — dog ikke den ubehagelige Opsigt, som et saadant pludseligt Brud giør, for hvilket Skammen dog til Lykke falder tilbage paa Manden. Et Menneske, der er istand til en saadan Handling . . . . .

„Som — tog hendes Naboerske Ordet — levende begraver sin Kone i en Udørken . . . .

„Som — lød det videre — ubøielig ved Moderens Taarer, kan nægte hende den eneste Trøst at have sin Datter hos sig i sin Forviisning . . . .

„Nei — istemmede de Alle paa eengang — en saadan Mand fortiener ingen Medlidenhed." Og efter den Tid gjalt Baronen for en følesløs Barbar.

Inderlig bedrøvet levede imidlertid Bentheim paa sine Godser ikke langt fra Wien, uden at bekym-

re sig om, hvad en Verden, han ikke mere befattede sig med, sagde eller tænkte om ham; men heftig bedrøvet over at maatte rive sig los fra en Kone, der var en Forbryderske, og som han dog havde elsket saa inderlig.

Den Utroskab, for hvilken hun bødede, var ham saa klar, at den hævede enhver Tvivl. At opsøge Indvendinger mod hans Sandsers Vidnesbyrd, Undskyldninger hvor der ingen kunde gives, vilde været den utilgiveligste Svaghed.

Efter at den første Storm havde lagt sig, overfaae Baronen med et mørkt Blik sine Forhaabningers ødelagde Sædemark. Bag sig øinede han en øde afblomstret Eng, over hvilken ingen venlig Stierne lyfede. Haabløs kaldte han alt til Hielp, som kunde hærde hans Bryst mod Smerten, for i det mindste at modsætte den glædetomme Fremtid Kulde og Ligegyldighed. Den Scene, der aflagde den hende saa vanærende Tilstaaelse, de forræderske Kiærtegn, med hvilke hun, i hendes Bolers Nærværelse havde spottet ham; hendes haardnakkede Taushed, som, fordi hun ingen Undskyldning var sig bevidst, intet Forsøg vovede paa Udsoning; den Brøden bevisende Roligshed, med hvilken hun fandt sig i at skilles fra sit Barn; den Overbeviisning, at det var hende allene, der havde brudt Eeden, brudt den med den Vished, at hun derved ikke blot vanærede ham for Verden, men endogsaa undergravede hans Hiertes Fred; — disse Ideer, disse Billeder var det, han beskieftigede sig med, og af hvilke han søgte at tilkunstle sig en Roligshed, der ei kunde være varig, fordi den var tilkunstlet.

Deres Hierter havde været sammenknyttede saa fast, deres Følelser sammensmeltet saa nøie, at han, end ikke i sit eensformige Liv havde været istand til at forestille sig Muligheden af sit store Tab. Hendes Sands for alt Skiønt og Ædelt, den Fiinhed, med hvilken hun mødte hans Følelser, og vidste at laane dem et Udtryk, som kun beslægtede Siele kan, vidste at laane det i en Tone, der kom fra Hiertet, og trængte til Hiertet; det sikkre Skridt, med hvilket hun vandrede den smalle Stie mellem tvangfri Sorgløshed og streng Sædelighed: — disse saa længe følte Erindringer overvældede ham. Veemodig vendte han tilbage fra den skiønne Skov, hvor han fordum ved Natalies Side hilsede det gienkommende Foraar, og fra Landmandens Hytte lød Klager over den tabte Moder fra de Uopdragnes og Trængendes Mund. Han gik tilbage til sit Slot, og greb efter den første den bedste Digter, for over Ideeverdenen at glemme den virkelige; og i det Paradis, Digterens Phantasie fremtryllede, fandt han allevegne Spor af sin tabte Lykfalighed; i ethvert Malerie af en skiøn Qvinde, som Begeistringen havde frembragt, Træk af det Billede, han stræbte at udrive af sit Hierte. Mismodig kastede han Bogen bort, venlig slyngede den lille Emilie de smaae Arme om hans Hals og bortkysede Græmmelsen fra hans Pande; men — den talende Lighed med hendes Moder, hendes barnlige Spørgsmaal: „Skal jeg hente Moder, kiære Fader! at hun kan trøste Dig?" trykkede Dolken end dybere i hans Bryst. — „Nei! — raabte han, og følte sig ikke istand til at bestaae i den skrækkelige Kamp — hade Dig kan

jeg ikke, Natalie! Lykkedes det Forføreren at indsysse den erfarne Mands Siel til en ubegrændset Fortrolighed, og unddrage hans koldere Blik det Staal, han havde rettet mod hans Barm! hvor kunde da Din Umistænkelighed, under denne høie Sands for alt Skiønt, denne sværmerske Begeistring, denne fine Forsigtighed for ikke at støde an mod Sædeligheden — ahne et Hierte, der med gyselig Kulde hver Dag kunde beregne de nye Blomster, der skulde dække den Afgrund, i hvilken det stødte Dig ned? Stakkels Bedragne! jeg begræder Dig; men adskilte maae vi for stedse blive! Forræderens Billede, i hvis Arme jeg overraskede Dig, staaer som en ond Aand imellem os, og Forbrydelsens kolde Haand fierner os fra hverandre. Aldrig skal Din Datter erfare den Brøde, der nedtrykker hendes Moder; men heller aldrig nærme hun sig hende, aldrig lære hun af hende at bedrage en lettroende Ægtefælle og forgifte hans Tilværelse!

Ni Aar havde Bentheim tilbragt i denne Eensomhed, et Rov for disse sønderknusende Følelser. Hans Datter — thi han troede ikke med sin mørke Stemning at kunne anvende tilbørlig Omsorg paa hendes Opdragelse — levede som Kostgiengerinde hos Abbedissen i et nærliggende Ursulinerkloster, og denne værdige Kone behøvede kun at udvikle hendes Anlæg og fornye de Indtryk, som hun tidligen havde faaet af sin Moder.

Emilie var nu femten Aar. Elsket af Abbedissen med moderlig Ømhed, belønnet af den velgioren-

de Følelse, ved ny Udvikling af sine Talenter, ved nye Kundskaber, ved ethvert Besøg at overraske sin Fader, og adsprede den Grømmelse, der endnu stedse mørknede hans Pande, følte hun sig dog ikke lykkelig. Det hemmelighedsfulde Mørke, der hvilede over hendes Moders Skilsmisse, den Tilbageholdenhed, med hvilken hendes Fader afviste ethvert Spørgsmaal om dette Punkt, ængstede hendes følende Hierte. Endelig lykkedes det hende at afsmigre ham den Tilladelse, at hun, dog under Abbedissens Opsigt, maatte vexle Breve med hende.

Baronessen berørte i hendes Svar kun løselig den Kummer, hun følte ved at være skildt fra hende; men ethvert Udtryk aandede Moderkierligheden, der søgte at holde sig skadesløs for den lange Fraværelse ved sine Yttringer. Aldrig undslap der hende en Klage; men af den tungsindige vemodsfulde Tone fremlyste et dybtsaaret Hierte, en tung Grømmelse. Ikke en Stavelse nævnte hendes Forhold til Baronen; men iblandt de Lærdomme, hun med rørende Veltalenhed lagde hende paa Hiertet, beholdt barnlig Lydighed og Hengivenhed mod hendes Fader, som de helligste Pligter, den første Plads.

Med vemodig Glæde saae Emilie nu ethvert af hendes Faders Besøg imøde, thi hun havde hver Gang et Brev fra sin Moder at vise ham. Med vaade Øine rakte hun ham det da; Baronen læste det taus, og gav hende det tilbage uden at sige eet Ord. Men, naar han blev allene, seirede Taarerne over den tilbageholdte Smerte, og sprængte den haarde Skal, bag hvilken han unddrog sit Hierte for Datterens for-

skende Blik. „Gud i Himlen! — raabte han — hvo af Dine Engle vil kunne undgaae at falde, naar en Qvinde, med denne Rigdom af Følelser, havde eet svagt Øieblik, naar en Aand af dette sieldne Værd, disse skiønne Grundsætninger, kunde glemme sig selv!"

Natalie talte i sine Breve sielden om sig selv, og endnu sieldnere om sin Sundhedstilstand. Endelig tilstod hun paa Emilies bekymrede Spørgsmaal, at hun følte sig meget svag. Denne Svaghed var en fuldkommen Udtømmelse af hendes Kræfter; kun i svage krampeagtige Anstrængelser glimtede Naturen endnu frem. Selv for hendes Moder skiulte hun længe de Smerter, med hvilke hun kiæmpede; aldrig tillod hun sig Klager.

Omendskiønt det Onde voxede med hver Dag, afslog hun haardnakken alle Lægemidler. „Nei — sagde hun til den ømme Moder, der saa bønlig bad hende at søge Hielp, idet hun trykte de foldede Hænder mod sit Hierte — for mine Lidelser gives der ingen Hielp; men velgiørende Lindring vilde det være mig, om jeg kun een Gang torde trykke min Datter til dette Hierte!"

Tre Dage derefter fik Baronen følgende Brev fra Frue v. Barnfeld:

„Jeg tør ikke længere skiule min Datters meget betænkelige Tilstand for Dem, Hr. Baron! At slutte Emilie i sine Arme er det eneste Ønske der endnu binder hende til denne Verden. At nægt-

te den Lidende denne Trøst, vilde være en Haardhed, som jeg ikke tiltroer Deres Hierte. Det er godt, og vil ogsaa engang blive retfærdigt. Snart, ak alt for snart vil De forgieves begræde den Forklarede; o saa spar Dem i det mindste for den Bebreidelse, at have forbittret hendes sidste Øieblikke! — Der gives et Navn, ved hvilket enhver anden Følelse forstummer. I dette, i Naturens Navn besværger jeg Dem — jeg, den nedbøiede Moder, der staaer paa Grændsen til, ei mere at være Moder — ikke at nægte os denne sidste Bøn. Om otte Dage skal De faae Emilie tilbage."

Mange og forskiellige vare Baronens Følelser ved dette Brev. Den sidste Rest af Nag var allerede for længe siden bortvegen for den blide Aand, Natalies Breve vidnede om; men der laae endnu en Bitterhed dybt i hans Hierte, som ikke lod ham tænke paa, hvor haardt han selv havde handlet. Nu, da den saa længe Bødendes Billede opsteg for ham, som stum i hendes Jammer allerede tænkte paa Døden, og selv paa Gravens Rand kun vovede giennem Moderens Mund at fremføre sin billige Bøn, nu hævede der sig et Lys i hans Inderste, der truede at røve ham den eneste Fred, han endnu giorde Regning paa, Fred med sig selv.

„Ni Aar altsaa — raabte han — maatte en svag Skabning bøde for eet Øieblik's Vildfarelse! ni Aar græmme sig forviist, og kun paa Bredden af Graven modtage Forsoningens tøvende Haand! — Nei, jeg

tilgiver Dig, Natalie! tilgiver Dig Alt! Gierne vilde jeg offre Dig Resten af et glædetomt Liv, om jeg kunde tilkiøbe Din ængstede Siel et glad Øieblik, Dit saarede Hierte.....

En ny opstigende Tanke henrev her hans Følelsers Gang, og gav dem en anden Retning. Han læste Brevet anden Gang, og standsede ved de Ord: „engang vil Deres Hierte ogsaa blive retfærdigt." —

„Retfærdigt! — raabte han, og den vakte Stolthed opvulmede paa ny hans Hierte. „Tilkommer det Den som brød sin Eed at tale om Retfærdighed? Eller overraskede jeg hende ikke ved Forbrydelsen? Saae mine Øine ikke Forførerens Arm slynget om hendes Nakke, hendes sittrende Haand trykket til hans Hierte? Saa fremmed er altsaa hver Følelse af Anger for hendes Hierte, at hun, halv omringet af Dødens Rædsler, endnu søger for sin Moder at hylle sig i et Skin af Dyd, som eet eneste Ord af mig kan adsprede! — Nei, for evig ere vore Hierter adskilte. Og kunde jeg end ile til hende, var hendes vaklende Livskræfter istand til at udholde Synet af mig, hvad vilde det gavne hende eller mig! Hendes kolde Taushed angaaende det, for hvilket enhver af hendes Tanker maa rødme, hendes mørke Tilbageholdenhed opkaster en Afgrund imellem os, over hvilken ingen forenende Stie fører. Dog, hendes Begiering være hende tilstaaet! Naturens Rettigheder ere selv den krænkede Stolthed ærværdige!" — Den følgende Dag reiste Emilie med hendes Kammerjomfrue til L***.

Vel vidste hun, at hendes Moder skrantede, vel havde Baronens betydende Vink forberedet hende paa Synet af en Lidende; men Billedet af en blomstrende Kone, hun i sin Ungdom havde seet, dette saa tilbedte Billede, var saa dybt indprentet i hendes Hierte, at det kostede hende Umage at ombytte det med et andet. Hvor følte hun sig ikke rystet, da hun traadte til hendes Leie! Grædmmelse havde gaaet foran den ødelæggende Tid, og forjaget Ungdommens Roser fra de indfaldne Kinder. En brændende Rødme flammede giennem Dødens Bleghed, og fra det hule Øie blussede den Feberhede, der martrede hendes Bryst. Men havde hun end været ti Gange mere vanskabt — af disse fremstyrtende Taarer, denne urolige Barms Bevægelser, dette saa meget sigende Glædesskrig — eller meget mere af alt det, ingen Digterphantasie formaaer at naae, ingen Raphaels Pensel kan udtrykke, havde hun kiendt sin Moder. Kun Moderen gav Naturen dette navnløse Udtryk af Følelser, denne Selvforglemmelse over det eneste Væsen, i hvilket hun lever, tænker og føler: Da hun sluttede Emilie i sine Arme, vare alle Lidelser glemte.

Forgieves bad Emilie hende at skaane sig for disse voldsomme Følelser. Hun følte ikke, hvorledes den varme Aande brændte paa de tørre Læber. Først om Aftenen rev hun sig løs af hendes Omfavnelse, og sank udmattet tilbage.

Meget urolig svandt Natten for hende. Hendes Datters Nærværelse havde oplivet Fortidens afblegede Scener, og fremdraget hver i modig Erindring af Tidens velgiørende Skygge. Morgenen førte hen-

des Datter til hende, og hun smilede hende venlig imøde, som om hun opvaagnede af en rolig vedervægende Slummer.

Jeg overlader det til mine Læserinders Følelser at udfylde disse den moderlige Underholdningstimer. Kiærlige Formaninger, der grundede sig paa en smertelig Erfaring, strømmede fra hendes Læber til det lyttende Barn. Ofte blev Faderen, sielden Ægtefællen, nævnet; aldrig undslap den svageste Hentydning hende paa hendes Forhold til ham — ja hun vovede ikke engang, saa inderlig hun ønskede det, at giøre et Spørgsmaal, om hun intet Andragende havde til hende?

Hun følte sig snart yderst mat, og ventede om faa Dage Enden paa sine Lidelser. Nu bad hun Emilie at gaae bort: For at spare hende for den Smerte, at modtage den Døendes sidste Suk, undertrykte den ømme Moder sit høieste — sit eneste — Ønske, at døe i Datterens Arme.

„Vend nu — sagde hun — tilbage til Din Fader. Seer mit Øie endnu engang Foraarets Skiønhed, da vil jeg bede ham, igien paa nogle Dage at skienke mig Dig. Lov mig, naar Sygdom eller Alderdom overraasker ham, ved øm Pleie at træde ham i den Moders Sted, der stedse har elsket, der evig vil elske ham. Denne Ægte erindre Dig om hende, naar hun ikke er mere; men sværg mig til, saa kiær min Salighed er Dig, ikke før at aabne den!" — Emilie nedlagde med bævende Stemme Eeden i hendes

Hænder, modtog hendes Velsignelse, og reiste med et blødende Hierte.

Bentheim læste paa ny, og med skiærpet Opmærksomhed, de Breve, som Emilie ved hendes Afreise efterlod i hans Hænder. Han veiede ethvert Udtryk, og fandt, hvad han allerede længe havde fundet, overalt de meest luttrede Begreber om qvindelig Bestemmelse, overalt enthusiastisk Følelse for sædelig Dannelse, dyb Agtelse for Barnets Forhold til sine Foresatte; men aldrig det svageste Ønske om at faae hendes Stilling til ham forandret. Datteren var hende Alt, Ægtemagen udslettet af de Levendes Tal.

Forgieves svede hans Skarpsindighed sig paa at opløse denne og saamange andre Gaader. Hvorledes kunde hun efter den lange Taushed med saamegen Varme anbefale hende Sandhedskiærlighed og Aabenhiertighed i alle Livets Tilfælde? Hvorledes med den aldrig snublende Dyds Selvfølelse modtage Barnets ubegrændsede Hylding? Hvorledes med en Rolighed tale om Død og Evighed, som om ingen anklagende Vidner, ingen straffende Dommer hisset oppe kiendte hendes Brøde? I ængstlig Tvivl talte han Øieblikkene til Emilies Tilbagekomst; thi for Datteren haabede han dog at dette for Moder og Ægtefælle saa ubegribelig tilslørede Hierte havde blottet sig.

Dybt bevæget hørte han af Emilies Mund den rørende Skildring over hendes Moders Lidelser. Hun gientog for ham hendes hellige uforglemmelige Villie, ved om Pleie at træde ham i hendes Moders Sted, der stedse havde elsket ham, der evig vilde elske ham. „O min Fader — vedblev Emilie, som godt mærkede, at disse sidste Ord rystede Baronen, med strømmende Taarer, „hvor er det muligt, at en Kone, der taler om Dem med saa dyb Agtelse, der tusinde Gange har gientaget for mig, at min første Pligt var, at ære min Fader, elske ham og giøre ham lykkelig, der aldrig, nei sikkerligen aldrig har hørt op at elske Dem, skal fortæres af Græmmelse, langt borte fra Dem? Den Taushed, som De paalagde mig over denne ubegribelige Skilsmisse — jeg har æret Deres Befaling, aldrig understod jeg mig at forsøge paa at opdage Grunden; men.....

„Har — afbrød Bentheim hende med qvalt Stemme — Din Moder yttret det Ønske, at see mig igien?" — „Ikke udtrykkelig.... — „Nu da, min Datter! der gives Familiehemmeligheder, som maae blive fremmede for Dig i Din Alder. Troe mig, at Ægtefolk, der bevare saa rig en Skat af Velvillie for hinanden, maae have en Grund, hvorfor de leve saa længe adskilte, hvorefter det ikke sømmer Barnet at forske."

Emilie adlød med nedslagne Øine og et kummerfuldt Hierte.

Hendes Moders Gave var paa Reisen ikke kommen fra hendes Øine. Oftere overladt til Eensomhed holdt hun med hellig Andagt sit Blik heftet paa Æsken, eller bedækkede den med Kys og Taarer. Engang da hun, langt fra den Tanke at aabne den, trykkede den med Ahnelse til sine Læber og udbrød: „Altsaa ikke førend Du ikke er mere, maa jeg erfare Din Hemmelighed!" — overraskede Baronen hende.

„Hvad har Du der for en Skat, Emilie? — spurgte han med et konstlet Smiil, bag hvilket han forgieves søgte at skiule sin Bestyrtelse — Du er jo gandske begeistret!" — „O min Fader! en dyrebar Skat, den intet Guld kan betale! Vel er det den indeholder mig endnu en Hemmelighed og om mine Bønner formaaede det, aldrig skulde den afsløres! Hun har min høitidelige Eed, at jeg ikke skal aabne den, førend.... — Taarer qvalte hendes Stemme. Med Møie holdt Bentheim sine tilbage.

„Du er bedrøvet, gode Barn! — vedblev han efter en Pause. „I Din Alder er Nysgierrighed en virksom Drift." — „O nei, Fader!" ikke saa virksom, at den kunde forlede mig til at misbruge min dyrebare Moders Fortrolighed. I det Tilfælde tør jeg freidig kiæmpe med den." — „Men ogsaa denne Kamp kunde Du spare Dig, naar Du betroede mig Æsken. Nøglen bliver naturligviis i Dine Hænder."

Efter mange Bønner og Indvendinger adlød Emilie. „Maatte jeg kun — raabte hun, da hun var allene, og hendes skiønne Øie, i hvilket en sværmerisk Taare glindsede, hævede sig mod Himlen — maatte jeg kun følge den Lære, hun gav mig, skulde

jeg end derfor løsrive mig fra det, der er mit Hjerte dyrebareſt."

I enhver anden Stilling havde Æſken hos en Mand af Baronens Æresfølelſe været fuldkommen ſikker; og endnu talte en Stemme i hans Inderſte imod hans Forſæt. Han rødmede ved Tanken om, hvormeget denne Tilegnelſe af en ved Eed helliget Eiendom, der tilhørte hans Datter, overſkred Grændſerne af den faderlige Myndighed; han følte, at han ved Skilsmiſſen havde opgivet hver Fordring paa Forbindelſe med Natalie; han ſyntes at ſee hendes Skikkelſe med vrede Blik at træde mellem ham og Æſken og advare den Uvedkommende for et Indgreb i Moderens evig gieldende Rettigheder; — og gyſende trak han Haanden tilbage. Men ſnart foreſtilte han ſig, at dette Teſtamente indeholdt Traaden til hendes Vildfarelſer; og hvilken Intereſſe maatte det ikke have for ham, at ſee hende afkaſte Sløret for Datteren, høre hende tilſtaae en Hemmelighed, der aldrig vovede ſig over hendes Læber, ſom først den ſtille Grav ſkulde forraade! „Giv Din Datter den tilbage!" tilraabte en Stemme ham med endnu aldrig med Forſæt overtraadte Grundſætningers fulde Kraft. „Et Tryk paa denne ſkrøbelige Laas — tilhviſkede Forſoningens blide Skytsaand ham — og maaſkee vil Du ſkue hendes Brøde i et mildere Lys!" og Trykket var giort, og Laaget ſprang op. Nu alt-

saa det Skrift, denne Æske indeholdt — ei at læse det, havde været umuligt.

Natalies Testamente til sin Datter.

„Løsreven fra alt det, der fængsler mig til Livet, udstødt af Ægtefællens, af Moderens Virkekreds, brændemærket med Skiendsel i Verdens Øine, nærmer jeg mig i de sidste Øieblikke af min Tilværelse det jeg tidlig tabte. Jeg vilde velsigne den, om jeg ikke havde een streng, alvorlig Pligt at opfylde. Ikke Bekymring for at tabe min Agtelse i min Datters Øine, er det, der saa ængstlig sammenpresser mit Hierte. Hun vil læse mine Vildfarelsers Historie, og skiænke den Feilende en Taare, og hendes ulykkelige Moders Exempel vil advare hende paa hendes Vandring giennem Livet. Taalmodig maa jeg ogsaa uddrikke de sidste Draaber af den bittre Skaal, jeg selv tillavede. Men at der af min Historie falder en ugunstig Skygge paa *ham*, der tager min Kiærlighed med sig i Graven, denne Tanke er haard i den sidste Kamp.

Jeg ægtede i mit nittende Aar en Mand der ikke lod noget Ønske i mit Hierte uopfyldt. Dobbelt takkede jeg nu Naturen, fordi den ei havde været ugunstig imod mig; thi uden at være forfængelig tør jeg paastaae, at jeg engang var smuk. Han begunstigede mig i min Stræben at behage min Ægtefælle; han hialp mig at uddanne de Anlæg, hvis første Udvikling jeg havde min Moder at takke for; han gav den

elskende Kone den stolte Bevidsthed at giøre sin Mand lykkelig. Denne Kreds, som Naturen foretegnede os, og som endnu ingen ustraffet har overskridt, var jeg dumdristig nok til at ville udvide. —

Den Følelse, at Baronen eiede mit hele Hierte, var uadskillelig fra min Tilværelse; og den Eensomhed, i hvilken vi de første Aar af vort Ægteskab levede for hinanden, borgede mig for Sandheden heraf ogsaa da, naar nu en, nu en anden Forbindelse drog os ind i Verdens Tummel. Jeg foragtede den Grundsætning, saamange af mit Kiøn i Ord og Gierning bekiendte sig til, at Mænds Hylding er den eneste Triumph, Vedtægten tillader mit Kiøn. Jeg vidste — takket være min Moders Lære! — at skatte de Lovtaler, man udslede paa mig efter deres sande Værdie, eller rettere efter deres Mangel paa Værdie. Men just denne Sikkerhed, at end ikke den meest smigrende Hylding ikke kunde forandre mit Blods Løb kun et eneste Pulsslag giorde at jeg strøbte efter overalt at behage. For ligefrem til nogensinde at tillade mig noget, der lignede Coqvetterie, langt fra hver Tanke om at vække Kiærlighed, opbød jeg hver Naturens og Opdragelsens Gave, for at vise mig elskværdig. Da jeg var mig mit Hiertes Reenhed bevidst, da jeg var sikker paa min Mands Tillid, tænkte jeg aldrig paa nogen Mistydning. Uden at agte min Moders varslende Stemme, vandrede jeg forglos frem paa den glatte Bane, spøgende med de forgiftede Pile, der ikke lade den Forsigtigste uden Saar, gav jeg det qvindelige Kalds spæde Blomst, der kun trives i Skyggen af huuslig Eensomhed, til Priis for Verdens brænden-

de Vindpust — og saaledes tabte jeg, uden at have fortient det, Verdens — og min Mands — Agtelse! Denne Foragt er det, der, som en bitter Gift fortærer enhver af mine Livskræfter. Maatte kun Din Skytsaand, elskede Datter! saa ofte Du med Bevidstheden om en god Samvittighed staaer i Begreb med at ringeagte Skinnet, tilhviske Dig: Tænk paa Din ulykkelige Moder!

Din Fødsel knyttede et nyt — ak! jeg haabede, et uopløseligt — Baand mellem Dine Forældre. Vor Kiærlighed, der lidt efter lidt gik over til velgiørende Varme fra den flygtige Lue, vandt mere Fasthed; vi følte ikke blot i sværmersk Begeistring, vi tilstod i det kolde Overlægs Timer, hvad vi var for hverandre. Vor Tillid var gienstidig og ubetinget. Jeg giorde ikke nogen Hemmelighed for min Mand af en Flok unge Herrers Hylding, der med vort udvidede Bekiendtskab trængte ind i vort Huus, og troede at maatte ære Husmoderens giestfri Modtagelse ved pligtskyldigst at ofre deres Hierter. Han kiendte dem og mig for godt til at nære den ringeste Bekymring ved at see dem flagre ind og ud. Mig dulgte Baronen ingen Forbindelse, til hvilken hans lidenskabelige Konstsands hendrog ham; jeg saae ham henvandre mange Steder, hvor jeg ikke kunde følge ham; men ikke engang i Drømme faldt det mig ind at frygte for at han derover skulde blive koldere.

I dette mit Livs lykkelige og rolige Periode indtraf mit Bekiendtskab med Grev Rittingk, der en Tidlang opholdt sig i Wien. Han vendte, beriget med sielsdne Kundskaber, og, som det syntes, med et godt

Hierte, tilbage fra en Reise til de mærkværdigste Lande, til sine Godser i Livland. Et endnu aldrig overvundet Talent til at aflokke de ubetydeligste Ting en interessant, for det Almindelige ny Side; Overflødighed af Vid og Lune, der smidig vidste at paatage sig enhver Skikkelse uden at tabe sig; en sielden Gave til ubemærket at lede Enhver hen paa den Vei, han ønskede, giorde ham snart til Sielen i alle Selskaber: og den Konst, aldrig at vorde udtømt, men stedse at have en Overraskelse i Baghold til den ubeskedneste Forventning, og dog udgive saameget paa eengang, at det var umuligt at giette nogen skiult Oekonomie, lod ham ikke blot behage saalænge Nyheden giorde ham elskværdig. Den Side af sin Charakter han udvendig lod see var villig Hylding af alle den store Verdens Glæder, forbunden med Bestræbelse for at give dem den ædlere, høiere Betydning, som man ikke saa sielden savner ved dem: den anden, som kun blev synlig for de faa Indviede, tilbad i Stilhed Eensomhed, indvortes Fred, huuslig Lykke. Sagtelig forbundne med hinanden havde disse saa modsatte Farver givet hans Charakter et meget interessant Anstrøg.

Snart indgik Baronen et nøie Venskab med ham, og hvad var naturligere? Begge havde paa deres Reiser giort saamange usædvanlige Bemærkninger; begge mødte hinanden i glødende Begeistring for Konsten, især den dramatiske; begge nærede det Ønske at hæve Wiener Skuepladsen til den muligste Fuldkommenhed, kun med der Forskiel, at Baronen med fuld Tillid arbeidede derpaa, men Rittingk derimod kon-

stig inddysede sig i en Drøm, af hvilken han for længe siden var opvaagnet.

„Jeg ærer Deres Gemals Troe — tilstod han mig — og er langt fra at ville forstyrre den. Sandelig, der behøves slige sværmerske Hoveder, for at understøtte de fra Tid til Tid mere vaklende Piller. Fuldendelse er en af vore uopfyldte Ideer. Hvad kan man haabe i denne Kamp mellem lav Egennytte, der i Forsalen byder sig tilfals for den fordærvede Smag, og Interesse for den skionne Konst vi indbilde os at hylde. Den hellige Flamme slukkes i det af barnagtig Misundelse indknebne Bryst; Lyst til at glimre svækker Konstnerens Sands for at blive Sandheden og Naturen tro: hvad bekymrer Konstneren eller Konstnerinden sig om det er Kienderes Bifald eller en moderne Stilling der aflokker Pøbelen Jubel, naar den kun jubler og de glimre! Den gode Levemaade forbyder mig at udvikle Dem de Scener, der spilles bag Coulisserne. Men sæt ogsaa at vi lykkeligen komme forbi alle disse Klipper, vil Kabalen, vil Bagtalelsen aldrig udrette noget mod den gode Bevidsthed — ? vil huuslige Sorger ikke ofte formørke det fri Blik? Og derom, kiære Baronesse! ere vi dog sikkert af een Mening, at det især er den store Hob, der her afsiger Dommen. Vi staae i Forbindelse med de første Konstnere, vi opmuntre de fremspirende Talenter og beskytte de afblomstrede; vi vaage over den fædrelandske Skuepladses Hæder — og hvad udrette vi med alt dette? — Dog — gaaer end alt det Øvrige op ved denne Opsummering, der bliver dog en Rest tilbage, for hvis Skyld jeg, om jeg formaaer

saameget over Deres Mand, vil berøve Konstnerselskabet ham."

„De taler i Gaader, Hr. Greve," sagde jeg; „i det mindste mangler jeg Nøglen."

„Og dog maa De ikke søge den videre. Uden at beskiæmme Deres Værd behøver jeg ikke at sige, at hvad der kunde være farligt for Andre, ikke er det for ham. Men jeg veed ogsaa, at et Intet, hævet ved et eventyrligt Sammenstød af sælsomme Tilfælde og af en tienstfærdig Haand stillet i en mystisk Dunkelhed, er istand til at undergrave den skiønneste huuslige Lykke; jeg veed, at Deres Hierte føler for fiint til ikke at lide uendelig ved den svageste Skygge af Mistanke, og jeg agter dette Hierte for høit til uden den høieste Nødvendighed at forstyrre dets Fred."

Jeg kiendte min Mand alt for godt til at give de Lovtaler, som han stundom tildeelte en og anden Skuespillerindes Figur, Talenter og behagelige Underholdning en Betydning, for hvilken han havde maattet rødme, og smilede ad Grevens Skrupler. Endelig, da han vedblev i samme Materie, bad jeg ham, ikke mere at berøre den.

Jeg havde i lang Tid ikke tænkt paa denne Samtale, da jeg engang søgte efter en Ring, som Rittingk ønskede sig paa nogle Dage for at lade sig en lignende forfærdige efter den. Jeg giorde en Forstyrrelse mellem mine Smykker, der, formedelst min afgiorte Forkiærlighed for simpel Pynt, ofte laae urørte hele Maaneder. Jeg tog en Æske frem, som indeholdt mit kostbareste Smykke, en Foræring af min Mand, undrede mig, da jeg fandt den usædvanlig let, aab-

nede den — og den var tom. Jeg forskrækkedes saa: meget heftigere, da jeg nødvendig maatte gietre paa Huustyve, sagde ikke et Ord til mine Kammerjom: fruer, og var uenig med mig selv, om jeg skulde op: dage Baronen det eller ikke.

„Nei — sagde Rittingk, som jeg spurgte om hans Mening — sig ham intet. Hvad nytter det at skaffe ham en Fortrydelse, som vi let kan spare ham? Han vilde i den første Hidsighed anstille en streng Un: dersøgelse, og det er just det, vi maae søge at und: gaae, om vi vil naae vort Øiemed. Er Deres Dia: manter endnu i Wien, og har Tyven ikke brugt den Forsigtighed at udbrække dem, skal De sikkert faae dem igien, det indestaaer jeg dem for. Indsatningen er for kiendelig, Politiet har Argusøine, og jeg kien: der den første af Politiebetienterne nøie; opsæt De mig en tro Beskrivelse paa Smykket, og lad mig sør: ge for det Øvrige."

Jeg gjorde det, og var rolig, saavidt det var muligt med den Tanke at have en Tyv i mit eget Huus, maaskee blandt mine egne Opvartersker. Al: lerede næste Morgen traadte Rittingk ind i mit Kam: mer. „Gode Efterretninger — tilraabte han mig smilende — vi behøve ikke at uleilige Politiet; Deres Juveler ere allerede fundne."

„Desto bedre!" raabte jeg glad. — Det gjorde mig allerede saa vemodig, at have en Hemmelighed for Baronen. „Og nu hurtig, kiære Greve! i hvis Hænder ere de?" — „Det er netop det, som De, med Deres Tilladelse, ikke maa erfare; De faaer dem igien, sikkert; det er Hovedsagen, og maa være

Dem nok." — „Nei, Hr. Greve! det er ikke Hovedsagen. Jeg vil ikke længere gjøre mig den Bebreidelse, at gjøre Nogen Uret. Og dog maatte jeg, saalænge jeg ikke veed den Skyldige, frygte for at see ham i Enhver, som nærmer sig mig." — „Nei, nei, — svarede Rittingk, stedse smilende — farlig er Tyven ikke. Han kan meget let erstatte sit Tyverie." — „De taler stedse om Erstatning, da det dog kommer an paa at berolige mig, og berolige mig for den Mistanke, med hvilken jeg kæmper." — „Netop fordi jeg kiender denne muntre Phantasie, maa De ikke erfare noget. De vilde udbringe — Himlen veed hvilken — Forbrydelse, og til Slutning.... — „Jeg haaber ikke, at De finder Fornøielse i at qvæle mig, og beder Dem ret indstændig, at rive mig ud af min Uvished." — „Jeg vil da gjøre det, naar jeg derved maatte kunne giengive Dem Rolighed.... Men først een Betingelse, kiære Baronesse! De giver mig Deres hellige Løfte, at den hele Historie bliver en Hemmelighed mellem os."

Et frygteligt Lys opgik for mig ved disse Ord. — „Hr. Greve! disse Ord.... og endnu mere den Tone, i hvilken De taler ... men er det virkelig muligt!" — „Og om det var saa?" spurgte han langsom. — „De har Ret — svarede jeg, og søgte at give min Stemme saamegen Fatning som mulig — Er jeg ikke et Barn! Hvad vi har, tilhører os i Fælledskab... eller meget mere, hvad jeg har, er hans Eiendom.... Maaskee et uheldigt Kort... et betydeligt Tab.. Man hielper sig da, saa godt man kan..... — „Vedligehold denne Stemning, kiære Baronesse! Det var

just den, jeg ønskede Dem. — Men ikke heller da kan De lade være at gaae for vidt i Deres Formodninger. Vor Ven er alt for forstandig til at vove sig i et Spil, som kunde udsætte ham for en saadan Nødhielp. Nei, Deres Diamanter ere hverken solgte eller pantsatte. Det Brug, han har tilladt sig af dem, er meget uskyldigere. Kald det Letsind, Caprice, — hvad De vil! Maaskee et flygtigt Indtryk, en øieblikkelig Enthusiasme for et sieldent Talent .... Og selv dette er endnu Tvivl underkastet .... Det er muligt, at jeg har taget feil. Jeg raader Dem derfor for alle Ting, at overbevise Dem med egne Øine."

Mine Knæe rystede, ængstlig hævede mit Bryst sig, og jeg var neppe istand til at spørge: hvorledes jeg skulde gjøre dette? Greven fæstede et forskende Blik paa mig. „Intet er lettere! — svarede han efter en kort Pause. „I Gaar fremtraadte Madam L*** første Gang i Elisabeths Rolle, omgiven med en Straalekrands af Diamanter, der næsten fordunklede hendes Ungdom og Skiønhed, og som først sildig lod de forbausede Tilskuere Tid til at glemme disse Smykker for hendes fortryllende Spil. Jeg vilde ikke troe mine egne Øine; men efter den Beskrivelse jeg havde faaet af Dem steeg min Formodning snart til en ulykkelig Høide. I Morgen spiller hun, efter eenstemmig Anmodning, atter samme Rolle. Vælg Dem en Plads, hvor De kan see hende, uden at bemærkes. Men hvad De end opdager — det paalægger en Ven, som mener det redeligt, Dem, og hvis Blod i dette Øieblik flyder roligere end Deres — hvad De end opdager, lad Ham intet mærke! Forklarin-

ger over et saadant Punkt medføre stedse Bitterhed paa den ene og Ydmygelse paa den anden Side — og da gik alle Deres Forventninger om Ro og Tilfredshed uigienkaldelig forloren. Blidhed, Overbærelse og stille Taalmod ere Qvindens skiønne Dyder, fra hvilken ikke Mandens Uret — var den end nok saa stor — fritager hende. Endogsaa den retfærdigste Bebreidelse gyder dræbende Gift i det Saar, der trænger til lindrende Balsom."

En frygtelig lang Nat knyttede den afgiørende Dag til denne martrende Samtale. Nu først erindrede jeg mig, men i en meget betydningsfuldere Sammenhæng, Grevens forrige Advarsler; nu først var den Ild mig paafaldende, med hvilken Baronen overalt havde forkyndt L***s Engagement som en Erobring, enhver Skueplads maatte misunde os. Han vidste, at jeg ikke vilde være tilstæde ved hendes Debut; i nogle Dage havde jeg næsten ikke seet ham.... Men saa tydeligt alt dette vidnede imod ham, jeg kunde dog ikke tænke mig, at en Mand, hos hvem jeg endnu aldrig havde truffet nogen ædel Tilbøielighed, kunde fornedre sig saa dybt i sine egne Øine, at berøve mig mit Smykke for at paahænge en — Aktrise det. Den første Solstraale jog mig op fra mit Leie, og med usigelig Angst ventede jeg Timen, da Skuespillet skulde begynde. Neppe havde jeg Kraft til at vakle ind i Vognen, og trykkede mig ind i en Krog i Grevinde F***s Loge, som havde overladt mig en Plads.

Som en Misdæder skielver ved Dødningeklokkens Lyd, ved hvis sidste Slag han skal føres til Retterste-

det, sittrede jeg for at Symphonien skulde være til-ende. Forhænget rullede op, og Alt viste sig for mit søgende Blik i forvirret Skikkelse; jeg stræbte at kom-me til mig selv — meningsløse Toner lød for mit Øre. Endelig forkyndte en lydelig Jubel det frygtelige Syns Nærmelse. Et Blik paa Hende, der uigienkaldelig afgiorde min Skiebne, et andet paa en Sideloge, af hvilken Baronen, hvis flammende Øie var heftet paa den himmelskskiønne Skabning, og begeistret istemte den almindelige Henrykkelse, bøiede sig frem, og — dyb Nat omgav mig. — Da jeg kom til mig selv igien fandt jeg mig i Grevindens Arme, omgiven med Ho-vedvandsflasker. Jeg bad at bringe mig ud af den qvælende Hede i den fri Luft, kastede mig i Vognen, og kom tilintetgiort hiem.

Endnu hvilte Baronens Billede, der ledsage-de mig overalt, ogsaa ved det frygtelige Bevis paa hans Utroskab, paa min bølgende Barm. Jeg rev det bort og sank hen i en Afmagt, der ikke lod mig Bevidsthed om hvad der foregik omkring mig.

Rittingk var, uden at jeg havde mærket det, kom-men ind i mit Kabinet. „Bedste Natalie!" lød en Stemme og jeg saae Greven ved Siden af mig, med den høire Arm, der lempelig holdt mit synkende Ho-ved iveiret, slynget om min Nakke, med den venstre trykkende min Haand til sit bankende Hierte. „Go-de, bedste Natalie! fat Dem! Gud i Himlen, hvad har jeg Uforsigtige været Skyld i!" Med en uty-delig Bevidsthed opvaagnede en Følelse hos mig om det Upassende i min Stilling, da — Døren fløi op, og Han, der var Skyld i min grændseløse Smerte,

styrtede hen imod Greven, og drog ham til Døren. „Forræder — raabte han — naar Du ikke" — Det Øvrige, som blev talt udenfor Cabinettet, kunde jeg i min Bedøvelse ikke forstaae.

Baronen traadte ind igien, og blev staaende for mig med funklende Øine og bævende Læber. „Altsaa det, Madame — raabte han med sønderknusende Stemme — altsaa det var den Afmagt der jog Dem hiem! Lægen var lykkeligviis ikke langt borte!"

Oprørt ved denne dobbelte Fornærmelse vilde jeg svare, og overøse ham med Bebreidelser. Han lod mig ikke Tid dertil. „Stoltheden — faldt han rask ind, i det hans foragtelige Blik fløi hen over mig — vilde dog tage sig bedre ud i et sædeligere Skiul!" — Nu først blev jeg vaer at mine Klæder vare i Uorden, og rødmede.

„Om ti Minutter holder Deres Vogn forspændt. De klæder Dem vel lidt anstændigere, førend De lader Dem see for Deres Moder, hos hvem De i Fremtiden kan skiule Dem og Deres Skiændsel."

Ligesaa faa Ord havde maaskee kundet opbringe enhver Anden i mit Sted; men Enhver der besad fastere Mod og koldere Besindelse havde ikke ladet sig nedtrykke af den første Følelse af den lidte Uret; men oppebiet det Øieblik, der dog ikke stedse kan unddrages Uskyldigheden til at høres i. Men mit kogende Blod følte kun den uendelige Skiændsel, man tilføiede mig; min forbittrede Stolthed saae kun den martrende Contrast mellem min mishandlede Ære og en Mand, der kunde synke saa dybt, at han, der var sig sin Troløshed bevidst, fordømte mig paa det svageste Skin, uden

at tillade mig at retfærdiggiøre mig med en eneste Stavelse. Med den faste Beslutning, aldrig at see ham mere, kom jeg til min Moder.

Alle hendes Bønner, i det mindste skriftlig at forsvare mig, vare forgiæves. „Hvem — svarede jeg ubøielig — hvem tilkommer det da, at skaffe sig den Andens Gunst paa ny? Og om jeg end nedlod mig til Forklaringer, vilde de vel frugte? Nei, kunde en sexaarig dadelfri Vandel ikke tale et Ord for mig, da vilde min Retfærdiggiørelse i en Engels Mund være ødslet paa ham. Han har i sine tvilelose Selskaber tabt enhver Maalestok for Troskab og Redelighed, eller snarere, han maaler mig efter den vanærende Handlemaade, han tillader sig selv. Kan han skiænke en L*** sit Hierte! Det er da ligesaa værdig giemt, som det Smykke han fratog mig. — Alt hvad jeg samtykkede i var, at hun, uden at indlade sig i nogen Forklaring, skrev ham til, at hun var overbeviist om min Uskyldighed, at jeg overlod ham min Formue, og forlangte blot min Datter tilbage.

I sit Svar forbigik han med en Taushed, der saarede mig dybere end alle Bebreidelser, hvad han tænkte om mig; min Formue fik jeg tilbage — min Datter nægtede man mig! — Saaledes, gode Emilie! var vort Brud fuldendt.

Jeg kunde ikke oprulle Forhænget, der dækkede min Ulykke og det der foranledigede den — som i Din Alder ikke burde blive Dig en Hemmelighed — uden at opdage Dig Din Faders Brøde, der dog størstedelen falder tilbage paa mig selv. Havde jeg mindre sorgløs overladt mig til Verdens Strøm, og forenet

mine Ønsker i at behage Ham og Ham allene; havde det maaskee aldrig lykkedes en Anden at lokke det mere beskiæftigede Hierte paa Afveie. Skinnet var imod mig, Din Fader lod sig bedrage af det, og jeg blev et Offer derfor. At jeg ikke vidste at beskytte ham for denne Vildfarelse, var min første Feil; at jeg, da det var uundgaaeligt, regnede ham denne Vildfarelse til Forbrydelse, og ansaae det for en Fornedrelse at oplyse ham, min anden. Benyt dem, og glem hans; elsk ham, som om han havde elsket mig stedse, og naar Du engang træder ind i Ægtefællens og Moderens hellige Forhold, da glem aldrig, at evige Love have indskrænket Qvindens Hæder til stille Opfyldelse af hendes Pligter, til Vaersomhed for ethvert ondt Skin — og at hendes Lykke er knyttet til denne Hæder, denne Vaersomhed."

Det vilde være overflødigt at anføre Baronens Følelser ved Læsningen af dette Brev: Thi at hans Bryst ved det ligesom blev lettet fra en tung Byrde, men Beskiæmmelse og Anger og inderlig Medynk med den uskyldig Lidende atter ængstede ham; at hans Hierte blødte hver Gang han trykkede det elskede Brev til det, i det han dog med det samme følte sig saa lykkelig — at han under hellige Bønner for den Elskedes Redning udmalede sig Fremtidens tryllende Morgenrøde — alt dette veed allerede enhver Læser, der nogenledes har sat sig ind i Baronens Stilling. Ligesaa lidet tvivler vel Enhver paa Fru Barnfelds For-

bauselse, da han sløi fra Vognen i hendes Arme, og hun kun med Møie kunde afholde ham fra for det første at unddrage sig Synet af Natalie.

Hellere fører jeg mine Læserinder hen til Natalies Leie, ved hvilket Bentheim, hvis hede Taarer strømmede paa hendes Haand, og kun i afbrudte Ord kunde tolke sin Smerte, knælede.

„Det er høimodigt af Dem — sagde hun med ubeskrivelig Følelse — at De kommer til mig, som De holder for en Forbryderske....

„Nei, Natalie! af denne frygtelige Drøm er jeg opvaagnet. Nu er Alt igien klart for mine Øine. Jeg Forblindede! at jeg saalænge kunde miskiende Din rene Siel, og give Dit Værd til Priis for et bedragerisk Skin! — Ingen Bøn om Tilgivelse, fordi jeg aabnede Æsken; en usynlig Magt ledede min Haand. Den skylder jeg mit Livs gienfundne Lykke — eller, om ingen Stemme i Dit Inderste endnu taler for den Angrende — en af bittre Bebreidelser naget Tilværelse. Ja, min Natalie! den Angrende; men aldrig giorde jeg mig skyldig i saa skammelig Utroskab! Hvor torde jeg da møde Dit rene Blik! Begge vare vi....

Lægen, der, uden at bemærkes af Baronen, var kommen ind i Kammeret, afbrød ham her med den alvorlige Begiæring, at giøre Ende paa en Samtale, der virkede alt for voldsomt paa den Syge. Med Møie førte den Blegnende hans Haand til sine kolde Læber, og et bønligt Blik gientog Lægens Anmodning. Virkelig syntes de svage Livsbaand at udspænde sig til den sidste krampeagtige Bevægelse.

Men denne heftige Rystelse havde svækket Sygdommens Kraft: en Byld i Brystet, hvori Dødens Spire udviklede sig, brast og løslod sig fra det dræbende Stof. Hun sank i en dyb Afmagt, hvoraf hun opvaagnede munter og styrket — ved et Under af Kærlighed giengivet til Liv og Kiærlighed. I hele Slottet herskede oprigtig Glæde, der kun ventede paa den fuldkomne Helbredelse for at yttre sig i lydelig Jubel, og de vaade Øine hævede sig i glade Takkebønner til Himlen. En Moders, en Ægtefælles og en Datters forenede Omhue udrettede mere end Lægens Bestræbelser for methodisk at fuldende hvad Naturen havde begyndt, og allerede anden Dagen efter blomstrede en ny Morgenrøde paa hendes Kinder.

„Du har altsaa stedse elsket mig? — hviskede hun og den inderligste Kiærlighed laae i hendes Blik — Denne Overbeviisning indbefatter min ny Tilværelses hele Værd."

„Maatte dette Smykke — svarede Bentheim — nu vidne for mig som det engang vidnede imod mig! Det var en kort Tid borte, men ophørte aldrig at være Din Eiendom. Hiin Troløse, der ved en feig Flugt undgik min retfærdige Hævn, benyttede det til at bedrage os begge; den Plan han grundede derpaa, lod Himlen ikke lykkes ham. — Hvor forskielligt var ikke det Sprog han førte til Dig, fra det han betiente sig af til mig. Ham var det, der med utrolig Iver bragte hiin saameget udskregne Klub istand; der vakte min Enthusiasme, saasnart den truede at kiølnes, der havde en ny endnu skiønnere Plan ved Haan-

den, naar een mislykkedes. Af ham blev L*** lokket til Wien; han foranstaltede hiin ulykkelige Soupee, som vi gav hende forend hendes Debut, og maaskee var hendes Yttring: „at hun skammede sig ved at fremtræde i den glimrende Elisabeths Sted, i en uægte, ja end mere i en leiet Dragt" — ogsaa hans Værk. I det mindste optog han den med den smigrende Bebreidelse, at ei engang de største Kunstnerinder vare frie for en Smule Forfængelighed. Har De da — tilføiede han med Deeltagelse — ingen Ven, der kunde hielpe Dem med et, der endnu ikke er seet paa Skuepladsen? — Havde jeg en saadan — svarede Mad. L*** fyrig — han kunde være vis paa min inderligste Taknemmelighed. Men, hvor skulde jeg, der er saa ubekiendt, finde en saadan? — Hr. Baron! sagde Rittingk, idet han drog mig tilside; der flyver mig en Tanke giennem Hovedet. — Men nei! det gaaer ikke an! — Jeg bad ham at forklare sig. Seer Du, jeg tænkte vi kunde opfylde den lille forfængelige L***s Ønske: Din Kone glemmer ofte hele Maaneder, at hun har et meget kostbart Smykke ... Men, Du vil vel sagtens ikke ... Hvorfor ikke — svarede jeg — jeg tvivler ikke paa, at jo min Kone samtykker. — Det, kiære Baron! var dog et Spørgsmaal. Jeg vilde, i Dit Sted, vel vogte mig for at sige hende et Ord derom. Kiære Bentheim! en kun halv saa fornuftig Kone som Din vilde have meget at indvende mod vor Klub og vore Soupeer med Theatrets Skiønheder, og jeg troer ikke engang man bør sætte den fornuftigste paa en unødvendig, og derfor farlig, Prøve. L*** er ung, meget

smuk, og endnu mere interessant end smuk . . . det Øvrige kommer af sig selv. Til Slutning er det dog kun et meget uskyldigt Bedragerie. Din Kone vil ikke see hendes Debut, da hun i disse Aftener har lovet sin syge Cousine at blive hos hende. Om fem eller i det høieste sex Dage faaer Du Smykket tilbage, og at L*** vil vogte det, som sin Øiesteen, derpaa kan Du forlade Dig. — Jeg var svag nok til at samtykke. Rittingk forkyndte strax min høimodige Beslutning, jeg modtog den forbindtligste Tak af L*** og — kunde nu ikke trække mig tilbage. Hun længtes efter at see Smykket, og ulykkeligviis skulde Du være hos Din Cousine, da jeg, endnu uvis om jeg skulde dølge det for Dig, hentede det. — Rittingk havde ikke, under Paaskud af nødvendige Forretninger, fulgt mig i Skuespilhuset den Aften, han havde bestemt til vor Fordærvelse; alligevel troede jeg, medens man spillede Symphonien, at bemærke ham i en Sideloge. Den Opsigt, som en Afmagt foraarsagede i Skuespilhuset rev mig ud af den Opmærksomhed, jeg skiænkede L***s virkelig mesterlige Spil; jeg troede at høre Dit Navn og styrtede, med Kiærligheds ømme Bekymring, hiem. Jeg fløi til Dit Kammer — Gud! hvor maatte jeg bøde for min Uret! hvor grusom traf min Straf ikke med det samme min uskyldige Natalie!"

„Eller meget mere, min Edvard! hvor retfærdig! Vi havde lovet hinanden ubetinget Fortrolighed, og kun ved den kunde vi have undgaaet de Snarer, Rittingks sorte Forræderie opstillede for os. Tilfældets Haand — hvo formaaer at beregne dets Luner — ud-

strøer Spiren til Misforstaaelser, der under Taushedens brændende Straaler, snart fremskyder til Mistanke; afskiærer man ikke strax Roden, da voxer den snart til Bitterhed og Nag."

„Modtag anden Gang min Haand, Natalie! ingen nedgaaende Sol skal lade en uadskildt Skye formørkne vor Kiærlighed."

„Og at den fordum saa letsindige Natalie er sikker for ethvert Tilbagefald, besegler hun Dig med dette Kys."

(A. Mahlmann.)

Han elskede hende høiere end sit Liv.

„Høiere end mit Liv elsker jeg Dig, skiønne Armgart!" raabte Ridder Ludvig heftigt og lagde derhos Haanden høitideligt paa sit Bryst. — „Saa tale I alle!" sagde Armgart blidtrødmende: „og vee Den, som troer Jer. Slip mig, Ridder Ludvig!" lagde hun sagte til, og drog sin Haand tilbage, han havde grebet: „Slip mig! — Kom, Kunigunde!" Veninderne vandrede nedad Alleen, Ludvig saae efter dem, saalænge han endnu mellem Bladene kunde øine noget af Armgarts hvide Klædebon, og gik derpaa langsomt tilbage til Borgen. — „Høiere end sit Liv!" hviskede Armgart, saae tilbage og ryslede med Hovedet.

„Og — begyndte Kunigunde — skulde jeg allige-vel tiltroe Nogen det, da var det ham. De Andre elske Dig, fordi Du er Arving til Herdeburg. Han elsker kun Dig selv." — Armgart lyttede gierne til saadan Tale. Men dette: Høiere end sit Liv, vilde hun ikke troe. Hun holdt det for umuligt, og dog ønskede hun, at det var saa. Hun fandt det saa sødt, at være elsket høiere end Livet, at hun i sit Hiertes Hede fast besluttede, kun at give sin Haand til Den, der elskede hende høiere end Livet.

„Og hvorledes vil Du erfare det, Du underlige Pige?" spurgte Kunigunde. — „Ja, det er just Ulykken!" sagde Armgart, og lagde Haanden paa Panden. Pludseligt raabte hun: „Jeg maa vide det, Kunigunde!" og trak hende med sig udaf Haven ind til Slotskapellanen, en ung listig Pater af Augustinerordenen. „Jeg maa vide det!" raabte hun endnu engang, og betroede Pateren sine Ønsker, sine Tvivl og sin Beslutning.

„Sløret, eller en Mand som virkelig elsker mig, min Pater!" saa endte hun sin lange Tale, og nu meddeelte hun ham en saare romantisk Plan, hun havde lagt for at erfare, om Ludvig virkelig elskede hende saa høit, som han forsikkrede. Den udførtes — og Armgart bad, den hellige Jomfru vilde holde den fromme Ridder standhaftig i Prøven.

En smuk Sommeraften, da Kapellanen, Ridder Ludvig og begge Pigerne sadde sammen i fortrolig Kreds, faldt Talen, som det lod, gandske naturligt paa Armgarts Bedstemoders Gravminde. Munken fortalte saameget Grueligt om hendes Død, om hen-

des Gravminde, at Ludvig lyttede til med bankende Hierte. „Jeg har besøgt det undertiden — sagde Pateren — og stedse har jeg seet Skikkelsen svæve om Gravmindet. Otte Dage før Din Moder døde, Armgart, var jeg der.“ Han vedblev at fortælle, hvorledes han havde seet Gestalter og hørt Stemmer, der tydeligt havde bebudet Armgarts Moders Død. Han tilføiede, at disse Skikkelser saaes, disse Stemmer hørtes hver Gang Nogen af Familien skulde døe, og hans Fortælling derom var saa ræd-som-høitidelig, at Ridder Ludvigs Nysgierrighed spændtes paa det Høieste. — Ludvig udbad sig Nøglen til Gravhvælvingen; Armgart bad ham: „O, Ridder Ludvig, gaae ei derind! saasandt J elsker mig!“ Han lovede det, men uden Villie til at holde det.

Man gik hiem. Frygtsom pegede Armgart paa Borgfløien og troede at seine Lys i Riddersalen. Pateren beskrev endnu Indgangen til Hvælvingen og Monumentets Skiønhed. Lyset i Riddersalen brændte klarere. Pateren korsede sig, Pigerne bævede; Ludvig studsede, thi han vidste, at denne Fløi af Borgen var ubeboet.

Man naaede Borgen, de tre Sammensvorne, glade over, at have spændt Ridderens Nysgierrighed, han fastbesluttet, at besøge Gravmindet. Allerede næste Dag begav han sig med en af sine modigste Svende til den gamle Borgfløi. Han steg opad Steentrappen, og aabnede den uhyre Dør med lønlig Bæven. Det var om Aftenen Klokken syv.

Han gik giennem en Række af Værelser, standse de omsider for en stor Jerndør: den sløi op, og Ridderssalen viste begge Eventyrerne en Pragt uden Lige. Den Ene giorde den Anden opmærksom paa Gienstandene trindtomkring, ei ved Ord, men ved en sagte Støden og Pegen. To store Voxfakler tændte de endnu, for at begynde Vandringen til Gravmælet. En Lønsdør gik op paa et Tryk af Ridderens Haand; ad en Trappe, der førte dybt under Jorden, kom begge ned i en Hvælving. Stilheden var frygtelig. Ludvig anbefalte sig den hellige Georg, Svenden bad. Sagte listede de sig videre: da hørte de pludselig en Røst, nær og tydelig: Ludvig, Ridder Ludvig! Blegnende saae Begge paa hinanden, og Begge meente at høre feil. Alt løftede Ludvig Foden, for at gaae videre, da det nok engang hviskede tydeligt ved Siden af ham: Ridder Ludvig!

„Hører Du noget?" spurgte Ridderen sin Svend, og greb hans Haand. — „Det bæres mig fore, som jeg hørte Nogen hviske Eders Navn." — „Mig ogsaa." — De lyste omkring, men der var ingen Aabning, ingen Kløft i Muren, hvorigiennem en Stemme kunde klinge. End engang raabte det sagte: Ridder Ludvig! Ridder Ludvig! og et dybt og klagende Suk tonte nu saa høit, at de Begge hurtigt sprang fra den Side af Muren, Sukket kom fra. De saae Intet; Svenden trak Ridderen tilbage og bad ham med Tegn at vende om. Ridder Ludvig! sukkede det endnu engang: Din Skiebne fører Dig hid; Gak videre til Hvælvingens Ende!

De lyttede endnu længe, men nu tang det, og Stilheden var dem ligesaa frygtelig, som Stemmen nys. „Vi maa gaae" hviskede Ludvig omsider: I maa! svarte Stemmen efter en kort Pause sagte og sukkende. Skiælvende gik de fremad, efterhaanden opklaredes Gangen, som af Ildsluer, og ved Udgangen traf et Syn deres Blik, der forenede alle Rædsler i sig. Hvælvingen førte til en sexkantet Plads. I hver af de sex Sider var en Udgang. Hele Portalen var af hvidt, klartpoleret Marmor, og tusinde antændte Fakler udspredte et blændende Lys. „Her bliver Du!" sagde Ludvig: „jeg gaaer videre." Neppe vare disse Ord udtalte, før der fra en af Gangene tonte en blid Sørgemusik, og behiertet skred Ludvig tvers over Sexkanten til Gangen, hvorfra den lød. Musiken tang pauseviis og Stemmen hviskede atter: Frygt intet, Ridder! gaae, see og hør!

Rask gik han fremad i Gangen, hvis Vægge lue de af Ild. Efterhaanden blev den mørkere. Fra den kom han paa en rund Plads af sort Marmor, og hvalt, omgivet af tre Rader sorte Søiler, stod her Bedstemoderens Gravminde. En svag Dæmring giorde Gienstandene synligere og rædselfuldere. Dødsstilhed herskede, ingen Lyd, ingen Aande rørte sig. Paa Gravmælet stod den Hedenfarne, hugget af Steen, i Legemsstørrelse. Pludseligt seer Ridderen ved dets Fod en qvindelig Skikkelse, vel uden Bevægelse, men dog saa naturlig, at det iisnede giennem ham. Dog, hvorledes blev han tilmode, da Skikkelsen reiste sig, og han saae Armgarts Bedstemoder, som hun stod paa Gravmælet, i samme Dragt, med samme blege

Aasyn, svæve sig et Skridt nærmere! Hans Knæe dirrede af Skræk, hans Haar reiste sig, hans Aande standsede — han segnede paa en Marmorbænk.

Skikkelsen vinkede, med Møie fattede han sig, vaklede op, og fulgte den, udaf Kolonaden. Sukkende pegede her den svævende Gestalt paa en Liigkiste. Med store brændende Bogstaver stod skrevet derpaa: Armgart! — og hvo maler hans Forfærdelse, da han i Kisten saae den Elskede, bleg som en Lilie, uden Bevægelse, uden Liv, og dog hende saa talende liig!

„O, barmhiertige Gud!" raabte Ridderen: „Armgart? min Armgart?" — „Gak ei i Rette med den Evige!" hviskede Gestalten, lagde Fingeren paa Munden, og bød ham tie. Han taug. „Armgart er død inden tre Dage! Søndag er hendes Dødsdag!" sukkede Skikkelsen. — „Naade, Naade!" — Ridderen knælte: „Træf mig, Gud! Skaan min Armgart!" — „Du kan redde hende" sagde Skikkelsen: „betragt dette Bæger. Armgarts eller Din Død er deri. Tømmer Du det, da bliver hun ilive, og tømmer Du det ikke, da maa hun døe. Dit er Valget!" — „Ræk mig Bægeret!" — „Du vil skue det igien i Armgarts Kloset. Betragt det!" Hun rakte ham Bægeret. Paa dets Bund stod indgravet: Redning! — Han betragtede det. Bægeret sank af hans Haand. Et Lyn, et Tordenslag! Pladsen var mørk, Skikkelsen forsvunden.

Ludvig ilte tilbage giennem Gangen, traf Svenden, hvor han havde forladt ham: „O, lad os ile! Jeg har seet gruelige Ting. Men jeg vil redde hende!" — Tænk paa Armgart! hviskede den ubekiendte Røst

endnu engang. Som paa Vinger ilte de afsted. Just som de stege opad Borgtrappen, raslede en Vogn over Vindebroen. Og leende og spøgende sprang Armgart og Kunigunde ud, holdt Ridderen an, og fortalte ham Nyt fra Naboborgen, hvor de havde været i Besøg. Ludvig betragtede Armgart med et ynksomt Blik. Skiælvende førte han hende ind og listede sig derpaa gandske forstyrret til sit Gemak.

Et Par Ord til at forklare Trolddomsværket. I fordums Tider vare de underjordiske Hvælvinger anlagte med dobbelt Indgang og saa kunstigt byggede, at man ved den ene Ende af Gangen kunde høre, hvad der blev hvisket ved den anden. Fakler havde man bragt derned, Phosphorus giorde Resten. Kunigunde spillede Armgarts Bedstemoder, Armgart sig selv. Nogle af hendes Terner opførte Musiken og den unge Pater var Mester for Lynet og Tordenen.

Vanskeligere er det at forklare, hvorledes Armgart og Ridderen var tilmode. De Ord: Træf mig Gud og skaan min Armgart! havde rørt hende usigeligt. Nær var hun sprungen op af Kisten og styrtet i hans Favn; kun Haabet om en fuldstændig Triumph havde holdt hende tilbage. Om Aftenen var hun ubeskrivelig munter, og havde hun faaet Ridderen i Tale, havde hun sikkert aabenbaret ham hele Komedien, saa vis var hun paa, at han vilde tømme Bægeret. —

Ludvig derimod kastede sig paa sit Leie i trykkende Sieleangst. Tænkte han paa Armgarts Død, da svor han, vridende sine Hænder, at tømme Bægeret,

og Minuten efter var Livet ham saa sødt, saa dyrebart, at han gruede for Døden.

Hans første Gang næste Morgen var til Armgarts Kloset. Foran et Dødninghoved paa Altret stod det frygtelige Bæger med en ham ubekiendt Tinctur. Han skialv, da han øinede det. Han satte det til Læberne, og Armgarts Bryst slog høit af Vellyst; thi bag et Gardin var hun Vidne til Alt. Bævende satte han Bægeret ned og stormede ud.

Armgart havde alt udbredt sine Arme, for at trykke den høimodige Yngling til sit Bryst. Kraftløs lod hun dem atter synke, da han forlod Gemakket. Hun fortrød, hvad hun havde giort, hun fik Hovedpine, hun vilde gaae tilsengs. Da traadte Ludvig ind; han blegnede, da han hørte hendes Klage. Armgarts Fader meente, det havde intet at betyde. „Hun er syg, dødsyg!" raabte Ludvig vildt: „ak, og kan ei reddes!" tilføiede han halvsagte, og ilte bort, vridende sine Hænder.

„Kan ei reddes?" sukkede Armgart bitter og befandt sig virkelig i dette Øieblik saa syg, at hun maatte lægge sig. En vild fortvivlelsesfuld Urolighed drev den arme Ludvig fra Sted til Sted. Snart løb han i Haven, snart paa sit Værelse, snart i Armgarts Kloset. Her stirrede han vildt paa det afgiørende Bæger, han udstrakte Haanden efter det og lod den synke paa den halve Vei.

Saaledes flakkede han to Dage om med en Fadermorders Følelse. Med hver Time voxte hans Uro og hans Vildhed. Den frygtelige Søndag kom. Han ilte ned og vovede ei at gaae paa Armgarts Værelse,

men vaklede op og ned derudenfor, og lyttede til fra Tid til anden. Døren gik op, Kunigunde treen ud. „Lever hun endnu?" spurgte han hastigt og glødende. — „Til Døden er det vel just ikke," svarte hun rolig: „dog er det i Nat bleven lidt værre med hende." — „Værre? o, Gud!" derpaa ilte han ind i Klosettet. Det frygtelige Bæger! han betragtede det fortvivlende. „O, Gud!" raabte han, og slog sig for Panden, at det lød igien, ilte rasende ud, traf Kunigunde og raabte hende frygteligt imøde: „Hun maa døe! hun maa! og jeg er hendes Morder!"

Saaledes sprang han ned, kastede sig paa sin Ganger, og galopperede fra Borgen, at Alle, som saae ham, forsede sig. Langsom og nølende kom han om Aftenen tilbage. „Er Armgart død?" spurgte han den Første, han mødte, og ærgrede sig over den Nolighed, hvormed Denne spurgte igien: „Er hun syg?" — Paa Borgen fandt han Armgart oppe og rask, lidt bleg og fortrædelig, men Bægeret i Klosettet fandt han ikke mere. Under afvexlende Haab og Angst blev han hos hende den hele Aften, og da Klokken var slagen tolv, udbrød han i larmende Jubel, saa han ei engang bemærkede den paafaldende Kulde, Armgart behandlede ham med. I hendes Bryst vexlede Harme, krænket Stolthed, skuffet Haab, Kiærlighed og Had, og da Ludvig næste Dag nærmede sig hende med triumpherende Henrykkelse, mærkede han først hendes hadelige Bitterhed. Han beklagede sig, bad, blev vred, omsvævede hende som hendes Skygge, Alt forgiæves. Mange Dage grublede

han paa Grunden til dette fiendtlige Sindelag: han fandt den ikke.

Samme Tid kom Ridder Georg von Wallsdorf til denne Egn. Han saae den fortryllende Armgart og forøgede hendes Tilbederes Tal. Dog formaaede han ligesaalidt som de, at optøe hendes Kulde. Hun holdt ægte Kiærlighed for en Drøm, blev med hver Dag mørkere, opsøgte de vildeste Egne: Ludvigs Billed forfulgte hende overalt. Georg von Wallsdorf fulgte ofte efter hende paa disse eensomme Vandringer, for at finde det rette Øieblik, at røre hende i. Men forgiæves. Hun forbød ham ei at elske hende, men hun forbød ham at følge hende og tale til hende om Kiærlighed. — En saadan Dag vandrede hun mellem Klipperne ved Rhin; den vilde Egn, Strømmens larmende Bruseu var hende kiær. Nær ved Flodbredden traadte hun paa en Steen, der ei var fast; den væltede og styrtede sin skiønne Byrde i Bølgerne. Et høit Skrig udstødte Armgart og Strømmen rev hende bort med sig. Efter nogle Sekunder følte hun sig greben og fastholdt. Hun var reddet og hendes Frelser var Georg von Wallsdorf. Han førte hende hiem, hendes taknemmelige Hierte bedrog hende, hun troede pludseligt at elske ham, og endnu mere, i ham at have fundet den Mand, der elskede hende høiere end sit Liv. Og dog ønskede hun, at Ludvig maatte have reddet hende!

„Taknemlighed maa vorde Kiærlighed!" sagde hun til Kunigunde, og trykte derhos Haanden mod sit Bryst, som om hun vilde tvinge det trodsende Hierte til at tie. — Ludvig fik formeligt sin Afsked, og

Georg var nu Gienstanden for hendes huldeste Smiil, hendes mildeste Blik. Med Heftighed og Øiet fuldt af Taarer nærmede Ludvig sig hende: „Farvel, Armgart!" raabte han, saae mod Jorden og bød hende Haanden, som hun trykkede gandske sagte. Øieblikket efter var han forsvunden.

Armgart vilde være munter, men det vilde ikke lykkes hende. Ridder Georg spøgte, Armgart smilte og kiedede sig. Dog forsikkrede hun ofte Kunigunde, at hun var lykkelig, og at hun, saasnart hendes Fader kom tilbage, vilde tilstaae Ridderen sin Kiærlighed og give ham sin Haand; thi han, han elsker mig høiere end sit Liv, lagde hun altid til.

Faa Dage efter denne Tilstaaelse galopperede Armgarts Fader ind i Borggaarden, og treen med forstyrret Ansigt ind. „Hvad er hændet, min Fader?" raabte Armgart ham imøde. „Keiseren har erklæret mig i Rigets Akt!" raabte rasende den stolte Friherre af Herdeburg.

Han havde deeltaget i en Sammensværgelse mod Keiserens Magt. Alt var røbet. „Ridder Georg!" raabte han: „Exekutionstropperne rykke frem. Jeg lader mine Vasaller gribe til Vaaben. I elsker jo mit Barn. Tag hendes Haand — Armgart blegnede — og laan mig Eders og Eders Vasallers Arm!" — Ridder Georg fremstammede noget om de Venner han havde ved Keiserhoffet: de kunde, meente han, let forlige Sagen. Det syntes Herdeburg vel om. „Men — sagde han: „Rigsfanerne rykke frem, vi ville slaae dem tilbage; imidlertid ville vi lade Eders Venner mægle. Laan mig Eders Arm!" — Georg meen-

te, hans Deeltagelse i denne Feide kunde let tilintetgiøre den Hielp, han ventede af sine Venner. „Ogsaa dette!" raabte Herdeburg: „gaae da paa Eders Godser, jeg skal vel holde mig her. Men min Datter er ikke sikker her paa Borgen mere. I elsker hende; der, tag hende! Idag vier Pateren Jer og imorgen kan I føre hende hiem som Eders Hustru." — „Forbindelsen med en Banlysts Datter — stammede Georg — vilde paadrage mig Keiserens Vrede." — „Hof og Hofleir! Hofnaade og Hofhund!" raabte Ridder Herdeburg vredt: „Sadler Ridderens Heste! Farvel, Ridder Hofluft, hils Eders Venner i den keiserlige Hofleir, og hav den Naade at holde Jer fra min Borg en Miil saavel, hvis I ei vil, at den Banlystes Arm skal sende Jer i Graven!"

„Hvad er det?" raabte Armgart forundret, da hun var allene: „Denne Mand vover sit Liv for at frelse mit, og en Andens Naade er ham meer end min Besiddelse? Hvad er det? Har Georg ei elsket mig? eller har Ludvig — hun sank hen i dybe Drømmerier, hvoraf hun vaktes først af Vaabenlarmen.

Herdeburgs Vasaller rykkede sammen, man samlede Levnetsmidler, Salene vare fulde af Væbnede, Borgen blev befæstet. En Morgen rykkede et lidet Banner af halvtredsindstyve Ryttere opad Høien til Borgen. En Trompeter nærmede sig Broen og forlangte Friherren i Tale. Man førte ham op. Armgart var nærværende.

„Ridder Ludvig von Eichenloh — begyndte Trompeteren — har hørt, at Herdeborgen er i Fare. Han

sender Friherren halvtredsindstyve Rytterknegte til Hielp, og vil selv komme med sine Vasaller, hvis hans Komme ei er Frøken von Herdeburg imod."

„Imod?" raabte Armgart levende og vendte sig om og taug, glødende som en Rose. „Vi vente ham med Glæde!" sagde Friherren: „og Eders Skare kan drage herind." Vindebroen blev nedladt, Rytterne droge ind, og nu følte man sig stærk nok til, at kunne vente Rigsexekutionen paa aaben Mark.

Tre Dage efter kom Ludvig selv i Spidsen for andre halvtredsindstyve Svende. Armgart viste sig kun sielden. — Efterhaanden nærmede sig Rigsbanneret. Ridderne droge det imøde. Havde de Alle kæmpet som Ludvig og Herdeburg, da var der af alle Rigstropperne ikke bleven een Mand tilbage! De vare adspredte, men de samledes igien, og endnu flere Tropper stødte til dem fra Naborigsstæderne. Tillige udkom et keiserligt Mandat, at alle Riddere, der med Herdeburg modsatte sig Keiserens Majestæt, skulde være erklærede i Overakten.

„Dette Slag giorde sin Virkning. Ludvig var den Eneste, der blev paa Herdeborgen. Der kom et Bud, som opfordrede ham til at forlade den, hvis han ei vilde see sit Slot gaae op i Luer. „Lad dem brænde!" raabte han: „jeg bliver her." — Mod Aften slog Flammen høit mod Himlen. Eichenloh brændte. Ludvig stod ved Vinduet, saae sin Borg og sine Byer brænde, og taug; kun en Taare randt ned ad hans Kind. — Herdeburg laae syg af en Vunde: „Tag hundrede Ryttere," raabte han: „og hug de Mordbrændere ned!" Ludvig vilde afsted, hans

Blik faldt paa Armgart, som sad saa kummerfuld ved Faderens Leie. „Lad dem brænde!“ raabte han: „jeg bliver her!“

Mægtige Fiender, som Herdeburg havde ved det keiserlige Hof, vilde hans fuldkomne Undergang. Nye Tropper rykkede frem, der medbragte hans Dødsdom, underskreven af Keiseren. Borgen blev omringet. Ludvig giorde Underværker af Tapperhed. Endnu engang bød Exekutoren ham Naade i Keiserens Navn, hvis han vilde forlade Borgen. Den gamle Herdeburg raadte ham dertil: „Du formaaer dog ei at hielpe mig. Du seer, man vil mit Hoved. Gak ud til dem, Du vakre unge Helt!“ — Ludvig saae paa Armgart, der laae for Faderens Fødder. „Jeg kan ikke!“ raabte han: „ved Himlens Dronning, jeg kan ikke! Jeg lever og dør med Eder.“ — Henrykkelse giennembævede Armgarts Smerte. Hvad er det? tænkte hun: Georg vovede Livet for mig og forlader mig? Ludvig lader mig døe, og elsker mig endda! Hvad skal jeg troe?

Faren kom med hver Dag nærmere: Borgen kunde ikke længere holde sig. Ludvig erklærede det. Herdeburg beredte Alt til Flugt giennem Hvælvingen under Jorden. Ludvig skulde overgive Borgen og modtage den endnu engang tilbudne Naade. „Jeg flyer med Eder!“ sagde han langsomt og fast: „jeg flyer med Eder.“ Med Fakler betraadte de Hvælvingen. Ved sin Bedstemoders Gravmæle sank Armgart fuld af Smerte til Jorden: „O Ludvig,“ raabte hun,

„Din Troskab mod os har — giort Alting godt igien, vilde hun sige og tang.

„Hvad jeg nu gjør," sagde Ludvig, er kun Lidet mod tre Dages navnløse Lidelser, som jeg har baaret for Eders Skyld, og som dette Sted minder mig om. Er Du mig Tak skyldig, Armgart, da er Du mig det for dem." — Det var Pigen en Gaade. De gik videre; Ludvig ledte snart Pigen, snart den Gamle, og oplivede deres Mod og Haab. Ved Udgangen af Hvælvingen stødte de bag en Klippe paa Bevæbnede, der strax angrebe dem. Ludvig drog sit Sværd. „Med Dig have vi intet at skaffe, Ridder Ludvig!" raabte Anføreren: „her er Din Benaadelse, underskreven af Keiseren. Herdeburg og hans Datter ere vore Fanger."

„Jeg vil ikke benaades, naar ei Disse kunne vorde det!" raabte Ludvig rasende og kastede Pergamentet blandt Ruinerne: Armgart segnede til Jorden af Angst. — „Vil Du ingen Naade, saa dø, Du Majestætsforbryder!" skreg Anføreren og greb ham an. Ludvig løb sit Sværd i hans Bryst og styrtede mod de Andre med en Løves Kraft og Vildhed og jog dem paa Flugt. „Skynder Eder nu, før der kommer Flere!" raabte han; de ilte til Rhinen, der stod bag Klipperne. De traf Baaden, de havde bestilt, bestege den, og vare i Sikkerhed.

Efter nogle Dages Hvile vendte Ludvig sig rask til Armgart, der stod ved Vinduet, og skuede ud i den forladte Egn med vaade Øine. „For hvem græder Du, Armgart?" — Armgart svarte ikke, men rakte ham sin Haand. — „For Ridder Georg, som for-

lod Dig?" — „Nei, Ludvig," sagde Armgart, og sank i hans Arme: „nei, Ludvig, jeg elsker Dig med al mit Hiertes Styrke." — „Mig, Armgart, mig?" — „Og jeg har altid elsket Dig!" Hendes Mund hvilte paa hans. Herdeburg velsignede Pagten. „Og Du elsker mig?" spurgte den henrykte Armgart. — „Høiere end mit Liv!" svarte Ludvig. — „Høiere end Dit Liv? Ludvig!" svarte Armgart smilende, og truede med opløftet Finger. — „Høiere end mit Liv. Jeg har bevist det i sidste Fægtning." — „Og hvorfor drak Du ikke af Bægeret?" — „Hvad Armgart? Du veed —" Armgart fortalte ham Alt. Ludvig vidste ei at løse Gaaden.

Da nu Armgart efter tyve Aars lykkeligt Ægteskab flettede sin Datters Brudekrands, og den skiønne Ildegart forsikrede sin Moder, hendes Brudgom elskede hende høiere end sit Liv; da smilte Armgart og fortalte hende sin Historie med Ludvig. Derpaa spurgte hun sin Datter: „Hvad mener Du, Ildegart, elskede Din Fader mig høiere end sit Liv?" — „Jeg troer det, kiære Moder." — „Og hvorfor tømte han da ikke Bægeret?" — „Fordi — fordi — jeg føler det vel, men sige det kan jeg ikke — fordi —

„Fordi Hiertet i sin Lidenskab lover meer, end det ved Overlæg kan holde. Georg elskede mig ikke, og styrtede sig dog i Bølgerne efter mig. Lidenskab, Forfængelighed eller Medynk giorde det. Men Ludvig elskede mig, og tømte ikke Bægeret, der skulde redde mig. Han havde tømt det til den sidste Draabe, havde han faaet det strax i Hvælvingen. Han havde

tre Dage at betænke sig i, og han fandt, at Livet er det første Gode."

„Altsaa elsker Rodegar mig ikke som sit Liv?"

„Give Gud, hans Hierte maa føle, hvad hans Læber have tolket Dig. Kiære Ildegart, Fornuften oplyser efterhaanden alle Kiærlighedens Bestanddele med sin Fakkel, og hvad Hiertet holdt for virkeligt, viser sig ofte da som en svindende Taage. See blot til, min Datter, at Fornuften engang kan sande Halvdelen af hvad Eders Hierter nu føle, og I ville være lykkeligere, end den unge Kiærligheds uhyre Forhaabninger kunne ahne og troe. At vove sit Liv for den Elskede, er endnu ikke at elske hende høiere end sit Liv. Hiertet har sit eget Sprog, og Du gior vel i at lære det, paa det Du ei som Hustru skal fordre mere, end Fornuften billiger.

Ildegart fulgte denne Regel, og blev en lykkelig Kone, lykkelig som hendes Moder.

(Caroline Pichler.)

Tryllleharpen. *)

„Du martrer mig, gode Anna, med Dine Bebreidelser, og forgiæves. Hvad kan jeg giøre? Harry

*) Læseren ville sammenholde denne Fortælling med Justitsraad Baggesens Oper af samme Navn.

har min høieste Agtelse og, hvad endnu er mere, min hele Taknemlighed. Lad mig gaae min Vei!" — „Men, Emma, Du elsker Adelstan." — „Veed Du det vist? Og om saa var, kiære Anna." — „Om saa var? Er det Dit Alvor, Emma? Det er det farligste Vovestykke. Jeg raader Dig endnu engang: Vær Herre over Dit taknemmelige Hierte. Det kan Du! At vorde Herre over Din Kiærlighed, vilde vel aldrig lykkes Dig." — „Anna, Harry elsker mig, Harry's hele Siel hænger ved min! Jeg skylder ham den varmeste Tak, han er en ædel Mand." — „Men Adelstan har dog Dit Hierte. Giv ham Din Kiærlighed, Harry Dit Venskab!" — „Nei, Anna. Min Taknemlighed vil vorde Kiærlighed. Lad os tie derom!" — „Som Du vil! Og har Du Lyst, ville vi fare over til hiin Klippe, Du siner hist. Aftenen vil vorde skiøn, Søen er saa stille. Hist kunne vi overskue hele Himlen."

Baaden blev sat istand, begge Pigerne sprang deri, Aarerne løftedes, og inden en Time vare de ved Klippen. De bestege den og hørte en Sang, ledsaget af Fløitespil. Langtfra sinede de en Hytte, der tilhørte Fiskere, som havde udbredt deres Garn i Aftensolen, og nu sadde ledige og sang. — Sangerens Stemme var naturlig og reen; begge Pigerne satte sig paa et moesgroet Klippestykke, og lyttede til. „Lader os synge Hidallans Qvad" sagde den ene Fisker. Han sang, og Fløiten spillede en meget simpel og rørende Melodie dertil. Sangen lød:

Unge Pige, huld og fager,
Favn ei den, Du ei har kiær!

Vandre bid, hvor Bølgen klager
Om Hidallans Klippeskjær.

Slaaer ei op i heden Lue,
Mø, Din Elskovs Flammeglød,
Sæt Dig under Klippens Bue,
Mindes her Hidallans Død!

See hans blege Hoved dukke
Op af Klippens vilde Flod,
Hør Komala's Kummersukke
Trænge frem af Bølgens Blod!

Hør, hvor vildren Vove klager
Om Hidallans Klippe her:
Unge Pige, mild og fager,
Favn ei den, Du ei har kiær!

Studsende saae begge Pigerne paa hinanden. Sangen var tilende, Fiskerne samtalte endnu en Stund, og Hine mærkede, at de maatte kiende Historien om Hidallan, som Qvadet gialdt. Nysgierrig nærmede de sig Fiskerne og bade dem efter nogle Omsvøb, fortælle hvad de vidste om Hidallan. „Ret gierne" sagde Jack; „bring Du imidlertid Garnet til Bugten, Tom! Naar jeg er færdig, skal jeg komme efter. Kom, my Lady's! Hist paa Klippens Spidse kunne De først ret see, hvorledes det er gaaet den arme Hidallan. Thi dette er Øen, hvorpaa Alt, hvad jeg nu vil fortælle, har tildraget sig; den hedder endnu stedse Harpøen og Klippen der for os Hidallans Grav. Her forbi seiler Ingen om Natten uden Gru."

De Vandrende naaede Klippetinden. Fiskeren pegede ud over Søen og begyndte: „Hist ligger en Ø og paa den levede for mange — mange Aar siden en Pige ved Navn Komala, den Samme, Visen taler om; hun var nu saa smuk, at store Herrer kom fra alle Kanter at skue hende, og den, der saae hende i det solblanke Øie, blev ligesom blind. Nu, som Ordsproget siger: Jo flere Elskere, desmindre Kiærlighed; saa gik det og Komala. Hun valgte og valgte, og elskede ikke. Dog foretrak hun en ung smuk Mand, ved Navn Klesamor. Ogsaa Hidallan, en skotsk Barde, havde hørt tale om hendes Skiønhed. Han begav sig paa Veien med sin Trylleharpe, der i fordums Tid havde tilhørt en Trold, og var ham kiærrere end hans Liv. Naar han slog den, kunde han være omringet af tusind Fiender — saasnart de hørte Harpetonen, giorde de ham intet, men fulgte efter ham, hvor han gik og stod. Han kom nu til Komala's Ø, saae og elskede hende. Som hendes Skygge ledsagede han hende overalt, digtede de skiønneste Sange om hende, spillede dem paa Trylleharpen, og hvorhen nu Komala kom, hørte hun sin Skiønhed prise af Unge og Gamle, thi Alle lærte Hidallans Qvad, fordi de vare saa skiønne.

Det behagede Pigen, og hun var Barden god, men hun elskede ham ikke. Som en Broder havde hun ham kiær. Naar han den hele Nat udenfor hendes Hytte sang sine Sørgequad, stod hun vel ofte ved Vinduet og tørrede sine Øine; men saasnart han var borte, tænkte hun paa Klesamor, ei paa Hidallan. — „Naar vil Du elske mig?" spurgte Barden tidt.

Han opholdt ham med milde Ord, med kiærlige Smiil, og nærede Ynglingens Haab.

Engang hvilte de Begge paa en Blomstervang ved Kysten. Hidallan viiste hende Harpegrebene til en Sang, han havde digtet. Hun var saa mild som Søen i en stille Sommernat, og han spævede i Himlen. Hun vandt Krandse om Hidallans Harpe, han stod op at hente flere Blomster, og imidlertid var Komala stegen i en Baad, der laae ved Kysten. Leende tilraabte hun Barden, der søgte hende: „Hidallan, Farvel! Jeg flyer nu med Din Harpe." — Og med disse Ord roede hun ud.

Hidallan bandt Krandse af sine Blomster, for at fængsle den skiønne Flygtning, naar hun kom tilbage; alt roede hun mod Land, da der pludseligt reiste sig en heftig Landvind, som drev Baaden ud igien. Søen gik høit, Himlen bedækkedes med Skyer, og efter nogle Minuters Forløb stormede Orkanen frem.

„Hidallan!" skreg Komala og blev hvid og stiv som en Kridtklippe. „Red mig, Hidallan!" — Aaren sank af hendes Haand. Hidallan saae det brusende Hav, den mørke Himmel, den skiælvende Mø, og styrtede sig i de skummende Bølger, og kæmpede sig frem til Baaden. Han naaede den, han svang sig deri, og Komala sank i hans Favn. Han lagde hende ned, greb Aarerne, og arbeidede mod Storm og Bølger. Han bøiede sig over hende, at ikke Regnen skulde ramme hende, ledte Baaden giennem Brænding og Klipper ind i Bugten her lige under os. Han bar den skiælvende Pige i Land, trak Baaden op, og lagde den bag hine Klipper. Endnu stedse stormede

det med Regn og Hagl. Han bedækkede hende med sine Klæder og sprang nu fra Klippe til Klippe, indtil han fandt en Grotte i en af dem. Flux løb han tilbage, bar den Klagende did, laae for hende paa Jorden, kysfede hendes Hænder, trykte hende til sit bankende Bryst, og jublede og jamrede vexelviis over hendes Redning og hendes Tilstand. Hun skjalv af Kulde, thi Grotten var nogen paa alle Kanter. Nok engang forlod han hende, for at søge Veed og Oviste, at varme hende ved. Han besteg Klippen, vi sidde paa. Intet øinede han, intet Træ, intet Straa, kun det hvide Sand.

Tilbage fløi han til Grotten, hun laae der og aandede neppe, og Hidallan jamrede og vred sine Hænder tilblods. „Komala, dør Du?“ raabte han. Da faldt hans Øie paa Harpen; han greb den. „Komala!“ skreg han høit, og derpaa brød han Harpen sønder, tændte den an, og en klar Ild luede op. Svagt tilsmiilte Komala ham, og Ilden vendte tilbage i hendes udslukte Øie, og Rosen paa hendes Kind. „Hidallan!“ raabte hun, og slyngede sine Arme om ham: „Hidallan, jeg elsker Dig. Tag mit Hierte, tag min Haand! Jeg kiender Offeret, Du bringer mig.“ Hun kysfede en Taare af hans Øie. Ilden havde forvandlet Trylleharpen til Aske.

„Nu har jeg Intet uden Dig, Komala! Intet uden Dit Hierte. Komala, jeg offrede Dig Alt, Alt, Alt hvad jeg havde, og offrede det gierne. Elsker Du mig?“ — Hun trykte sine Læber paa hans, pressede sit Bryst mod hans, hede Taarer vædede hans Kinder, og bævende Ord og afbrudte Eeder for-

sikkrede ham om hendes Kiærlighed. Saaledes stode de længe i maalløs Henrykkelse.

Natten skumrede, Stormen taug, enkelte Stierner blinkede giennem sønderrevne Skyer. Komala sov sødt i Grotten og Hidallan holdt Vagt ved dens Indgang, og lyttede til Pigens Aandedræt. — Saasnart det dæmrede, besteg han Klipperne, arbeidede sig giennem Afgrunde, sønderrev Hænder og Fødder, for at ryste Frugter i den Elskedes Skjød, naar hun vaagnede. Mod Norden øinede han en frugtbar Dal: jublende fløi han ned at plukke der.

Paa Den hiin havde Klesfamor seet Komala i Baaden, en Bold for Stormen. Som denne sagtnedes, besteg han en Baad og roede hid den hele Nat. Bølgerne dreve Baaden herind mellem Klipperne, den strandede, og Klesfamor frelste sig ved at svømme. Han slakkede om ved Stranden, og den første Morgenstraale førte ham ind i Grotten, hvor Komala sov.

Hun vaagnede, da han traadte ind, rakte ham venlig sin Haand, troende det var Hidallan. Han trykte hendes Haand til sit bankende Hierte. „Komala!" sagde han smigrende. Morgenens Straale faldt paa hans Ansigt, hun kiendte ham og bævede. Klesfamor! — Komala! — Hvor kommer Du her? — Dig vil jeg redde! — Endnu engang trykte han hendes Haand mod sit Hierte.

„Hvor er Hidallan?" spurgte hun ængstelig: „hvor er min Elskede?" — „Elskede?" sagde den skionne Yngling med bævende Stemme: „Elskede?" Han sank for hendes Fødder, han favnede hendes Knæe, en Taareström styrtede over hans sagre Kinder.

— Saa smuk havde hun aldrig seet ham. „Klessamor!“ raabte hun: „Klessamor, gaae! jeg elsker Dig ikke.“

„Saa vorde Søen min Grav!“ sagde han mørk: „Lev vel, Komala!“ Han gik, kom igien og raabte: „Jeg har elsket Dig, o, jeg har elsket Dig, og Døden er min Løn!“ — Han vilde gaae, hun holdt ham tilbage, hendes Haand trykte hans. Hans Kind hvilte paa hendes Skulder, hans Taarer flode i hendes Barm. „Komala!“ raabte han, og fabnede hende smt og fast. Hun bævede, hun stødte ham fra sig, hun brændte, og derpaa styrtede hun inderst i Grotten, sank paa sit Leie, og jamrede, og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Klessamor styrtede for hendes Fødder, hans Mund flød over i smme Klager, han fordrede Døden af hende, de sank hinanden nærmere, hun i hans Arme! — Hans Kiærtegn bedøvede hende, hun var ude af sig selv. Et Hierte fuldt af Kiærlighed modstaaer ei den Elskendes bedende Magt. Klessamor blev lykkelig.

„Hidallan!“ med dette Skrig fløi hun af hans Arme: „Jeg Uhyre! han vil dræbe mig, han vil dræbe Dig!“ derpaa vred hun sine Hænder og jamrede høit. „Stille! Op Klessamor, det er ham! Han har frelst mit Liv; hans Harpe — og jeg! jeg! ja, det er ham!“

„Lad os flye, Komala!“ Han drog hende ud af Grotten. Halv villig, halv tvungen fulgte hun ham. Giennem Klipperne førte hun ham til Hidallans Baad. „Stig i den, min Elskede! Skynd Dig, før han viner os!“ — „Klessamor!“ raabte Komala: „jeg

skal lade Manden allene her paa denne nøgne Klippe, uden Baad? O, Kiærlighed, Kiærlighed, hvilke Offere fordrer Du ikke!" Hun skjulte det blege Ansigt ved Klessamors Bryst. Han bar hende ned i Baaden.

Just nu var den jublende Hidallan kommen hid paa denne Klippe, hvor vi sidde, med Favnet fuldt af Frugter. Hans Blik faldt ned i Dalen og han øinede Komala, som med Kinden mod Klessamors Bryst stod i den gyngende Baad. „Komala!" skreg han med frygtelig Angst, saa det gjaldede igien mellem Klipperne, og bævende favnede Komala Klessamor endnu fastere, og Baaden dandsede hen ad Bølgefladen.

Fiskerpigerne hist paa Øen kunne en Vise derom. Jeg maa fælde Taarer, hvergang jeg hører den." — „Kan Du den?" spurgte Emma. — „Blot de sidste Stropher," sagde Jack, og sang:

Tilbage, Hidallan, fra Bølgernes Bred,
Alt bæres af Manden i Baaden hun ned.
Hvi seer Du saa vildt over Boverne blaae,
Hidallan? Hvad stirrer Du blegnende paa?

Komala, hvad vil Du paa vildene Søe?
Han finder sin Grav paa den eensomme Øe.
Ak Himmel, nu støder jo Baaden fra Land,
Og ene han staaer paa den stenige Strand!

Ak, ikke hun hører hans bævende Røst,
Hun hælder sit Hoved mod Klessamors Bryst,
Hun trykker sin Læbe paa Ynglingens Kind,
Mens Baaden henglider for viftende Vind.

Og maallos Hidallan udstrækker sin Arm,
Mens Hiertet vil briste af Qval i hans Barm.
O vee, nu forsvinder den gyngende Baad
I dæmrende Taage paa Bølgernes Fraad.

Tre Dage nu sad han og skuede hen
I Taagen, men ei kom Komala igien.
Han stirrede fast paa den vildsomme Punkt,
Og mat slog hans Hierte og Diet blev tungt.

Da fierde Dags Morgen fremdæmred i Øst,
Han hviskede sagte med skiælvende Røst:
„Du troløs, Komala? Du, elskede Mø?"
Derpaa han sank ned i den skummende Sø.

Her endte Fiskeren sit Qvad, tørrede sine Øine og vedblev langsomt: Her er Stedet, hvorfra han styrtede i Havet. Bølgerne kastede den Ulykkeliges Liig op paa Stranden. Otte Dage efter kom Komala ene tilbage. Hun havde ikke havt en Times Ro; Hidallans Skygge stod hver Nat for hendes Leje. Hun kom hid, bleg som en Skygge, mat og hentæret. Hun fandt Hidallans Liig, og begrov det hist imellem Stenene: deraf hedder Klippen hisnede endnu Hidallans Grav. Da hun vilde seile tilbage, mødte hende paa Bølgerne Hidallans Skygge. Hun styrtede sig ud af Baaden i Havet."

Først Klokken ti om Aftenen kom Pigerne tilbage til Willmore, deres Hiem. — Næste Morgen sagde Emma til Harry: „Kiære Harry, jeg er Dem Tak skyldig og giver Dem den af mit fulde Hierte. De

synes at elske mig, og troer maaskee, jeg elsker Dem igien. Min Adfærd kan have bragt Dem paa denne Tanke. Jeg meente, min Taknemlighed mod Dem kunde vorde Kiærlighed. Jeg har feilet. Kiære Harry, hvem raader for sit Hierte? Jeg elsker Adelstan, og giver ham idag min Haand." — „Det er Anna's Værk!" svarte Harry bitter. — „Nei, kiære Harry. Seil hen paa Øen Syd for Wassy; den hedder Harpøen. Lad Fiskerne der fortælle Dem den Historie, de i Aftes fortalte mig. Den har aabnet mine Øine, Harry. Lev vel, og naar De engang har glemt mig og er lykkelig i en Kones Favn, som virkelig elsker Dem, da lade De paa Klippen reise et Minde for den arme Komala; thi hun har reddet Dem og mig, kiære Harry."

Emma blev Adelstans lykkelige Hustru, og Harry sendte efter nogle Aars Forløb Arbeidere til Øen og lod paa Klippen reise et Minde for Hidallan og Komala med den Indskrift: Taknemlighed er ikke Kiærlighed!

(A. Lafontaine.)

Gravsteenoplag i Paris.

Madame Decour, en anseet Pariserborgers Kone, havde opoffret sin eneste, nys af naturlige Kopper bortrevne Datter for sin usalige Fordom mod Vaccinationen, og fældede nu ved sin Yndlings Liig Smertes og Angers Taarer. Hun gav en prøvet Ven det Hverv, at bedække den Afsteledes Grav med en Marmorsteen, hvis Indskrift skulde forkynde Aarsagen til hendes Død. Han ilte til Gravsteenoplaget, og fortæller om sit Besøg i dette Følgende:

„Jeg fandt Eieren i Selskab med to Mænd, der maatte være indtraadte kort før jeg. En af dem forlangte en Gravsteen til en afdød, midaldrende Mand. „Behager at følge mig til mit Oplag af Gravminder for Mænd — sagde Eieren, der ikke syntes at bemærke mig: „der ville De finde, hvad De ønsker." — Vi traadte ind i en vid Hal, hvor vi fandt en stor Mængde paa forskiellig Maade opstilte Liigstene. „Var den Afdøde gift?" spurgte Eieren. — „Ja, han efterlader en trøstløs Enke." — „Charmant! charmant! her staae Ægtemændene." — „Ogsaa Børn begræde hans Tab." — „Børn? Han var altsaa Fader! Det forandrer Sagen; Familiefædrene staae paa den anden Side." — Med disse Ord førte han os hen til en Mængde Stene af forskiellig Størrelse. Medens hans Folk vare sysselsatte med, at stille disse i behørigt Lys, tiltalte jeg ham og roste den Orden, der herskede i hans Oplag. „Jeg befin-

der mig meget vel ved denne Indretning" sagde han: „de Bestillende have i Almindelighed stærkt Hastværk og kunne ikke vente. Med Taarer i Øinene bestiller man et Gravminde og leverer en selvforfattet Indskrift dertil. Men naar det saa er færdigt, vil man tinge om den forud akkorderede Priis: snart er dette, snart hiint ikke udført efter Ønske, og meer end engang har jeg maattet beholde Lovtaler over Afdøde for min egen Regning, hvis Sandhed disses Arvinger ikke mere have villet erkiende. Smerten er ødsel, men saasnart den har sat sig lidt, kommer ogsaa Fornuften tilbage, og gierne pleie de, der ved Bestillingen hænge værst med Hovedet, at være de Seneste til at betale. Jeg er derfor kommen paa det Indfald, at lade Gravminder forfærdige forud, med Indskrifter, der forkynde alle Dyder og betegne ethvert Familieforhold. Jeg har kiærlige Ægtemænd og ømme Fædre til alle Priser, trofaste Venner af enhver Størrelse, lydige Børn med gyldne og sorte Bogstaver, dydige Mødre i Sandsteen og troe Koner i Marmor, med og uden Zirater, efter deres Smag, som begræde dem. Pladsen til Navnet lader jeg staae blank: det betales bogstavviis.

Imidlertid havde de ommeldte Kisbere fæstet deres Opmærksomhed paa to til deres Ønsker svarende Indskrifter, hvoraf den ene var hugget i Marmor, den anden i simpel Sandsteen. Hiin skulde koste 500, denne 150 Franker: hvert Bogstav desuden en Franke. De Fremmede toge skrækkeligt paa Vei over de høie Priser. „Nu — sagde Eieren — et beskedent Minde af simpel Sandsteen er ligesaa betydningsfuldt;

dette her, for Exempel! det er endnu mindre end hiint. Indskriften er aldeles fordringsløs: „Helliget den bedste Fader, den ømmeste Mand.“ — „Ja,“ svarte En af Kisberne: „men — de mange Bogstaver! Naar Navnet kommer til, fordoble de jo næsten Stenens Priis. Vi ere Enkens Venner: hun har ikke meget at ødsle bort. Vi maa knibe, min Faer!“ — „Mig synes — tog den Anden Ordet — at man ret godt kunde lade den ene af Linierne være borte, som skildre den Afsieledes Dyder. Den Indskrift er altfor umaadelig lang. Ordene: „den bedste Fader“ ere i mine Tanker for anmassende. Ogsaa maa man, naar Sandheden skal gielde, tilstaae, at det ei var saa farlig bevendt med den salig Mands Kiærlighed til sine Børn. De kunne jo knap kiende Bogstaver, de lange Knegte, ei at tale om deres anden Vanart. Fy for Satan, hvilken Opdragelse!“ — „De har Ret, min Ven!“ gienmælede Hiin: „jeg vilde just have foreslaaet, at udelade Ordene: „den ømmeste Mand, thi — mellem os! — han var Fanden ingen øm Mand. At han gik extra, som man kalder det, vil jeg lade passere, skiøndt jeg, som moralsk Mand, ei kan kalde det ret. Men den forbandede Vane, han havde, at puffe Konen i Siden med Tommelfingeren mellem de to næste —

„Ei, hvorfor sagde De ikke det strax!“ sagde Eieren: „Hist i Hiørnet staaer, hvad de søge. „Her hviler ...., en skikkelig Mand og Fader.“ Det er dog i Sandhed det Mindste, man kan sætte paa en ærlig Mands Liigsteen!“

Efter at man endnu længe havde debatteret om Valget af Bogstaverne, der skulde forevige den Afdødes Navn og Stand, kom man overeens om, at hiint skulde indtage en og denne to Tommers Rum. Prisen blev fastsat til 100 Franker og Sælgeren yttrede meget naivt, idet han efter Handelens Slutning fulgte Herrerne ud, at en saadan Bagatel ei var saa store Omstændigheder værd. Kort efter kom han tilbage med en Mand paa omtrent 50 Aar, hvis prægtige Equipage holdt udenfor. Jeg fulgte dem ind i Salen, hvor de qvindelige Monumenter stode opstillede. Her herskede den samme Orden, men ulignelig større Elegants. Gravstenene vare prydede med megen Smag, og paa hver glimrede i det mindste et halvt Dusin Dyder. Overalt prangede med store Bogstaver Ordene: Troskab, Ømhed, Viisdom, Beskedenhed, o. s. v.

Den nysankomne Kiøber saae foragteligt paa Alt, hvad der omgav ham. Intet Monument, ingen Indskrift udtalte den Kones Dyder og Egenskaber, han havde tabt. Endelig viiste Eieren ham en endnu ikke gandske fuldendt Marmorplade, i hvis Indskrift al optænkelig Roes syntes udtømt. Kiøberen var henrykt. „Sæt herunder Ordene: „Af hendes trøstløse Mand" raabte han med Ild: „og send mig Stenen endnu i Aften, at jeg kan finde den hiemme, naar jeg kommer fra Operen. I Morgentidlig reiser jeg paa Landet til en glimrende Fest, og jeg gad dog gierne seet forinden, hvorledes min Kones Grav vil tage sig ud." Med disse Ord optalte han den fordrede Sum, og gik hastig bort.

Da vi nu endelig vare ene, meldte jeg Manden Aarsagen til mit Besøg. Han tilstod, at han ei havde noget Gravminde færdigt efter mit Ønske; men da han havde læst den forlangte Indskrift, udraabte han: „I Sandhed! Madame Decours Indfald er fortræffeligt og mønsterværdigt. Paa Enhvers Grav burde man tegne Aarsagen til hans Død. Da — tilføiede han med et egennyttigt Smiil — vilde Gravskrifterne i det mindste blive saameget længere."

(Georg Lotz.)

Hvor kommer Mennesket fra?

Kan Du sige mig, ad hvilken Luftsti Trækfuglen om Vaaren kommer til os fra fierne Lande? eller, hvor hine Blomsterenge udbrede sig, fra hvilke den kiølige Vestvind hæver sig, der snart vederqvæger den mødige Vandrer, snart kiærtegner den blomstrende Mø, legende med hendes bølgende Lokker?

Der staae vi paa Toppen af en yndig Høi, som vi betraadte med tilbundne Øine: prøv nu, i Græsset at finde Sporet af Dit Fjed! Dertil hører meer end sædvanlig Opmærksomhed, naar ikke Snee, Riim eller Dug bedækker Dal og Høi. — Hvorlunde skulde vi da kunne finde den Vei, der førte os op paa Bevidsthedens Høi? Feiler jeg ikke, gives der dog svage Spor.

„Skade, at vi intet Minde eie om vor fordums Tilstand!"

Havde det været godt, da er jeg overbeviist om, at Forsynet havde ladet evigtblinkende Stierner oplue under vore Fjed!

„Men om vi end vedvare efter Døden, hvem veed da, om vi mindes vor nuværende Tilstand? Maaskee ligesaalidet som vi nu formaae, at forfølge vor fremfarne Tid til vor Tilværelses første, dunkle Spor!"

Hvorfra dog denne Frygt? Kunne vi ei lige til det Øieblik, da vor Bevidsthed vaagnede, forfølge og afvikle vor hele Livsvei, som Traaden af et Nogle Garn? — Have vi vel herneden levet og virket for en Bestemmelse, naar hvert Minde om vor Virksomhed begraves med vort Liig? Hvad Løn venter vel den Gode hist, naar Venskabs og Kiærligheds Røst hendøer med vor Gravhøi? Da ophørte jo vor Personlighed med Jordelivet.

Saa vidt var jeg kommen i mine Tanker, da Mørke pludseligt omhyllede mig. Fra det Fjerne glimtede mig en venlig Stiernes Lys imøde. Det var den eneste jeg øinede paa Himlens dunkle Telt. Den nærmede sig mig, og dens Skikkelse opløstes efterhaanden i et huldt og himmelsk Væsen. Med Æolsharpestemme tiltalte det mig: „Sendt fra Den, hvis Soløie giennemskuer selv det dybeste Mørke, kommer jeg at undervise Dig." — Og pludseligt

aabnedes Jorden for mine Blikke, og Elihuma svævede foran, oplysende Veien, der førte os ned i det mørke Dyb. „I et Billed vil jeg vise Dig Menneskets Tilværelse fra det Øieblik af den Almægtiges oplivende Aande sagte berører hans vordende Væsens Strenge!" Og en Dør raslede i sine Hængsler. Helligt Mørke opfyldte et stort Gemak, kun oplyst ved min himmelske Ledsagers Lysglands. „Hvad seer Du her?" spurgte Elihuma. — „Jeg seer Traade løbe mellem hinanden i alle Retninger, som det synes, uden Orden, ret som om det blinde Tilfældes Haand havde kastet dem hen! Jeg seer Ambra, Bernsteen og Vox i store Lag, snart hist, snart her!" — Herpaa aabnedes en anden Dør, og jeg saae Spidssøiler, formede af Vox, giennem dem gik en Væge. Ogsaa her var mørkt, men pludseligt foer en Lynstraale ned og tændte Vægen, og nu glimtede en lille Lue paa hver Søile. — „Menneskет vaagnet til Liv!" raabte Elihuma. Endelig brændte Luen klarere, thi jo dybere den kom, desto mere Næring fik den. — „Nu seer Du Menneskет, vaagnet til Bevidsthed. Det kiender Gienstandene nærved; men endnu lyser Luen for svagt, hvert sagte Lufttræk vister den hid og did og klare Øieblikke afvexle med mørke. Det svage Menneske, som det er i Livet." — Stedse dybere brændte Lyset, og endelig blussede det klart paa alle Søiler, som tusind Offerflammer. — „Seer Du Søilernes Fod?" spurgte Elihuma. — „Saa synes mig! Men naar nu Lyset brænder gandske ned?" — „Og om Du end Millioner Aar nedfoer paa Lysstraalens Vinger, for at finde Søilens

Fod, sandt Du den dog ikke!" — „Engang maatte jeg dog finde den!" — „Har ingen skabt Aand hidtil fundet den, hvi vil da Du, hvis Vægt nys er tændt, bekymre Dig om Noget, der ikke volder os, som throne paa Tilværelsens høiere Trin, den mindste Kummer! Sandsynligvis gaaer vort Livs Lystraad omsider ned i et luende Ildhav og danner saaledes, skiønt evig afsondret, i Samfund med de talløse Millioner Lystraade, et straalende Hav, hvis Dyb er usporligt! Jo høiere vi stige, desstørre Underværker udfolde sig for vore Blikke! Hold fast ved Haabet!" — Og med disse Ord forsvandt Elihuma. (Edv. Stern.)

Treenigheden.

Ved den almindelige Takkefest over hele Tydskland i Anledning af Paris's Erobring ved de allierede Magter i Aaret 1814, havde En af den mosaiske Læres Bekiendere i Fürth ved Illuminationen anbragt følgende Indskrift paa sine Vinduer:

Als Israelite zwar gebohren,
Und auf den Einigen geschworen,
Bin ich anjetzo doch bereit,
Zu verehren die Dreieinigkeit,
Ich sag' es daher frei,
Daß diese wirklich sei
Alexander I
Franz II
Friedrich Wilhelm III.

Phantasiespil.

L—, en almeenagtet tydsk Lærd, nød den Lykke, at være en af Byrd og Hierte lige ædel Fyrstindes Yndling. Ved en af deres videnskabelige Underholdninger faldt Talen paa den dyriske Naturs mulige og fremskridende Udvikling ligefra det formløse Chaos til Menneskет, Guddommens Billed. Han søgte at gjøre hende det indlysende, at ogsaa en Tilbageskriden var mulig her; det kom til levende Debatter, saa at man omsider maatte afbryde Materien, uden at være kommen til noget reent Resultat. Imidlertid havde Fyrstinden blandt andet ogsaa opgivet ham dette Spørgsmaal: Naar De troer, at den menneskelige Aand kan træde nogle Skridt tilbage fra sin høie Dannelse og De selv underkastede Dem denne Lod, under hvad Skikkelse vilde De da vise Dem, efter at have fuldendt Deres Jordebane? — Efter nogle Øieblikkes Eftertanke svarte han: „Stod Valget til mig, vilde jeg paatage mig Skikkelse af en smuk lille Skjødehund.“ — Fyrstinden, der selv holdt af disse Dyr, loe ad dette Ønske og holdt det for en fiin Kompliment. Samtalen afbrødes, og dette Emne kom ei paa Bane meer. Nogle Aar efter døde L—, dybtsavnet af Mange, ogsaa af sin fyrstelige Veninde. En smuk Sommerdag spadserede hun i et eensomt Partie af Slotshaven, ledsaget af adskillige Damer; pludselig springer hende en lille Bologneserhund imøde, løber om hende, logrer med Halen, og lader i Alting, som den ei er fremmed her. Man jager den

bort, men snart er den, trods alle Hindringer, atter hos Fyrstinden. Dette gientages flere Gange: da bliver hun omsider opmærksom, og lokkende kalder hun Dyret til sig; det kommer, og lægger sig ydmygt for hendes Fødder. Som hun nu løfter det op fra Jorden, slippe de Ord af hendes Mund: „Velkommen, min L—!" Hunden blev Fyrstindens Yndling, hvilte stedse paa hendes Arm, eller i Nærheden af hende, og blev kun pleiet af hende. Adskillige Aar efter døde Fyrstinden og stædtes med vanlig Pragt til Hvile; men fra samme Dag af var ogsaa Hunden borte. Lang Tid efter besøgte man tilfældigviis Gravhvælvingen, og med Forundring fandt man den lille Bologneserhund død under Fyrstindens Kiste. Saa paafaldende dens Hengivenhed for hende i og for sig selv maatte være, ligesaa gaadefuldt blev det, hvorledes den havde kunnet komme hid og give dette sidste Beviis paa sin Troskab.

(Th. Laurin.)

Vidunderlig Opdagelse i Jordens Indre.

Professor Steinhäuser i Halle har i sine Forelæsninger fremsat den Formening, at vor Jord er en hul Kugle, hvis Indre sandsynligviis indeslutter et lidet Solsystem. Af længe fortsatte Jagttagelser angaaende Magnetnaalens Afvigelser, holder han det for rimeligt, at der i en Dybde af 170 Mile nede i Jorden dreier sig et Verdenslegeme rundt om vor Jords Middelpunkt, meget langsomt fra Vesten til Østen i et Tidsløb af 440 Aar. Hr. Steinhäusers Beregninger sammentreffe meget nøie med de almindelig bekiendte Erfaringsresultater; allerede i Aaret 1805 havde han forudsagt, at Magnetnaalen først vilde blive staaende og derpaa atter vende sig mod Østen, hvilket ogsaa indtraf. De Søfarende have hidtil kun af Magnetnaalens Afvigelse empirisk sluttet sig til, om Strømmen havde drevet dem for langt øst- eller vestlig; i Fremtiden kunne de iagttage det underjordiske Verdenslegemes Beliggenhedspunkt (det er kaldet Pluto) og de ville deraf kunne med ligesaa megen Sikkerhed bestemme, hvor de ere, som ved at iagttage Himmellegemernes undertiden ikke synlige Gang. — Denne Opdagelse giver i det mindste Phantasien et uendeligt Spillerum. Hvad hindrer os i at antage, at der atter i dette Legeme Pluto, befinder sig en endnu mindre Planet, den kunde man jo da kalde Cerberus; i dette atter et andet og saa fremdeles. Vi kunne iligemaade antage, at hele Skabningen bestaaer af lutter saadanne Indæskninger, og at vi med alle vore

Sole og Stierner, løbe om i et andet større Verdens-legemes Bug, at denne vor Æske løber om med os og alt det hele øvrige i os i en dito større Æske, og saaledes indtil det Uendelige.

Edvards Barndomsdage.

„Hver Sekund dør et Menneske paa Jorden!" sagde Capitainen bevæget, og trykte den grædende Broders Haand med sin Venstre, thi hans Høire laae begraven paa Punto de Nago, Østspidsen af Teneriffa, ved Sanct Franciski Kirke.

„Hver Sekund et Menneske!" gientog Overamtmanden langsomt, og mindedes den skrækkelige Død, der for faa Uger siden havde revet hans trofaste Hustru bort i hendes Alders Blomster.

„Ogsaa os, Broder Martin — svarte Capitainen — naaer engang vor Sekund. Endnu seile vi for Vinden. Lader os derfor elske hinanden, som Brødre, thi een Moder bar os jo under sit Hierte. Trøstig, Broerlille! Lader os styre mod Øst, der dæmrer det. Vort Kløverblad er sønderrevet. Din Hanne ligger i Graven. Lad nu Din Edvard staae, hvor hun stod. Drengen er nu elleve Aar gammel, han skal ei mere være vort Barn, men vor Ven. Saa

er der ingen Aabning mere i vor lille Kreds, og kan vor Forklarede see ned fra sit Himmelforbierg paa os arme Jordorme, da vil hun frydes ved, i sit Sted at see sin Edvard i vore Arme. Lad Hovmesteren flytte: han er en flink Mand, men han præker mig for meget og handler for lidt. Et saadant Menneske forekommer mig som en Koffardiefarer, der underskriver sit Konossement; han tilstaaer, at have modtaget de ham anbetroede Vare velkonditionerede, og igien at ville udlevere dem rigtig og velbeholdne, hvis Gud skiænker ham en lykkelig Fart. Det har han giort. Hvad Drengen har kunnet lære hos ham, veed han. Resten skal jeg bibringe ham. Jeg gior mig ikke til deraf, men jeg veed mere end Hovmesteren; han har kun læst Bøger og hørt sin Professor. Men mine Bøger vare de fem Verdensdele, og det store Ocean var min Professor. En Pension maa vi dog give ham, Broder. Fem Aar har han kommanderet den lille Fregat, og giort sin Skyldighed. Storbrittanien betaler mig min tabte Haand, betal Du ham den Tid, han her har tabt, thi tabt den har han dog; Edvard ikke, men han. Fem Aar har hans Livsskib lagt her paa Rheden, det maa Du erstatte ham, saavidt Du kan. Drengen taler engelsk og fransk, og læser Julius Cæsar. Der har han tre Capitaler, som kunne ernære ham for hele Livet. Han kan vorde Søekapitain, Gesandt eller Skolemand. Den Pension, vi give Læreren, opveier aldrig Renterne af den Capital, han har skiænket Drengen."

Broderen bifaldt Forslaget og raadslog med Capitainen, hvorledes han nu skulde indrette sit Huusvæ-

sen. Uden qvindelig Opsigt kunde det ikke blive. Ham tyktes det bedst, at tage Tante Wehmeier til sig.

„Broder — sagde Capitainen — gjør det! Vi paa vore Skibe behøve ingen Fruentimmer; med deres naturlige Banghed vilde de gjøre mere Skade end Gavn; men paa det faste Land maa der i ethvert godt Huus være en Kone, ellers staaer Uhrværket i Vertskabet stille. Vi have, Broder, kun to ædle Metaller i Verden: Guldet og Sølvet. Vi Mænd ere Sølvet, Qvinderne Guldet, saa sagte sagt. De ere finere udprægede, og lade sig bøie. Hverken Guld eller Sølv forarbeides uden Tilsætning, derfor har Gud blandet lidt Kobber i vor Karacter. Men Din Hanne var fiint Guld, troer jeg; Derfor var hun ogsaa saa blød og saa lidet varig. Tante Wehmeier? — nu, hun har Passeervægten, men Din Hanne er hun ikke. Lad hende derfor ikke raade over Edvard, men giv hende blot Kiøkkenscepteret i Haanden. Lad mig sørge for ham. Gjør Tanten til Storvezier, og mig til Capudan-Pascha."

Overamtmanden fulgte sin Broders Raad. Huuslæreren skaffede han en anden Plads og begge Brødrene sikkrede ham for Livstid en lille Pension. Tante Wehmeier blev hentet fra Staden, for at overtage Huusregimentet.

Capitainen — han var i sin tidligste Ungdom gaaet tilsøes, havde i tredive Aar befaret alle Verdens Have i det ostindiske Compagnies Tieneste, var ikke fremmed i nogen Krog paa Jorden, i noget Vi-

denskabsfag, havde tient sig op til Søkapitain og ved Sparsomhed erhvervet sig Formue, og fik, siden han i en Søtrækning ved Punto de Nago havde mistet sin høire Haand, en ikke uanselig Pension regelmæssigen udbetalt fra London — Capitainen lagde nu sin egen Opdragelsesplan for Edvard; Faderen lod ham raade, fordi han satte en ubetinget Tillid til sin Broders Verdensklogskab, og snart mærkede, at Edvard i alle Videnskabsgrene giorde Kæmpeskridt. Kun med Tanten havde Capitainen evig Krig, thi hendes pædagogiske Anskuelser stemte aldrig overeens med hans.

Tanten var kommen i Stadens første Huse og var, uden at vide hvorledes, bleven vant til den nyere Tids Opdragelsesmethode. De unge Mennesker talte om Alt med Bestemthed og Præcision, iagttoge Alt med Rolighed og Kulde, og handlede efter beregnede Grundsætninger. Saaledes, meente hun, skulde ogsaa Edvard dannes; men hun fandt det anderledes. Søkapitainen fulgte en Methode, som, efter hendes Anskuelse, gandske maatte fordærve den Lille. Men hun fremtraadte ei paa eengang med sine Ytringer, thi Capitainen gjaldt Alt hos Overamtmanden, Edvard hang ved ham som en Borre, og han selv havde en egen Maade at disputere paa, saa hun altid kom tilkort. Saaledes havde hun f. Ex. allerede længe i Stilhed gaaet og ærgret sig over, at Edvard lærte saa lidet. „Andre Børn paa hans Alder — sagde hun en Dag ved Bordet — skrive paa fransk og engelsk det eleganteste Brev, spille deres Dobbeltsonater fra Bladet og tale om Politik som en Geheimestatsraad.

Edvard lærer altfor langsomt, og veed næsten slet Intet."

Edvard slog Øinene ned og rødmede. „Du er endnu ikke færdig med Din Udarbeidelse, min kiære gode Dreng — sagde Capitainen rolig — gaae og tag fat paa den, i Aften vil jeg see den igiennem. Men sig mig engang, før Du gaaer — jeg søgte efter det i Dag, men kunde ikke finde det i min Bog — hvad er en Parallaxe for en?"

Drengen betænkte sig lidt, derpaa sagde han smilende: „Jh, Onkel, det er let, det! en Parallaxe er den Vinkel, som dannes af to Linier, dragne, den ene fra Jordens Midtpunkt, den anden fra et Punkt i Jordens Overflade til et Verdenslegeme. Ikke sandt, kiære Onkel?" — „Gandske rigtig, min Dreng!" svarte Onklen, og kastede et triumpherende Øieblik til Tanten, i hvis Ansigt man læste, at hun endnu ikke havde hørt et Ord om Parallaxen; „men — vedblev han — hver Aften seer Du Maane og Stierner, og paastaaer at vide, hvorlangt de ere fra os. Du kan sagtens snakke, man lader nok være at maale efter Dig med Alen hiistop. Hvorledes maaler Du da f. Ex. Planeternes Frastand, og hvorledes beviser Du, at Du har maalet ret?" — „Nu, Onkel, det skal vi nok komme ud af; man samler blot sine Tanker en Smule. Bi et Øieblik — jeg veed det nok, men jeg kan ikke strax sige Dig det saa tydeligt. I Geometrien maaler jeg dog ogsaa Gienstandes Frastand, jeg ei kan komme til; ikke sandt?" — „Nu, ja?" — Nu, efter de samme Regler maaler jeg Planeternes Frastand ved Parallaxen; thi ved de paral-

laxtiske Vinkler kiender man jo i en Triangel, hvis ene Side er Himmellegemets Fraſtand, tre Stykker; af disse kan man beregne de øvrige tre, og følgelig ogsaa denne Fraſtand." — „Bravo! men endnu Et. Hvad er Apſidelinien?" — „O, det veed jeg godt! det er Elliphens ſtore Axel, hvori Planeterne løbe. Og Koptelinien kaldes Linien mellem begge de Punkter, hvori en Planets Plane giennemſkiærer Elliptiken." — „Bravo igien! gaae nu! Men først kan Du ſpringe lidt omkring, at Du ikke kommer til at ſidde ſtrax ovenpaa Maden. See engang til Duerne! Der min Dreng, drik et Glas Portviin."

Edvard drak aldrig uden Toaſt. Det havde Capitainen lært ham. Det lille Blondhoved løftede Glasset iveiret og raabte: Vivat Dædalus, Archimedes og Tante! — I Enthuſiasmen tømte han Glasset paa een Gang, ſatte det kraftigt paa Bordet, og vilde nu til ſine Duer. Overamtmanden ſpurgte: „hvorledes kommer Tante i Selſkab med Dædalus og Archimedes?"

„Athenienſeren Dædalus — ſvarte den venlige Lille med funklende Øine — opfandt Anno 1260 før Chriſtus Vinkelmaalet, Vatterpasſet og Maſtræet; det er Onkels Skytspatron. Archimedes fra Syrakus opfandt et tuſind Aar efter Læreſætningen om Cylinderens Forhold til Kuglen; det er min Skytshelgen, thi han lærer Tante, at Børnene inde i Byen ere blotte Cylindre." — „Og Du — raabte Onklen

henrykt efter Drengen, der alt var ude af Stuen — og Du er Kuglen, der vedbliver at rulle i det Uendelige omkring den evige Sandheds Lys!" — „Amen!" sagde Tanten ærgerlig, men Capitainen vedblev: „Drengen er ude, Tante! Lad mig nu tale om ham. Vogt Dem vel, at De ei, mens han hører det, sammenligner ham med andre Børn. Det gior ham enten overmodig eller forsagt. Hvorfor giorde De ham Uret? Hvorfor roste de Børnene inde i Byen paa hans Bekostning?"

„Men det maa De dog vel indrømme mig, at man i Hovedstaden har tusindgange mere Leilighed til at udvikle et Barns Talenter, end paa Landet?"

„Hovedstaden? Er det andet end en Landsby? De skulde see Miacao eller Nanking eller Pecking. Miacao og Nanking tælle hver en Million Indvaanere, men Pecking to Millioner. Seer De, det er en Hovedstad! Nei, lille Tante, lad De Drengen blive her. Vel skal han til Staden. O ja. Han skal see tusinde og atter tusinde Steder. Han maa være ligesaa godt hiemme i Hindostan, som i Ørken Bildulgerid, i Essequebo som paa Øen Ovaihi, og paa Descabessado i Chili, som paa sit Dueslag herude i Gaarden. Troe mig, Tante, i ti Aar kan man tregange omreise vor Smule Jord. Forlad Dem altsaa paa, at Edvard skal faae alle store Steder at see, men jeg følger med ham. Jeg vil vise ham den Plet, hvor jeg i Vestindien fik Flintekuglen i min venstre Skulder her, og paa Teneriffa vil jeg med ham besøge Sanct Franciski Kirke; der ligger, tæt op mod Muren ved den lille Dør, min kiære høire Haand be-

graven." — Med stille Vemod saae han ned paa sin Arm, der hang i et bredt sort Bind.

„De forstaaer mig uret, Onkel!" svarte Tanten halvfortrædelig; „eller De vil ikke forstaae mig. Paa Byens Størrelse kommer det ikke an, ei heller paa Indbyggernes Tal, men paa Leilighederne til Underviisning, der dog ustridigen mere koncentrere sig i en Stad end paa Landet."

„Leilighed? Troer De da, at der f. Ex. i Pecking ei er nogen Leilighed til Underviisning? Kiære Tante! der er et Videnskabers Akademie, som man skal lede om Mage til. Troe De mig, der er Folk oppe i Asien. De finder i Batavia og Calkutta lærde Selskaber, for hvilke jeg har den dybeste Respect. Paa Teneriffa er der et oekonomisk Selskab uden Lige, og Lærde gives der overalt, trods vore Bogorme og Magistre. For de store Dannelsesanstalter er Edvard endnu for ung. Naar vi ikke kunne lære ham mere her, saa kan han reise, før ikke. Det bedste pædagogiske Tempel er Fædrehiemmet, og dette Tempels Allerhelligste er Moderhiertet. Ak, at Edvard skulde miste sin milde Moder! Ingen viser ham den milde Skaansel, som boede i hendes kiærlige Bryst. Havde De været med mig i Athens Olivenskov, da havde De seet et Alter, man har bygget for den skaanselsrige Jupiter. Tusind Mindesmærker fra den gamle gyldne Tid ere blevne til Støv og Gruus, men dette Alter staaer endnu ubeskadiget, ret som om den kiære

Gud, de græske Mødre i deres Jupiter tilbade, dermed vilde sige, at Skaansel maa være en evig Dyd hos Menneskeslægten; derfor maa ogsaa De, Tante, være skaansom imod Edvard. Lad ham Tid! Lyset giennemflyver i en Minut et Rum af to Millioner Mile. Til at giennemkrybe dette Rum, vilde en Snegl bruge 152,207 Aar, thi den lægger kun 3 trefemtedeel Tomme tilbage i hver Minut. Giorde jeg nu ikke Uret, Tante, om jeg af Sneglen forlangte Lysets Hurtighed?"

„Altsaa indrømmer De mig dog, at Edvard er en Snegl, at han lærer langsomt, og lader sig drive til Alt?"

„Gud bevares! stryg Flag, Tante! Der gives et Slags tremastede Fartøier, som Italienerne kalde bastimento da carico; de seile meget langsomt, men De vilde undres, hvis De saae, hvilken Last man kan proppe i dem. Overalt kommer det slet ikke an paa Hurtigheden. En russisk Koureer reiser 400 tydske Miil i 14 Dage, men spørg ham engang, hvad han har seet og lært paa sin Reise!"

„For mig kan De give Dem saa gode Stunder med Deres Edvard som De behager, men Noget savner han dog her, Uddannelsen af sit musikalske Talent."

„Mener De da, jeg er slet ikke musikalsk? Paa Kysterne af Bahama, Nykalidonien og Kongo har jeg hørt Concerter, som De med alle Deres Kapelmestere inde i Byen ikke drømmer det mindste om. De har aldrig hørt det store Verdenshav foredrage sine Grundsætninger om Generalbassens Regler. Oceanets Larm, Stormens Hyl, Brændingens Bruser

— mener De, det er ingen Musik? Troer De da, at alle Kapeller og Instrumenter i hele Verden kunne opføre een eneste saadan almægtig Havsymphonie?"

„Men da nu Edvard ikke kan hyle som Stormen eller bruse som Havet, skal han derfor ingen Musik lære? Var det ikke bedre, at sende ham til Byen, hvor det ikke vilde mangle ham paa Leilighed til at uddanne sit musikalske Talent?"

„De første Mennesker i Verden bleve opdragne paa Landet eller i Smaastæder. Frederik den Anden var maaskee aldrig bleven den Eneste, hvis han ikke i Küstrin og Sanssouci havde lært at kiende Eensomhedens Værd. Romulus og Remus opvoxede i et Ulverede. Doctor Morten Luther blev født i Eisleben og Jesus Christus i Bethlehem."

„Sværmerie, kiære Capitain, er dog Eensomhedens Foster."

„Muligt; men naar det styres af Fornuften, er det et lykkeligt Sværmerie. Ferdinand Magelhaen, Frantz Drake, Thomas Cavendish, van Poort, Simon Cortez og den ærlige tydske Georg Sielberg vare de første Verdensomseilere. Tante, det var agtbare Mænd, skiønndt Sværmere tilhobe. Det første Menneske, der med sin Noddeskal, Skib kaldet, vovede sig paa Verdenshavet, paa et Fladerum af 40,000 Qvadratmile Vand, var ogsaa en Sværmer, og Johannes, vor Frelsers troeste Ven, var En af de Elskværdigste. Kun en Sværmer kan fatte en stor Idee, et koldt Fishoved aldrig. Naar man dreier et Toug

haardt, taber det en Trediedeel af sin Længde. De kolde, haarde Mennesker have mistet to Trediedele af deres Menneskelighed. Kun i Sværmerens Bryst boer Fædrelandssind, Venskab og Kiærlighed, som i sit egentlige Hiem."

„De kan have ret i meget," sagde Tanten og begyndte at tage af Bordet, „men aldrig vil dog Edvard, opdragen efter Deres Methode, samle Skatte!"

„Skatte? — Bliv De siddende, kiære Tante. — Skatte? veed De da, hvormeget hele Verdens prægede Skat beløber? Lumpne 3000 Millioner Daler. For den Bagatels Skyld martre Menneskene hverandre lige til Blodet. Forer Tilfældet den Ene et Par Daler mere i Hænderne end den Anden, da bliver denne misundt og hadet af Tusinde og Ingen af disse risler, før det, hiin har formeget, er plukket fra ham igien. Georg Anson var den kiækkeste Verdensomseiler i sin Tid. Den 15de Januar 1744 kom han, efter en fireaarig Reise omkring Jorden, lykkelig og velbeholden seilende opad Themsen. Han medbragte 10 Millioner Pund. Spørg De engang hans Børnebørn, hvor disse Penge ere blevne af? — Nei, Tante, Penge er, mener jeg, det Sidste, man bør tragte efter."

„De har godt ved at snakke. Den, der trækker sin rundelige Pension fra London, han kan i sin Lænestol tale heel fortræffeligt om Verdens daarlige Pengekiærlighed; men hvad skal der da blive af Edvard, naar han Intet eier?"

„Holdt, Tante! vi ere ikke færdige endnu. Veed De, hvormeget ethvert Menneske egentlig skulde have i rede Penge sin Levetid?"

„Nei; nu, hvormeget da?"

„Tre Daler. Mere ikke; den der har mere, har formeget. Seer De, 3000 Millioner Daler cirkulere i Verden, og 1000 Millioner Mennesker leve paa vor Klode. Der har De Regningen. Tre Daler, mere ikke. Nu, og mener De ikke, Edvard vil fortiene dem? O, tusindgange mere. Og den, der har mere end ham tilkommer, er han ikke rig? Hundrede Millioner Mennesker have ikke en Skilling i Lommen, kiære Gud, de have ikke Lommer engang, og ere dog glade, gode Mennesker. Alle de Mænd, der have erhvervet sig nogen sand Fortieneste af Efterverdenen, vare for det meste fattige Djævle, f. Ex. Eupotamus, der opfandt Jern-Skibsankere, Klesibius, som vi have at takke for Ildsprøiterne, Anaximander, der forfærdigede de første Landkort, Geber, Algebra'ens Fader, ɔc. Havde de eiet Millioner, da havde de Intet opfundet og man havde glemt dem for længe siden; men Aandens Frugt varer længere end Guldets Glands, seer De!"

Edvard tog den meest levende Deel i Alt, hvad Capitainen med sin fyrige Fremstillelsesgave fortalte ham. Stedse hørte Drengen til med aaben Mund og Øre. Ham var Præsten Dörfel, der opdagede Kometernes Bane, ligesaa stort et Væsen som Frantz Drake, der 1585 bragte de første Kartofler fra Brasi-

lien til Europa. Han lærte tusinde Ting, som intet Menneske vidste i en Omkreds af fire Qvadratmile. Onkelen havde de kosteligste Modeller af alleslags Skibe; efter dem bleve større bygte, og Landsbysmeden havde sin kiære Nød med at giøre Ting dertil han aldrig i sit Liv havde hørt nævne. Det første Skib som løb af Stabelen i Mølledammen, duede naturligviis ikke meget. Tanten spottede, men Onklen var glad som en Fyrste. Edvard var ubeskrivelig lykkelig ombord paa sin lille Tremaster, og trøstede sig med Kong Sehostris, hvis første Krigsskib ei heller maa have seet ud som de, der ligge nu i Themsen.

„Hvad har da nu Edvard vundet ved sin Skibstømmermandskunst?" spurgte Tanten.

„Tante, De talte nys om en Fløitekoncert, der havde henrykt Dem. Marsyas heed den Hædersmand, der giorde den første Fløite. Troer De da, at hans første Fløite saae ud som den, hvorpaa Deres Kunstner blæste sin Concert? Om nu Marsyas's salig Tante ogsaa havde spurgt, hvad Hr. Nevøen vandt ved dette Fløitemagerie, havde det ikke været ukiærligt? Skibstømmermandskunsten stod allerede hos de Gamle høit i Ære. Keiser Michael i Constantinopel var en simpel Skibstømmermands Søn. Et Skib er den menneskelige Forstands Triumph."

Capitainen forstod den Kunst, at sysselsætte Barnets Phantasie, Aand og Fatteevne, heel mesterligt. Næsten hver Dag meddeelte han Drengen en stor Idee; saaledes kaldte han f. Ex. engang paa ham, og viste ham Capella giennem sin herlige Dollond. Drengen frydedes ved, nu at see den lille glimtende Stierne

som en stor Lyskugle. „Du kiender Lysets Snarhed" begyndte Onkelen: „det giennemflyver i en Minut to Millioner Mile. Tænk Dig, Edvard, Fixstiernen hiftoppe kan i Dag opløses i Myriader Atomer, og vi see endnu fem Aar derop, og see endnu stedse dens venlige Lys; saalænge varer det, inden dens sidste Straale naaer vor Synskreds — hvilket uendeligt Rum ligger mellem os og Capella! Herrnhuterne have i Sandhed Ret, naar de stedse gaae med nedslagne Øine, thi den Eviges Almagt staaer altid for dem."

Hele Minuter saae Edvard op mod Capella med foldede Hænder, hans Blik tabte sig i den stiernebesaaede Himmel, i det søgende Øie traadte et Par store Taarer, han spurgte med barnlig Længsel: „Onkel, hvor er min Moder?"

„O, Du alvise, evige, hellige Væsen!" raabte Capitainen, og sluttede det grædende Barn i sine Arme: „Du har i Menneskets Bryst lagt Læren om Udødeligheden. Det moderløse Barns Øie taber sig i Dine tusind Verdners lyse Rum, og det ahner, at den Tabte svæver i Din Himmel. Lader os ikke gruble, mit Barn. Menneskene have skrevet tykke Bøger om et Land, de aldrig have seet, langt mindre bereist; hele Aartusinder have de disputeret om vor Tilstand efter Døden. Og dog ere vi ikke komne videre; ak, vi ere gangne tilbage. Kun eet Anker har Guds Godhed givet os, der holder fast i Evighedens umaalelige Dyb; det er Troens Anker. Troe, mit Barn, hvad Din salige Ahnelse siger Dig. Troe, hvad Din omme Længsel forjætter Dig, i hiint ube-

kiendte Land at gienfinde den Forklarede, Dit Øie søger."

„Jeg troer det — sagde den Lille med Blikket fæstet paa de blinkende Stierner: „Jeg vilde være angest og bange, hvis jeg ikke troede det. Jeg holder fast ved Ankeret, Onkel."

„Ret saa, mit Barn!" sagde Onklen, og kysse de Drengens Lokkehoved: „Hold fast ved det, og ingen Storm i Livet kan knuse Din Mast."

(H. Clauren.)

Om Sjelens Udødelighed.

(Brudstykker af to Elskendes Breve.)

I.

I Morgen, min elskede Carl! er det fire Uger siden jeg sluttede evig Kiærligheds Pagt med Dig. Nu er Du m i n — indtil Dit huldе Billed, mit Livs klare Stierne, blegner i Dødens Nat!

Neppe har Du forladt mig, før jeg sidder her, at underholde mig med Dig. Morgenen, Du reiste, sagde Du: „Alt i nogle Dage finder jeg Dit Ansigt mørkt og kummerfuldt." Jeg taug, thi hvad der foregik i mit Inderste, lod sig ei i Korthed sige. Ak, hvi har dog Forsynet i vort Livs Baggrund opstillet Døden med alle dens Rædsler? — Haanden paa

Hiertet, min Carl! Troer Du oprigtig paa vor Kiærligheds evige Varighed?

Den mørke Tanke, engang at skulle skilles fra Dig, møder mig overalt som en truende Rædselsskikkelse, og forbittrer mig de sødeste Øieblikke! — Engang — saa raaber i mit Bryst en klagende Stemme — seer Du mit Øie briste, o min Carl! og jeg tilhvisker Dig det sidste Farvel!

Overbeviis mig om vor Tilværelse efter Døden; da mangler Intet i min Lykke, og smilende synker jeg engang i Dødens Arme!

II.

Hiertelig Tak, min elskede Marie, at Du ei længere har fordulgt mig den Kummer, som hvilte paa Dit fromme Hierte.

Uden Tro paa Udødelighed er her i Livet ingen Lykke. Vakle Menneskene i denne Tro, da forsvinder alt Borgerheld og hver Forbindtlighed bliver uden Kraft. Og den skulde være falsk, et Farvespil kun i flygtende Skyer?

Troen er ældre end Overbeviisningen; Hiertet vaagner tidligere end Forstanden. Endnu slumrede Philosophien — siger Cicero etsteds — da allerede Troen paa Udødelighed vaagnede i Menneskets Bryst. Alle Jordens Folkeslag frydedes ved denne skiønne Udsigt, Alle ønskede at leve efter Døden. Drømme, som vakte længst henslumrede Venners Billed i Menneskets Siel, enhver oprindende Morgenrøde gave dette Ønske Næring. Hvor er ei Søvn og Død hinanden lig! Og er ei Vaaren Opstandelsens Billed?

Da nu Forstanden hævede sig paa sin Throne, fandt den allerede Troen paa Udødelighed i Menneskehiertet, og stræbte at understøtte den med Grunde. Det var altsaa Skaberens Villie, at den skulde vorde levende i os. — Hertil kommer, at Gud i vor Aand har indplantet en levende Videbegierlighed, der ei finder sin Tilfredsstillelse inden Jordelivets snevre Skranker. Vi ville giennemskue Fremtidens Slør, Stiernernes Verden, Dødsnattens Mulm; vi løfte os paa Tankens Vinger over alt Synligt. Hvortil dette, hvis ei vor Længsel efter en fuldkomnere Tilstand hist skulde vorde stillet? Skulde Skaberen have forlenet os et følende Hierte, en forskende Fornuft, for ved Fryd for evig Tilintetgiørelse at forbittre os de korte Jordeglæder?

III.

Jeg indseer, kiære Carl, at en god Fader ei i sine Børns Hierter vilde vække et sødt Haab, naar han ei tillige vilde tilfredsstille det. Men hør, hvad der ofte falder mig ind og i mangen bange Time fylder min Siel med Tvivl.

Vi sige: Sielen er udødelig; men anderledes synes det jo dog, naar Mennesket vorder gammelt, svagt og sygt! Da svækkes Sielen jo med Legemet. Svinder ei de største Mænds Hukommelse med Aarene? Tabte ikke den berømte Georg Trapezunt omsider Hukommelsen i den Grad, at han glemte sit eget Navn? Var vel den bekiendte Sleidan, da han blev gammel, istand til at sige sin elskte Datters Navn? Glemte ikke Keiser Karakalla alt hvad

han havde lært, selv at læse og skrive? Tabte ikke Hermognes fra Tarsus, der alt i sit 15de Aar holdt Forelæsninger over Rhetoriken og i sit 18de Aar skrev de ti Bøger, vi endnu eie af ham, alt i sit 24de Aar hele sin Hukommelse og alle sine med Møie erhvervede Kundskaber? O, hvor kan saa svag en Aand berettige til saa stolte Forhaabninger. O, min kiæreste Carl, Du vil med alle Dine Grunde ei beseire mine Tvivl! —

IV.

Egentlig kan, min kiæreste Marie, slet intet Grundigt indvendes mod Sjelens Udødelighed. Og naar dette er Tilfældet med en Sag, der, paa den anden Side, ved en Mængde Grunde vorder høist sandsynligt, da har den allerede derved vundet uendelig meget.

Hvad Du siger, indeholder de almindelige Indvendinger mod Udødeligheden; men ere de stærke nok til at bevise, at Sjelen engang forgaaer med Legemet? Ingenlunde! — De bekræfte blot, at Sjel og Legeme, staae i den nøieste Forening. Dette er Maskinen, hvorpaa og hvorved hiin virker. Kunne vi sige om en Klaveerspiller, at han ei forstaaer at spille meer, naar hans Instrument ei mere duer? Naar her feiler en Streng, hist en Tangent, eller naar alle Strenge ere forstemte?

Sjel og Legeme ere ikke Eet. Efter en kort Række af Aar forsvinde efterhaanden alle vort Legems Dele, og andre komme i deres Sted. Tydeligt seer man dette paa de hvide Pletter, der stundom vise sig

paa Reglene og vel rykke langsomt frem, men dog omsider naae Reglens Rand og forsvinde. Men vor Bevidsthed naaer lige fra vor tidligste Ungdom til Livets Vinter.

Menneskets Legeme uddannes i en kort Række af Aar, og derpaa aftager igien dets Kraft og Skiønhed. Anderledes er det med Aanden! Den kan stedse voxe i Indsigt og Dyd. Hvor skulde den da kunne udfolde sine store Evner i dette korte Liv? Nei, det er ei muligt, den kan ei undergaae.

Betænke vi fremdeles, min Dyrebare, hvor høit vor Villie og vore Ønsker staae over vort Legems Kræfter, hvorofte dette nægter os sin Tieneste og hvorledes det, næsten altid for tidligt for vore Ønsker, styrter sammen uden Redning, da tilstaae vi jo, at det er en besværlig Ledsager, en svag Hielper og en trolos Ven. — Sjelen kan da umuligt være Eet med Legemet. Hiin er Fyrste, dette Undersaat.

V.

Jeg har begrebet det, kiære Carl, at et uforgængeligt Væsen boer i dette forgængelige Legem. Fra Jorden opløfter Menneskets sit Hoved som Barn, men stedse synker det igien dybere mod Jorden, til det omsider ligger kraftløst der, for aldrig meer at reise sig. — Men det skal ei vildlede mig; thi jo dybere vor synlige Deel nedsynker i Dødens Nat, desto høiere hæver sig Aanden paa Tankernes Vinger. Som en høit giennem Luften slynget Steen endelig efterhaands atter nærmer sig Jorden, og tilsidst ligger der uden Bevægelse; saaledes ogsaa det menneskelige Legeme,

som jo kun holdes opret en Stund ved Aandens Kraft.

VI.

Du minder mig, kiære Marie, om et passende Billed, hvormed Menneskelivet kan sammenlignes. Sandt er det, at den kastede Steen, efter at have beskrevet en viid Bue, igien falder mod Jorden. Men hvis ei denne trak den til sig, og hvis ei Stenen maatte bruge den samme meddeelte Kraft, til at arbeide sig giennem Luften, da vilde den jo evig fortsætte sin Fart, og aldrig berøre Jorden mere. Og hvad var det, der gav den denne, i og for sig selv evige, Bevægelse? Det var Menneskets Villie! Formaaer nu denne Villie, at give et Legeme en evigvarende Bevægelse, da maa vel det Væsen, denne Villie tilhører, ogsaa være udødelig.

Ofte hører Mennesket i sit Inderste en Røst, der advarer ham mod slette Handlinger, opfordrer ham til at trodse alle Farer, ja stundom til at opoffre sit Liv og sin Velfærd. Saaledes hæver Mennesket sig over Jorden og Alt, hvad Jorden har i Eie, til Dydens Spidse. Denne Følelse ligner Kompasnaalen, der paa Reisen giennem det ofte øde, vildsomme og mørke Liv betegner Veien, vi maa tage, for lykkeligt at naae vort Maal. Men var nu Graven Maalet, da var jo vor Attraa efter Fuldkommenhed uden al Betydning, vel endog en svigfuld Raadgiver, der kun vilde hindre os i, at smage Livets Glæder i deres hele Omfang.

Altsaa er vor Siels moralske Følelse os Borgen for en bedre Verden, som vor høiere Natur alt nu tilhører, men engang vil tilhøre gandske, naar Støvets Baand er løst. Den er et Glimt fra Aandeverdenen, der sendes os til Styrkelse i denne Livets Kamp!

(Edv. Stern.)

Taarepilen.

Ville I see en levende Elegie, en sørgende Muse med flydende Haar, med sænket Hoved og nedhængende Arme, da betragter den babyloniske Pil!

Da Israeliterne fangne slæbtes til Babylon, var den den Første, der optog de ulykkelige Fremmede i sin Skygge. De hængte deres Harper paa dens Stamme. I vore Lande give vi den Plads ved vore Venners Gravminder og endnu oftere ved tomme Kenotaphier, ved Søer og Kilder. Thi gierne pleier den, liig en yndig Enke, at speile sin skiønne Sørgeskikkelse i Bølgens speilblanke Flade.

Her modtager den medsørgende, under sin grønne Hvælving, de Kummerfulde, skiuler dem for Verdens Øine, og letter deres Hierte ved velgiørende Stilhed og ved Nattergalenes Sang, der finde et helligt Asyl paa dens bladrige Grene.

(Fr. Krummacher.)

En snurrig Ansøgning.

Den 7de Februar 1800 skrev Hans Henckel, Degn og Skolemester i Lankewitz, følgende Ansøgning til Herskabet:

Den Høiædle, fastbaarne Særdeleshed, min meget terrible og strenge, ogsaa agtbare Frue, min isynderlighed stormægtige Patronesse, ogsaa tienstskyldige Befordrerinde, tilhænde!

Beder venligst, Høisamme af Christenmedynk ville tage mig under Armene og hielpe mig lidt frem i Livet. Paa det Folk kunne lade deres Børn gaae i Skole, thi der er kun gandske faa Rollinger i begge Byerne, og hvad det er for Karle, vil man strax fornemme. Fogden har sendt En, for det Andet meente jeg, Skytten skulde ogsaa lade En gaae, saa var der to. Stichelgan skulde ogsaa skikke En, ellers var der tre. Jørgen Kraft har ogsaa to, som han nok kunde lade gaae, men nu vil han ikke giøre det, fordi han siger, han kan ikke undvære dem. Hiulmanden har ladet Sin gaae, det var sex. Molleren har vel ogsaa en dygtig Lømmel, men kan Intet lære. Smeden har ogsaa ligesaadan en lang Esel. Hans Koch har ogsaa en Bengel, der endnu er et gandske ubetydeligt spædt Barn, ellers var det ni. Johan Stauxt vil lade En gaae, men han er klumpfodet, jeg vil

altsaa ikke regne ham med. Hr. Pastoren har ogsaa ladet En gaae, men kun tre Uger, saa har han skaffet ham til Berlin, det var ellers ti, men bliver ved de ni. Saa beder jeg dog min strenge Frue række mig hielpsom Haand og give Agt paa, at Enhver lader Sine flittelig søge Skolen, paa det jeg ikke skal sulte over min Evne i det ubetydelige Brød, hvori jeg sidder. Saa beder endnu engang Høisamme tienstligst, paa min kristelige Persons Vegne, stikke samme en Rat i det herskabelige Hundehul, til Børnetugtens Opreisning, og naar de igien komme ud af Hundehullet, skal det befindes, at de lade Rollingerne komme til mig hver Morgen at faae Riis paa Rumpen og anden Lærdom, som ligger til mit Embed, hvilket jeg gierne skal giengielde min høiadelige Strenghed med mit Livs Forliis, om galt skulde være, hvormed Gud Almægtigste befalet, som Dem naadelig ville bevare fra Alt, hvad Ondt og Godt er. Dette haver jeg giort fra mig i megen Hast. Datum forbliver

Eders høiadelige Strengheds
beredvilligste

Lankewitz, 7 Febr. 1800.

Hans Henckel,
velforordnet og bestalter
Skolemester samt stor
Patron her paa Stedet.

Men!

Hvis Men ei var, hvor herligt lod
Sig Meninger da ei antage;
Man spared Penge, Blæk, selv Blod:
Ja, Taarer, Suk og bitter Klage; —
Men, — hvortil nytted Jura saa?
Disputers vide Labyrinther?
Og kunde Verden vel bestaae
Foruden Slagsmaal, Stævning, Finter?

Jeg drømte mig den gandske Jord:
Een Gud, een Troe, eet Haab at dele;
Og at fra Syd, Øst, Vest, til Nord,
Var kun eet Broderfolk det Hele; —
Men — vaagned' og forundret saae
At man forskiellig Vei skal vandre,
For til et fælleds Maal at naae,
Og at det ei sig la'er forandre. —

Jeg lytted' froe i Skov og Vang
Til Fuglechorets Melodier;
Og tænkte: Livet er dog Sang,
Naar vi forstaae dets Harmonier. —
Men — hørte tit fra skummel Vraae,
Midt i de store Stæders Vrimmel,
Et Suk, i hvis Betydning laae,
At Jorden ei var nogen Himmel. —

Jeg ønsked' mig af Verdens Alt,
Lidt aandrig Viden, jordisk Føde;
Og at Humøret, ei for galt,
Mig til at jamre, skulde nøde;

Men, — fik en Skiæbne, hverdags nok,
Dog vil jeg ei uskiønsom klage;
Med Sorgen som Spadseresтok,
Man skal jo giennem Livet drage. —

Jeg troede han paa Stylter treen,
Den Vei der kan til Lykken føre;
Som grandskeb' om de Viises Steen,
Og Guld ved Alchymie at giøre;
Men — troer, at Den er lykkelig,
Som holder daglig Mangel ude;
Som nøisom, ofte troer sig riig,
Om han end kiører kun med Stude.

Jeg skimted' i Moralens Speil:
Satiren med sin lange Svøbe,
Blandt Daarerne at rævse Feil;
Og, Sandhed nøgen om at løbe;
Men, — saae i Verdens vide Rum,
Hvor Skyggen større er end Manden;
Den lige Vei tit vorde krum,
Ved Protection af — selve Fanden.

Jeg taus beundrer hver en Møe,
Hvem alle Skionheds Ynder pryde;
Som for sin Fod seer Blomster strøe,
Og Alt ved hendes Smiil sig fryde;
Men — veed, man Skionhed fundet har
Forgiængeligst af alle Goder;
Og at den ikke sielden var,
Til Dydens Tab, den første Moder.

Jeg søgte om en trofast Ven,
Der for mit Venskab vilde give
Mig Haand med ærligt Hu igien,
For evig tro vor Pagt at blive;

Men — fandt, at Venskab ofte var
En Milepæl paa Livets Veie;
Hvorved vor Vandring standset har,
Og Mindet kun har end i Eie. —

Jeg prisede den Mand, hvis Kaar
Det var, at bære Kirkens Byrde;
Og vogte en Flok trevne Faar,
Som deres kaarne Sielehyrde; —
Men, — skiøndt hans Disk var vel bereed,
Man ofte saae — (jeg ikke lyver:)
Ham lønnet for sin Nidkierhed,
Paa Altret, i en indsvøbt Styver.

Saa tit jeg hørte himmelsk sød,
I fine Cirkler Talen lyde;
Hvor Venskab, Venskab overbød,
Og Alt i Venskab sig udgyde; —
Men, — mærked' at den Harmonie,
Var stundom Gift, bestrøet med Sukker;
Der løses op i Skumlerie,
Naar bag: „God Nat!" man Dørren lukker.

Jeg spurgte: præger Dyden sig
Ei i Clorindes blide Die?
Mens Barmens Snee saa ynderig,
Maae Kindens Sundhedsrødt forhøie?
Men, — Svaret lød: Du ikke veed,
Clorinde er — (en Kisselinke?)
Vild Barmens, Kindens Herlighed,
Er Bleghvidt og parisisk Sminke. —

Jeg saae et Billed-Gallerie,
Og prised' lykkelig dets Eier;
Der, for et sieldent Malerie,
Med Guld, selv Kunsten overveier;

Men — da jeg skued' al den Nød,
Saa vide som hans Lehn omgrændsed',
Og at hans Trælle mangled' Brød,
Hans høie Smag, jeg lidt kun ændsed'.

Jeg holdt det for Lykksalighed,
Udi en egen Vogn at kiøre;
At hyldes for sin Herlighed,
Og daglig Komplimenter høre;
Men, — ved jeg, efter Skiæbnens Tour,
At man ei kiøre kan fra Sorgen;
Og at: Guds Fred! imod: bon jour!
Som ærligt meent, en bedre Borgen.

Jeg kiendte et gudfrygtigt Sind,
Hvis Andagt bød, at Øret hældte;
Med fromme Taarer paa sin Kind,
Hun Syndens Dom med Kiækhed fældte.
Men, — ei meer reen end Andre skabt,
Man saae den fromme Bedesyster,
Omsider selv sig give tabt,
Haardt plaged udaf Kiødets Lyster. —

Jeg tænkte Frue Justitia mig
Med skarpe Blik og knytted Næve;
At hævde Ret og hade Svig,
Saa Stadens Muur selv maatte bæve;
Men, — saae en Herre, fiin og fød,
Med pudret Haar og stærkt bemavet,
Paa samme Dag til Dommer fød,
Retfærdigheden blev begravet. —

Jeg meente, at den Ægtestand,
Maae i Lykksalighed tiltage,
Hvor Konen nævner kun sin Mand,
Ved: søde Engel! elskte Mage!

Men, — Alt som glimrer, Guld ei er,
Det jeg omsider fik at høre,
Hvor Manden af den Hiertenskiær
Fik stundom vældigt paa sit Øre. —

Jeg saae en Kunstner naae et Maal,
Han troede langed' Evigheden;
Som tabte under Bifaldsskraal,
Bedøvende, Beskedenheden; —
Men — hvisked' man: vil Du bestaae,
Og at man Dig skal Kunstner kalde;
End daglig Fremskridt giøres maae;
Hvis ei — Du med Din Kunst vil falde.

Jeg troede at en Adelsmand
Blev af Naturens Skiød frembaaret:
En Perle for sit Fødeland!
Og Staten kun til Held udkaaret. —
Men, — Adelskab, som gaaer i Arv
Med Livet, selv en Dosmer finder;
Og spørges, om til Landets Tarv?
Man neppe svarer, at det vinder. —

Jeg følte dybt en Enkes Nød,
Hvem fort Fortvivlelse grumt trued';
Der ved sin Elskes bratte Død
Om Trøst til Himlen daglig skued';
Men — snart opdaged' jeg ved List,
Den Trøstens Engel i det Høie,
Hvor en Kadet, fra Husets Qvist,
Med Ømhed mødte hendes Øie. —

Jeg udbrød tit: Velsignet Den!
Der til Velgiørenhed fik Hierte;
I hvem den Arme finder Ven,
Og Trøst og Hielp, i Nød og Smerte;

Men — stundom saae: Velvilligheb
Var Galgenfrist, der snart var omme;
Thi Renter af Barmhiertighed,
Det fylder ei en Aagrers Lomme.

Jeg tænkte: o hvor lykkelig!
Er Fyrsten paa sin Thrones Sæde;
I gylden Pragt han viser sig,
Og Alt om ham kun aander Glæde.
Men — veed, hans Hierte ængstlig slaaer
Bag Purpuret, naar Sorger trykke;
Og Ønsket ei til Maalet naaer,
Han tænkte sig til Folkets Lykke. —

Jeg hørte en politisk Mand
Med Sufficance demonstrere:
Hvor let man styre kan et Land,
Naar man med Kraft det vil regiere.
Men — i hans eget Huus man saae,
At gode Raad var meget dyre;
Og snart han maatte selv tilstaae,
Han ei sit Huusfolk kunde styre.

Jeg raabte: Himmel! hvilket Mod
At Lieutnant Mars dog ei besidder;
I ham der flyder Helteblod;
See blot engang, hvor stolt han rider.
Men — mindes, da det Alvor gjaldt,
Da Bomberne de hørtes hvine,
Mens mangen Kriger streed og faldt,
Han, Stakkel! leed — af Mavepine.

Jeg blændet blev, ved al den Glands,
Man i de Stores Cirkler laaner
Ved Assemblee, Concert og Dands;
Hvor — for en Edderkop man daaner.

Men — veed, slig Glands er meer ei værd,
End snerpet Smiil af naadig Frue;
Og før jeg Stormands Slægt bær,
Jeg sidder i min egen Stue. —

Jeg saae, at Døden stundom leed,
Og Lasten vældigt triumpherte;
At Mangen i sit Ansigts Sveed,
Selv under Pligtens Aag creperte.
Men — troer, at end i Livet her,
Samvittigheden er vor Dommer;
Og hvo sin Rolighed har kiær,
Han venter Regnskabstimen kommer.

Jeg tænkte: — dog man tænker jo,
Til Døden bryder Livets Lænke; —
Og Tanker man jo toldfrie troe,
Som Ingen vove tør at krænke.
Men, — altid ei de bringes an;
Eet Tanken er, et andet — Talen,
Og let det Sidste bringe kan,
For nær til General-Fiskalen. —

(C. Søeborg.)

Og saa?

(Legende.)

Ynglingen.

Ærværdige Herre, I kiender mig jo,
Min Barndom var intet mindre end fro.

En fattig Bonde skulde jeg vorde,
Jeg vogtede troligt min Faders Hjorde,
Heel frydløs udi min Fædrenedal;
En Herre med Tienere uden Tal
Kom til os, antog sig den fattige Hyrde —
Hurra! nu kasted jeg hver en Byrde,
Som før mig trykte i Støvet ned.
Velgiøreren hidlede mine Fjed;
Paa Høiskolen her skal jeg nu studere
Retsvidenskaben; vil dygtig være —
Taer saa Attestats, min Gubbe graa!
Faaer mit Laudabilis sikkert —

Den hellige Philippus Neri.

Og saa?

Ynglingen.

Saa stræber jeg fort jo af alle Kræfter,
Jeg kiender nok Maalet, jeg tragter efter:
Jeg seer at faae Doctorhatten paa —
Jeg vil disputere derfor —

Helgenen.

Og saa?

Ynglingen.

Saa vil jeg plaidere forvirrede Sager,
Affatte Indlæg, Contracter og Klager —
Naturligviis Alt i den grundigste Stiil.
I Aanden jeg skuer Fortuna's Smiil!
Høitæret jeg bliver i hele Staden,
Enhver taer sin Hat af for mig paa Gaden,
Jeg har Clienter, og Fleer kan jeg faae,
Thi alle mine Sager jeg vinder —

Helgenen.

Og saa?

Ynglingen.

Saa stiger jeg stedse videre frem,
Faaer store Midler og Huus og Hiem.
Jeg bliver en vigtig Person i Landet,
Beklæder eet Embed efter et andet,
Indtil jeg paa Lykkens Top monne staae,
Beundret af hele Verden —

Helgenen.

Og saa?

Ynglingen.

Saa — saa jeg vil skue min Aftenrøde,
Velsignet med alle Glæder, imøde,
Som kan nedsmile fra Himmelens Blaa,
Omringet af kiærlige Børn —

Helgenen.

Og saa?

Ynglingen.

Saa? — Saa? — saa støtter jeg mig ved Staven,
Indtil den brister — gaaer saa i Graven.

Og Helgenen skued alvorligt paa
Den Yngling, spørgende skarpt: „Og saa?"
Men Denne blegnede, svarte ei —
Holdt Haanden for Øinene — gik sin Vei. — —

Og aldrig — aldrig kunde han glemme
Det sidste: „Og saa?" og den Spørgendes Stemme;
Dog førte det trygt ham fra Taarernes Land
Ustraffelig frem til Elysiums Strand.

(J. F. Castelli.)

Intet og Noget.

Naar jeg en Vise giør om Intet,
Saa giør alligevel jeg Noget;
I mange Digte findes Intet,
Skjøndt man udskriger dem for Noget,
Og andre agter man for Intet,
Skjøndt man af dem kan lære Noget.
Mig gielder Roes og Dadel Intet,
Og hver en Dag jeg digter Noget.

Exemplet lærer: Den duer Intet,
Som hastigt blier af Intet Noget.
Den Ene giør af Noget Intet,
Den Anden giør af Intet Noget.
Man ærgrer tidt sig over Intet,
Og fryder sielden sig ved Noget.
Alverden skabte Gud af Intet,
Og vi — vi troe, at være Noget!

Naar Du er fattig, eier Intet,
Saa giver ingen Siel Dig Noget;
Behøver derimod Du Intet,
Saa vil Enhver Dig give Noget.
Af Dine Venner haab da Intet,
Men see blot til, at samle Noget;
Ei Guld jeg mener, det er Intet,
Men Videnskaber, det er Noget.

Den, som alt Andet gielder Intet,
Men Dyden ene gielder Noget,
Ham harmer og ham skader Intet,
Thi i hans Hierte hviskер Noget:
Af Ondt paa Jord Du giorde Intet,
Af Godt Du stedse giorde Noget,
Og om Du her end blier til Intet,
Saa haab, at vorde hisset Noget.

(J. F. Castelli.)